

இரட்டை வெளியீடு



மெய்ய்பொருள்  
காண்பதறிவு  
இதழ் 6 - 7

# சங்கத்தமிழ்

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம்  
18 SEP 2012  
நூலகம்

சீத்திரை - ஆன் 2012



கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்

விலை: 150/=







கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம்  
திருவள்ளூர் ஆண்டு : 2042  
ஏப்ரல் - ஜூன் 2012  
'சங்கத்தமிழ்'  
இதழ் : 06

தலைவர்  
திரு. மு. கதிர்காமநாதன்  
பொதுச் செயலாளர்  
திரு. ஆ. இராகுபதி பாலசுந்தரன்  
நிதிச் செயலாளர்  
திரு. செ. திருச்செல்வன்  
ஆசிரியர்  
திரு. க. இராகுபதி  
ஆசிரியர் குழு  
திரு. மு. கதிர்காமநாதன்  
திரு. செ. திருச்செல்வன்  
திரு. தம்பு சிவசுப்பிரமணியம்  
திருமதி வசந்தி தயாரன்  
கணினி வடிவமைப்பு  
திருமதி. கு. சக்தியஜோதி

தொலை பேசி : 011 2363759  
தொலை நகல் : 011 2361381

இணையத்தளம்  
www.colombotamilsangam.com  
மின்னஞ்சல்  
tamilsangamcolombo@yahoo.com  
ISSN : 20129491

படைப்பாளிகளிடமிருந்து தரமான ஆக்கங்கள் வரவேற்கப்படுகின்றன. ஆசிரியர் குழுவின் செம்மைப்படுத்தலின் பின் 'சங்கத்தமிழ்' இல் அவை பிரசுரமாகும். படைப்புகள் குறித்த அபிப்பிராயங்களைத் தெரியப்படுத்துங்கள். அனுப்பவேண்டிய முகவரி :

ஆசிரியர் 'சங்கத்தமிழ்'  
கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்,  
7, 57வது ஒழுங்கை,  
கொழும்பு 06. இலங்கை.

## உள்ளே...

- ❖ ஆசிரியர் பக்கம் 02
- ❖ பரதநாட்டியத்தின் படிமுறை வளர்ச்சியின் மூன்று கட்டங்கள் 03
- ❖ இளங்கோவனின் அழகியலும் அரசியலும் 07
- ❖ பெரிய புராணம் காட்டும் வாழ்வியல் 13
- ❖ கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலித்தொகை 21
- ❖ "அகர முதல்" 25
- ❖ நூல் அறிமுகம் 28
- ❖ திருக்குறள் காட்டும் பொதுமைப் பண்புகள் 42
- ❖ மார் என்ற பலர்பால் விசுவியின் தற்காலப் பயன்பாடு 46
- ❖ ஆறுமுகநாவலரின் நூலியல் சார்ந்த சைவமும் பெண்களும் 48
- ❖ நிகண்டு இலக்கியம் 58
- ❖ கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் - நடந்த நிகழ்வுகள் 63
- ❖ முதியோள் சிறுவன் 66
- ❖ தமிழ் மொழியின் எதிர்காலம் 72
- ❖ மட்டக்களப்புத் தேசமும் கலிங்கத் தொடர்புகளும் 83
- ❖ பாரதியின் பன்முக ஆளுமை 91
- ❖ பண்டைத் தமிழ் நூல்கள் 102
- ❖ திருக்குறளில் பிறன் இல் விழையாமை 108
- ❖ பௌத்த அறநூல் தம்மபதமும் திருக்குறளும் 117
- ❖ வரலாறு காணாத மாபெரும் உலகத் தமிழ் இலக்கிய மாநாடு - 2012 ஒரு பார்வை 122

சங்கத்தமிழில் வெளிவரும் ஆக்கங்களின் கருத்துக்கள் அவ்வவற்றின் ஆசிரியர்களது கருத்துக்களாகும்; அவை சங்கத்தின் கருத்துக்கள் அல்ல.

## தமிழைத் தப்பிப்பிழைக்க வீடுங்கள்!

தமிழர்கள் - குறிப்பாக இலங்கைத் தமிழர்கள் - புலம்பெயர்ந்து உலகம் முழுவதும் பரந்து வாழும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டமை அண்மைக்கால வரலாறு. அதனால் தனிமனித நிலையிலும் சமுதாய நிலையிலும் சில நன்மைகள் கைகூடின. ஆனால் அவற்றுக்கு மேலாக உண்டான தீமைகள் பல. மொழி நிலை நின்று நோக்கும்போது தமிழ் தெரியாத தமிழ்ச் சமூகம் ஒன்று முன்பு மொரிசியஸ் முதலான நாடுகளில் உருவானது போல மீண்டும் உலகளாவி ஏற்படத் தொடங்கிவிட்டது. தமிழ்மொழி போலவே தமிழ்ப் பண்பாடும்! வெளிநாட்டு நிலைமை அவ்வாறாக, உள்ளநாட்டில் ஆங்கிலமோகம் பழையபடி தலைதூக்கத் தொடங்கிவிட்டது. முன்பு நமது நாட்டில் ஆங்கிலேயராட்சி நிலவிய காலத்தில், ஆங்கில மொழிவழிக் கல்வி நிலவிய சூழ்நிலையில், ஆங்கிலம் கற்றவர்கள் தாம் அறிந்தவற்றையும் சொல்ல விரும்பியவற்றையும் சுத்தமான ஆங்கிலத்திலும் ஆங்கிலம் கலவாத சுத்தத் தமிழிலும் சொல்ல வல்லவர்களாக இருந்தார்கள். ஆனால் இன்று தாய்மொழியிலேயே கற்றவர்களாயிருந்தும் ஆங்கிலத்தை அரைகுறை யாகவே அறிந்தவர்களாக இருந்தும் பேசும்போதும் எழுதும்போதும் தாம் அரைகுறையாக அறிந்த ஆங்கிலச் சொற்களை முடிந்த வரையில் கலந்தும் தாம் நன்கறிந்த தமிழைக் கொச்சையாகப் பேசியும் பம்மாத்துப் பண்ணுகிற போக்கு ஒன்று நமது இலத்திரனியல் ஊடகங்களிலே கொள்ளை நோயாகப் பரவிவருகிறது. தமிழ் அலைவரிசைகளில் வரும் நிகழ்ச்சிகளுக்கான தலைப்புகளும் ஆங்கிலத்தில்! தமிழை முன்வைத்து நடக்கின்ற வியாபாரத்தில் ஓசைப்படாமல் தமிழ்க்கொலை நடந்துவருகிறது. அதற்கு மேலாகப் பண்பாட்டுச் சீரழிவு! ஆணும் பெண்ணுமாக அரைகுறை ஆடையில் போடும் கூத்துக்கள் அரங்கேறுகின்றன. பரிசு பெற்றவர் ஆண் என்றால் என்ன, பெண் என்றால் என்ன - கட்டிக் கொஞ்சிப் பாராட்டுகிறார்கள். போதாக்குறைக்கு நடுவர்களாக விளங்கும் நடன சிகாமணிகளும் தாம் குருஸ்தானத்திலே இருப்பவர்கள் என்பதை மறந்து, ஆண் பெண் என்ற பேதமும் மறந்து போட்டியாளர்களைக் கொஞ்சிப் பாராட்டுகிறார்கள்! தயவு செய்து தமிழையும் தமிழ்ப் பண்பாட்டையும் வளர்க்கிறோம் என்ற வியாபாரத்தை விட்டுவிடுங்கள்! தமிழும் தமிழ்ப் பண்பாடும் தப்பிப் பிழைக்கட்டும்!





# பரதநாட்டியத்தின் படிமுறை வளர்ச்சியின் மூன்று கட்டங்கள்

பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா -

**தொன்மையான** தமிழகத்து ஆடல் களும் கூத்துக்களும் பரதநாட்டியத்தின் தோற்றத்துக் குரிய அடிநிலைகளாயின. மக்களின் வாழ் வாதார இருப்பிலிருந்தும், அனைத்துத்துறை களிலும் வளப்பெருக்கை (FERTILITY) வேண்டிநின்ற உந்தலின் கலை வடிவமாகவும் ஆடல் மேலெழுந்தது. மழை வேண்டியும், அறுவடை வேண்டியும், மக்கட் செல்வம், மற்றும் பொருட்செல்வம் வேண்டியும் ஆடல் வடிவங்கள் இயற்றப்பட்டன.

மனித உடலசைவுகளை அடியொற்றியே ஆடல் அசைவு இயற்றப்பட்டது. அந்நிலையிலே ஆடலின் பிரதான பண்புகளாகப் பின்வருவன இடம் பெற்றன.

- (அ) அசைவுகளின் மீண்டெழும் நிலைகளும் மாறுபடும் நிலைகளும்
- (ஆ) அசைவுகளின் வரிசையமைப்பு
- (இ) அசைவுகளில் இடம்பெறும் வலுவும், செறிவும், விதம் விதமான இயல்புகளும்
- (ஈ) உடலியக்கக் கட்டுப்பாடும் நிலைகள் மற்றும் அசைவுகள் தொடர்பான பாண்டித்தியமும்
- (உ) சைகளும், முத்திரைகளும் உணர்வு வெளிப்பாடுகளும்

தமிழர்களது தொன்மையான நடனங்களில் மேற்குறித்த பண்புகள் முகிழ்த்தெழுத் தொடங்கிவிட்டன.

தமிழகத்தில் நிகழ்ந்த தனிச் சொத்துரிமையின் வளர்ச்சியோடும் சிற்றரசுகளின் வளர்ச்சியோடும் ஆடல் வகைகள் இணைந்து வளர்ச்சியுற்றமையைத் தொல்காப்பிய நூல் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. போரில் வெற்றி பெற்ற மன்னரது தேரின் முன்னும் பின்னும் ஆடல் இடம் பெற்ற செய்தி வாகைத்திணைப் பகுதியிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“வென்ற கோமான் முன்தேர்க் குரவையும்  
பின்தேர்க் குரவையும்”

- என்றவாறு வெற்றியுடன் தொடர்புடைய **குரவையாட்டம்** பற்றிய செய்தி குறிப்பிடப்படுகின்றது.

செல்வத்தைக் குவித்த மகிழ்ச்சியுடன் கள்ளுண்டு ஆடிய ஆடல் பற்றிய செய்தி கரந்தைத் திணைப்பகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளது.

“வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்  
வெறியாட்டு அயர்ந்த காந்தள்”

வெறி கொண்டு உணர்ச்சி மேலிட ஆடிய ஆடலாக **வெறியாட்டு** இடம்பெற்றது.

தமிழகத்திலே பயிர்ச் செய்கைப் பண்பாடு நிலை பேறுகொண்டு வளர்ச்சியடையத் தொடங்க வளப்பெருக்கை வேண்டும் ஆடல்கள் மேலும் கலை நயத்துடன் வளர்ச்சியடைந்தன. முன்னைய வளப் பெருக்க ஆடல்களில் இடம்பெற்றவை மேலும் செப்பமிடப்படும் பெருகேற்றப் படும், கற்பனை நயங்கள் உள்ளடக்கப் படும் ஆடல் ஆக்கங்கள் உருவாக்கம் பெற்றன. அவ்வகையிலே குட்டி, துணாங்கை கோலாட்டம், குடக் கூத்து, சளகாட்டம், அளந்து கொட்டல் ஆட்டம், ஒலியாட்டம், பந்தாட்டம், புரவியாட்டம், கரகாட்டம், காவடியாட்டம், சிலம்பாட்டம் முதலிய கிராமிய நடனங்கள் கல்வி வளர்ச்சியோடு செப்பமெய்திய நிலையில் ஆடல்கள் உருவாக்கம் பெற்றன. பரத நாட்டிய வளர்ச்சியின் முதலாவது படி மலர்ச்சிக் கட்டத்தைத் தமிழர்களது கிராமிய நடனங்கள் ஒருவகையிலே வெளிப்படுத்துகின்றன.

தமிழகத்திலே தோற்றம் பெற்ற தொன்மங்கள் (MYTHS) ஆடல்களுக்குரிய தெய்விக விளக்கங்களைக் கொடுத்தன. தெய்வங்களே ஆடலை ஆற்றுகை செய்தமை தொன்மங்களிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவை பின்வருமாறு

- (அ) சிவன் - கொடுகொட்டி, பாண்டரங்கம், ஆனந்தத்தாண்டவம், கபாலம்  
(ஆ) திருமால் - குடக் கூத்து, மல்லியம், அல்லியம்  
(இ) முருகன் - குடைக் கூத்து, துடிக்கூத்து  
(ஈ) திருமகள் - பாவைக் கூத்து

- (உ) கொற்றவை - மரக்கால் கூத்து  
(ஊ) காமன் - பேடிக் கூத்து  
(எ) இந்திராணி - கடையக் கூத்து

தொன்மங்களின் செல்வாக்கை மிகையாகக் கொண்ட ஆடல் வடிவமாகப் பரத நாட்டியம் விளங்குகின்றது. தொன்மங்கள் கூட்டு நனவிலியின் (COLLECTIVE UNCONSCIOUS) வடிவங்களாகின்றன. மனித உணர்வுகளை ஒன்றிணைப்பதற்கு தொன்மங்கள் பலம்மிக்க கருத்து வலிமையைக் கொண்டுள்ளன. பரதநாட்டியத்தின் ஆடுபொருள், மொழி, படிமங்கள், கற்பனைகள் என்ற அனைத்திலும் தொன்மங்களின் நீண்ட படிவுகள் உள்ளன.

சமய அழகியலின் வடிவங்களாகத் தொன்மங்கள் அமைந்துள்ளன. அவை தேவாரங்களிலும், ஆலயச் சிற்பங்களிலும் பரவலாக இடம் பெற்றுள்ளன. இந்துக்களின் வாழ்க்கை தொன்மங்களுடன் இணைந்த வாழ்க்கையாயிற்று.

கலையாக்கத்துக்கும் வழிபாட்டுக்குமுரிய கற்பனைப் பொதிவுகள் இந்துக்களின் தொன்மங்களில் இடம் பெற்றுள்ள நிலையில் பரதநாட்டிய ஆக்கத்தில் அதன் செல்வாக்கு ஆழ்ந்து இடம் பெறலாயிற்று. தெய்விக உணர்வு, சமூக உணர்வு, அழகியல் உணர்வு ஆகியவற்றை ஒன்றிணைத்துப் பரத நாட்டியம் மேலெழுந்தது. தொன்மங்களில் இடம்பெற்றுள்ள அதீத கற்பனைகள் பரத நாட்டியத்தின் பிரதிநிதித்துவப்படுத



தலுக்கு வளமானதாக அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

நாட்டிய சாஸ்திரம் எழுதப்பெற்றமைக்கு முன்னரே தமிழில் ஆடல் பற்றிய செய்தி களையும் இலக்கணங்களையும் விளக்கும் நூல்களாகிய தொல்காப்பியம், கூத்த நூல், பஞ்சமரபு, சிலப்பதிகாரம், பாரத சேனாபதியம் முதலிய நூல்கள் தோற்றம் பெற்றுவிட்டன.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் பரதநாட்டியம் என்பதில் உள்ள 'பரத' என்பதை விளக்கிக் கொள்ளல் முக்கியமானது. பரத என்பது பரதநாட்டிய ஆசிரியரைச் சுட்டுவது அன்று. இந்தியாவின் தென்புலத்தில் வாழ்ந்த ஆடற்கலைஞர் களின் கூட்டத்தினரே பரத என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டனர்.

வளமான ஆடல் மரபு தமிழகத்தில் இடம்பெற்றிருந்தமைக்கு ஆடல் தொடர்பான தமிழ்க் கலைச்சொற்களே சான்றாகும். பரத நாட்டியத்தில் இடம்பெறும் அடைவு, கரணம், கோவை, நேர்க்கை, பிண்டி, பிணையல் முதலியவை தமிழ்ச் சொற்களாகும்.

தமிழகத்தில் நிகழ்ந்த வடமொழி சார்ந்த மேனிலையாக்கம் பரதநாட்டியத்தில் வட மொழி நோக்கிய நகர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது.

அதேவேளை மேலும் தமிழகத்தில் வளர்ச்சியுற்ற பக்தி இயக்கம் மக்கள் இயக்கமாக முகிழ்த்தெழுந்தவேளை மக்கள் மத்தியிலே நிலவிய ஆடலும், பாடலும் வழி பாட்டுடன் இணைந்து சங்கமிக்கலாயின.

நாட்டார் இசை மரபுகளை அடியொற்றிச் செவ்விய இசைவடிவமாகிய தமிழிசை எழுச்சி கொண்டது. நாயன்மாரது தேவாரங்கள் இசைதழுவிய பரவசத்தை ஏற்படுத்தின. பிற்காலத்திலே கர்நாடக இசையிலே தோற்றம் பெற்ற கீர்த்தனை வடிவத்துக்குரிய மூல வடிவமாக சம்பந்தரது தேவார வடிவம் அமைந்தது.

அவ்வாறே மக்கள் மத்தியிலே நிலவிய ஆடல்கள் செம்மையும் மெருகும் பெற்று தெய்வீக உள்ளடக்கத்துடன் மேலும் சங்க மித்தன-கிராமிய வழிபாட்டுடன் இணைந்த ஆடல்கள் அதனுள் ஊறியிருந்த தெய்வீக உள்ளடக்கத்தின் செறிவு காரணமாக ஆகம வழிபாட்டில் உள்ளடக்கப்படக் கூடிய தகுதியைப் பெற்றிருந்தன.

இறைவனுக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட தேவரடியார்கள் திருச்சதிரை ஆலயங்களில் ஆற்றுகை செய்தனர். அந்நிலையில் பரத நாட்டிய வளர்ச்சியின் இரண்டாவது படிமலர்ச்சிக் கட்டத்தை சதிராடலிற் காணலாம்.

திருச்சதிரர் கோயில்களிலே ஆற்றுகை செய்யப்பட்டது.

ஆகம் வழிபாட்டுடன் இணைந்த ஆலயங்களில் தேவரடியார்கள் என்று அழைக்கப்பட்ட தனிச்சேரிப் பெண்கள் பரத நாட்டியத்தை ஆற்றுகை செய்து வந்தனர். சோழர் ஆட்சிக் காலத்தில் அவர்களுக்கென இல்லங்களும்,

மானியங்களும் வழங்கப்பட்டமைக்குக் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் உள்ளன. இறைவனின் அடியார்களாக அவர்கள் இருந்தமையால் நித்திய சமங்கலிகளாகக் கருதப்பட்டனர். அவர்களுக்குரிய சொத்துரிமையும் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தது.

காலவோட்டத்தில் நிகழ்ந்த தனியுரிமையின் தீவிர வளர்ச்சியும் சமத்துவமற்ற சொத்துக்குவிப்பும் தேவரடியாரின் வாழ்க்கையைச் சீர்குலைத்தன. சொத்துப்பலம் மிக்கோரின் பாலியற் சுரண்டலுக்கு அவர்கள் உள்ளாக்கப்பட்டனர்.

இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் சதிராட்டத்தில் ஈடுபட்ட தேவதாசிகளின் அவலமான வாழ்க்கையை மீட்டெடுக்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. மூவலூர் ஆ.இராமிர்தம் அவர்கள் தேவதாசி ஒழிப்பு நடவடிக்கையைத் தீவிரமாக முன்னெடுத்தார்.

தேவதாசி முறை ஒழிப்போடு பரதநாட்டியம் அழிந்து விடுமோ என்ற அச்சம் ஏற்பட்டது. அந்நிலையில் அதனை மீட்டெடுக்கும் முயற்சியை மேற்கொண்டவர்களுள் ஈ.கிருஷ்ணையர் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றார். சதிராட்டத்தை வரன் முறை யாகப் பயின்று ஆற்றுகை செய்ததுடன், தமிழு

கத்தின் உயர் குடியினரையும் அதில் ஈடுபடச் செய்தார். சதிராட்டத்துக்குப் “பரதநாட்டியம்” என்ற பெயரைச் சூடும் முயற்சியிலும் அவர் முன்னின்று உழைத் தார். அவரது ஈர்ப்பு முயற்சிக்கு உட்பட்டவரே ருக்மிணிதேவி அம்மையார்.

அவர்களது முயற்சிகளைத் தொடர்ந்து சமகாலத்தைய பரதநாட்டியம் தோற்றம் பெற்றது. ஆலயங்களில் ஆட்பெற்ற ஆடல் பொது அரங்களிலே ஆடப் பெறும் ஆடலாக மாற்றப்பட்டது. பரதநாட்டிய ஆடை அணிகலன்களிலும், கவர்ச்சியான மாற்றங்களை ருக்மிணி அம்மையார் அறிமுகப்படுத்தினர். கோட்பாட்டு நிலையில் பரதநாட்டியத்துக்குரிய சமஸ்கிருத நூல்களையும் அவர் அறிமுகப்படுத்தினார். அவற்றின் பின்புலத்திலே பரதநாட்டியப் படிமலர்ச்சியின் மூன்றாவது கட்டம் தோற்றம் பெற்றது.

பரதநாட்டியத்தின் படிமுறை வளர்ச்சிப் பற்றிய ஆய்வு தமிழர்களின் ஆடல் முறைமைகளின் நீண்ட வேர்களைக் கண்டறியும் முயற்சிக்கு இட்டுச் செல்கின்றது. அதே வேளை அதீத வடமொழிக் கலப்பினாலும், அவற்றின் திட்டமிட்ட எடுத்தாள்கையாலும் தமிழ் அடையாளங்கள் அழிந்த காட்சிகளையும் கண்டறியக் கூடியதாகவுள்ளது.

\*\*\*\*\*





# இளங்கோவின் அழகியலும் அரசியலும்

க. இரகுபரன்

‘இலக்கியம் காலத்தின் கண்ணாடி’ என்ற ஒரு கோட்பாடு மிகவும் மலினப்படுத்தப்பட்ட வகையில் இலக்கிய உலகில் நிலவுகின்றது. கண்ணாடியொன்று தன் முன்னாலுள்ள பொருள்களை அப்படியே பட்டவர்த்தனமாகப் பிரதிபலிப்பதுபோல் இலக்கியம். தான் தோன்றிய காலத்துச் சமுதாயத்தைப் பிரதி பலிப்பதில்லை. அப்படிப் பிரதிபலிப்பதாயின் அது வெறும் செய்தியாகி விடுமேயன்றி இலக்கியமாகாது. இலக்கியத்தின் ஆக்கக் கூறுகளுள் ஒன்றோ பல்வோ, மறைமுக மாகவேனும் குறித்த காலத்தைப் பிரதிபலிக் கும் என்பதே உண்மை. அவ்வெளிப்பாடு, பொருள் ரீதியானதாக மாத்திரமே அமையும் என்று இல்லை. இலக்கியத்தின் அழகியற் கூறுகளுடாகவும் அது வெளிப்படலாம். இந்த உண்மைக்கு நல்லதொரு அண்மைக்கால உதாரணத்தைக் காட்டவேண்டுமானால் பாரதியின் ‘சுயசரிதை’யைக் காட்டலாம்.

பாரதி, தன் சிறுபராயத்தில் ஒரு சிறுமியைக் காதலித்ததாகவும் அவளது பார்வையைப் பெற்றுவிடவேண்டும் என்பதற்காக அவளின் வருகைக்காகக் காத்திருந்து, அவள் போகும் இடமெல்லாம் தானும் பின் தொடர்ந்து சென்றதாகவும் கூறுகிறான். அவ்வாறு அவளுக்காகக் காத்திருந்த தன்

செயலுக்கு, அக்காலத்தில் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட வீரர்களைப் பிடிப்பதற்காக ஆங்கில அரசினர் ஒற்றர்கள் காத்திருந்ததை உவமையாகக் கையாளுகின்றான். அந்த உவமையில் அக் காலத்தைய இந்திய அரசியற் சூழல் நன்கு பிரதிபலிக்கின்றது.

நீர் எடுத்து வருதற்கு அவள் மணி

நித்திலப் புன்னகைச் சுடர் வீசிடப்

போர் எடுத்து வரும் மதன் முன்செலப்

போகும் வேளை, அதற்குத் தினந்தொறும்

வேரெடுத்து சுதந்திர நற்பயிர்

வீழ்ந்திடச் செய்தல் வேண்டிய மன்னர்தம்

சீரெடுத்த புலையிர்ச் சாரர்கள்

தேசபக்தர் வரவினைக் காத்தல்போல்

காத்திருந்து...

நவீன காலத்திற் போலவே பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலும் அவற்றின் அழகியற் கூறுகள் அவ்விலக்கியங்கள் தோன்றிய காலத்தைப் பிரதிபலித்து நிற்பதைக் கண்டு கொள்ள முடியும். சங்கமருவிய காலம், அறநெறிக்காலம், களப்பிரர் காலம் என்றெல்லாம் பல பெயர்களாற் சுட்டப்பெறுகின்ற கி.பி.300க்கும் 600க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் தோன்றிய இலக்கியங்களில் இத்தன்மை மிகுதியும் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.



கி.பி.300-600காலப்பகுதி தமிழகத்தில் பெருமாற்றங்கள் நிகழ்ந்தேறிய காலப்பகுதி; சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் முடியுடை வேந்தரில் சோழ, பாண்டிய வம்சத்தவரின் ஆட்சி முற்றாகவே மறைந்தது; சேர அரசு வலிகுன்றியது. சோழ பாண்டிய நாடுகளிலே களப்பிரர் என்னும் புதியதொரு அரசு வம்சத்தின் ஆட்சி தோன்றியது. வடக்கே தொண்டை மண்டலத்தில் காஞ்சிபுரத்தை மையப்படுத்திய வகையில் பல்லவர் என்னும் புதிய அரசு வம்சத்தார் ஆட்சி செய்யத் தொடங்கினார்கள். முன்பு குறுநில மன்னர்களாக, மூவேந்தரைச் சார்ந்து நின்ற சிற்றரசுகளும் பிறவும் தம் நிலைப்பாடுகளில் மாற்றங் கண்டன. பேரரசுகள் மாறும் நிலையில் சிற்றரசுகளும், பழைய பேரரசின் கீழ் பிரதானிகளாக, அலுவலாளர்களாக விளங்கியவர்களும் எவ்வாறு நடந்து கொண்டிருப்பார்கள் என்பதும் ஊக்கித்தக்கதே. ஆட்சிகள் சிதையும் வேளைகளில் கிளர்ச்சிகள் ஏற்படுவதும் கிளர்ச்சிகாரர்களுக்குப் புதிய தலைவர்கள் ஆதரவளிப்பதும் ஆதிக்கப் போட்டியாளர்களுக்கிடையே அகப்பட்ட பொதுமக்கள் பலமுனையாலும் பாதிக்கப்படுவதும் ஆட்சியதிகாரங்கள் மாறி நிலையான அரசொன்று வலுப்பெறுவதற்கிடையில் நிருவாக ஒழுங்குகள் சிதைவதும் மக்களின் வாழ்வியல் விழுமியங்கள் மதிப்பிழந்து போவதும் என்று இவையெல்லாம் நிகழக் கூடியனவே. பாரம்பாரிய அரசுகளின்மேல் பற்றுறுதி உள்ளவர்கள் புதிய அரசுகளில் காழ்ப்புடையவர்களாய், அப்புதிய ஆட்சியாளர்களை அவர்களின் குலம் கோத்திரம் மொழி முதலானவற்றின் அடிப்படையில் விமர்சிப்பதும், மொழி

யுணர்ச்சி முதலானவற்றின் அடிப்படையில் மக்கள் மத்தியில் எதிர்ப்புணர்ச்சியைத் தூண்டிவிடுவதும் என்று இவையெல்லாம் நிகழக் கூடியனவே.

சிலப்பதிகாரம் முடியுடை வேந்தர் மூவரதும் ஆட்சி நிலவாத ஒரு காலப்பகுதியில் தோன்றியது என்பது வெளிப்படை. அதனாலேயே அது மூவேந்தரதும் ஆட்சிப்பகுதியை உள்ளடக்கியதாக கதைக்களத்தை அமைத்துக்கொண்டது. அங்கு போற்றப்பெறும் மூவேந்தர்கள் அந்நூல் தோன்றியகாலத்தில் ஆட்சி செய்தவர்கள் அல்லர்; அவ்வக் குலங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் கற்பனை வேந்தர்களே அங்கு போற்றப்பெறுகிறார்கள் (ஏறக்குறைய அக்காலப்பகுதிக்கு உரியதான முத்தொள்ளாயிரத்திற் போற்றப்படும் சேர சோழ பாண்டியரும் அத்தகையவர்களே). பல்லவர் போன்ற பிறமொழி பேசும் ஆட்சியாளர்களுக்கான குறியீடுகளாகவே வஞ்சிக் காண்டத்தில் வரும் தென்தமிழ் ஆற்றல் உணராத கனக விசயர் என்னும் வடநாட்டு வேந்தர்கள் அமைகிறார்கள் போலும். சிலப்பதிகாரத்தில் ஆங்காங்கே கையாளப்படும் அழகியல் அம்சங்களை அவதானிக்கும் போது அவற்றுட் பொதிந்துள்ள அரசியலை உய்த்துணரக் கூடியவர்களாவோம்.

கண்ணகியின் கணவனாகிய கோவலன், மாதவிமேல் மையல் கொண்டு அவளோடு,

அணைவறு வைகலின் அயந்தனன் மயங்கி

விடுதல் அறியா விருப்பினன் ஆயினன் -

வடுநீங்கு சிறப்பின் தன் மனையகம் மறந்து.



அவ்வளவில் கண்ணகியின் வாழ்வு துன்பமயமாகவும் மாதவி வாழ்வு இன்பமயமாயும் ஆகின்றன.

கூடிய காதலர்க்கு இன்பமளிக்கும் மாலைக்காலம் கண்ணகிக்குத் துன்பத்தையும் மாதவிக்கு இன்பத்தையும் அளிப்பதாக வந்து சேர்கின்றது. சூரியன் மறைந்து சந்திரன் தோன்றாத இடைப்பொழுதான மாலையில், நிலமகள் சூரிய சந்திரரைக் காணாது வருந்துகிறாள்; விரிந்து கதிர்களைப் பரப்பி உலகம் முழுதாண்ட, ஒற்றைச் சக்கரத் தேரினை உடைய, சூரியனாகிய அந்தப் பலசாலியைக் காணவில்லையே! அழகிய இடமகன்ற வானத்திலே நிலவொளியை வீசும் திங்களாகிய செல்வன் எங்கே உள்ளான்? என்று திசையாகிய தன்முகம் இருண்டு பசலையுற, நிலமடந்தை தன் அரசனைக் காணாது அவலப்படுகின்ற மாலைவேளை வந்தது என்கிறார் இளங்கோ.

விரிகதிர் பரப்பி உலகம் முழுது ஆண்ட  
ஒரு தனித் திகிரி உரவோன் காணேன்:  
அங்கண் வானத்து அணிநிலா விரிக்கும்  
திங்களம் செல்வன் யாண்டுளான் கொல் என  
திசைமுகம் பசந்து செம்மலர்க் கண்கள்  
முழுநீர் வார முழுமெயும் பனித்துத்  
திரைநீர் ஆடை இருநில மடந்தை  
அரைசு கெடுத்து அலமரும் அல்லை காலை...

இங்கே நிலமடந்தையின் அரசர்கள் என்று இளங்கோ சொல்லுவது உண்மையில் சூரியனையும் சந்திரனையும் அல்ல;

சூரிய சந்திர வம்சத்தவர்களான சோழரையும் பாண்டியரையுமே என்பது நாம் உய்த்துணர வேண்டிது. சூரியனை 'ஒரு தனித்திகிரி உரவோன்' என்பது இரட்டுற மொழிதலாகும். ஒற்றைச் சக்கரத் தேரினை உடையவன் சூரியன்; ஒப்பற்ற ஆணைச் சக்கரத்தை உடையவன் சோழன். தலைவன் இல்லாமையால் நிலமகள் திசைமுகம் பசந்தாள் என்பது தம் பாரம்பரிய அரசர் இல்லாததால் தமிழ் கூறு நல்லுகின் திசை தோறும் இருந்த மக்கள் வாடினார்கள் என்று உணர்த்துவதற்காகும்.

இளங்கோ தொடர்ந்து சொல்லும் செய்திகளுள்ளும் பூடகமாக அரசியலையே கூற முற்படுகிறார். மாலைக்காலத்தில் காதலரைப் பிரிந்திருந்தவர்கள் துன்பப்பட்டார்கள் - அரசுக்கு தம்மால் செலுத்தப்பட்ட வேண்டிய வரியை ஒழுங்காகச் செலுத்துபவர்கள் துயரப்படுவதுபோலத் துன்பப்பட்டார்கள். காதலரைச் சேர்ந்திருந்தவர்கள் மகிழ்ந்தார்கள் - அரசின் கீழ் இருந்தும் அதற்கு விசுவாசமாக நடக்காது கிளர்ச்சி (குறும்பு) செய்பவர்களின் உதவியுடன் அரசன் நாட்டிலில்லாத சமயத்தில் நாட்டுட்புகுந்து கைப்பற்றிய புதிய (விருந்தின்) மன்னர்போலத் தருக்கி மகிழ்ந்தார்கள் (குறும்பு என்ற சொல் குறுநில மன்னர்களைக் குறிப்பது; இரண்டாம் நிலையில் அக்குறுநில மன்னர்கள் மேற்கொண்ட கிளர்ச்சியைக் குறிப்பது. இத்தகைய பொருட்பேற்றின் அடிப்படையிலேயே 'குறும்பு செய்தல்' என்ற மொழி வழக்கு தமிழில் நிலைபெற்றது).

பிறை நிலவு உதயமாகியது; மாலைப் பொழுதின் குறும்பு அகன்று இரவாகியது. இவ்விடயத்தை இளங்கோவடிகள் கூறும் முறைமையில் அப்பட்டமான அரசியலைக் காணலாம். பிறைச்சந்திரனேயானாலும் மாலையின் குறும்பை அகற்றும் வல்லமையை அது பெற்றிருந்தமைக்குக் காரணம் கற்பிக்கிறார் இளங்கோ. தாம் இளையவர்களாக இருந்தபோதும் தம் பகை அரசுகளைக் கடியத்தக்க வல்லமை உடையவர்கள் பாண்டியர்கள். அத்தகைய பாண்டியர்களின் குலமுதல்வன் சந்திரன். ஆகையாலேயே இளம் பிறைச் சந்திரனாக இருந்தும் மாலையின் குறும்பை அகற்றக் கூடியதாக விளங்கியது; தன் குலத் தன்மையினின்றும் திரியாது வெண்கதிர் களைப் பரப்பி, மீன் அரசு (மீன் அரசு = உடு பதி=சந்திரன்) ஆண்டது என்னும் போது மீனக் கொடியுடைய பாண்டியர் குலத்தையும் குறிப்பால் உணர்த்தும் இளங்கோவின் உள்நோக்கம் வெளிப்படை யாகிறது.

இளையர் ஆயினும் மீனக் அரசு கடியும்  
செருமான் தென்ன மமுதல் ஆகலின்  
அந்தி வானத்து ஸ்பிறை தோன்றி  
புன்கண் மாலைக் குறும்பு எறிந்து ஓட்டி  
பான்மையின் திரியாது பாற்கதிர் பரப்பி  
மீன் அரசாண்ட.....

மாதவியிடம் ஐயம் கொண்டு அவளை விட்டுப்பிரிந்து கண்ணகியிடம் மீண்ட கோவலன், பொருள் தேடுவதற்காக கண்ணகியோடு மதுரை நோக்கிப்

பயணமாகிறான். வழியில் மாங்காட்டு மறையோனைச் சந்திக்கிறார்கள்; கோவலன், மதுரை செல்லும் வழி என்று அவனிடம் விசாரித்தான். அதற்கு அம்மறையோன் இக்கடுங்கோடை காலத்தில் மனைவியையும் அழைத்துச் செல்லநேர்ந்த நிலைமைக்காகப் பரிதாபப்படும் பாங்கில் பேசுகிறான். கோடை காலத்தின் கொடுமையை மாடல மறையோன் உரைப்பதற்குக் கையாளும் உவமையே இங்கு நாம் நோக்க வேண்டியது.

வேனிலும் சூரியனும் தம்முட் பகை கொண்டதனாலேயே இது நிகழ்ந்தது; எப்படி ஒரு அரசன் தன் அமைச்சர் முதலான அலுவலாளரோடு முரண்படுவதால் அரசு நிலைகுலைந்து நாடு பாழ்படுமோ, அவ்வாறு சூரியன் வேனிலோடு முரண்படுமிடத்து குறிஞ்சி முல்லை என்னும் வளம் மிக்க நிலம்சூட பாலையாகிப் போய்விடும் தன்மையுள்ள கொடிய கோடைகாலத்திலே, காரிகையோடு புறப்பட்டு வந்தீரே என்று பேசும் மாடலனின் பரிதாபப் பேச்சில் இளங்கோ, தம்காலத்து அரசியல் நிலைமை தொடர்பாகக் கொண்டிருந்த பரிதாப உணர்ச்சியே புலனாகின்றது.

கோத்தொழிலாளரோடு கொற்றவன் கோடி  
வேத்தியல் இழந்த வியனிலம் போல,  
வேனலம் கிழவனொடு வொங்கதிர் வேந்தன்  
நானலம் திருகித் தன்மையிற் குன்றி  
முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையின் திரிந்து  
நல்லியல்பு இழந்து நடுங்கு துயர் உறுத்து  
பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும்



காலை எய்தினர் காரிகை தன்னுடன்

மாங்காட்டு மறையோரின் வழிப்படுத்தலில், கோவலனும் கண்ணகியும் அவர்களுக்குத் துணையாக வந்த கவுந்தி அடிகளும் மதுரை நோக்கி நடந்தார்கள்; காட்டுவழியில் ஐயை கோட்டத்தில் தங்கி இளைப்பாறினர். மதுரைப் பயணத்தை பகற்காலத்தில் தொடர்ந்தால் கண்ணகி வையிற் கொடுமையைத் தாங்கமாட்டாள்; ஆதலால் இரவிலே செல்வோம் என்று கவுந்தியடிகளிடம் கோவலன் விநயமாக உரைக்கிறான்.

கடுங்கதிர் வேனில் இக் காரிகை பொறாஅள்:

படிந்தில் சீறடி பரல்வெங் கானத்து:

.....

பகலொளி தன்னினும், பல்லுயிர் ஒம்பும்

நிலாவொளி விளக்கின், நீள் இடை மருங்கின்

இரவிடைக் கழிதற்கு ஏதம் இல் என.

கோவலன் உரைக்க, கவுந்தியடிகளும் (குரவரும்) அக்கொள்கைக்கு உடன்பட, அவர்கள் வையிற் கொடுமை நீங்கும் இரவுப் பொழுதை எதிர்ப்பார்த்திருந்தனர். கொடுங்கோல் வேந்தன் ஒருவனது ஆட்சியின் கீழ் அகப்பட்ட குடிகள் அவனது அழிவுகாலத்தை, எதிர்பார்த்திருப்பதுபோலப் பார்த்திருந்தனர். அவ்வாறு எதிர்பார்த்திருந்தவர்களுக்கு உவகைதரும் படியாகச் சந்திரன் தோன்றினான் என்பதைக் கூற வேண்டிய இளங்கோவடிகள் வெறுமனே அவ்வாறு கூறவில்லை. 'பாண்டிய குலத்து முதல்வன் தோன்றினான்' என்றார். அதுவும் தனியாகத் தோன்றவில்லை படையோடு -

நட்சத்திரப் படையோடு தோன்றினான் என்கிறார்.

குரவரும் நேர்ந்த கொள்கையின் அமர்ந்து

கொடுங்கோல் வேந்தன் குடிகள் போல

படுகதிர் அமையம் பார்த்திருந்தோர்க்கு

பன்மீன் தானையொடு பாற்கதிர் பரப்பி.

தென்னவன் குலமுதற் செல்வன் தோன்றி...

இளங்கோவடிகள் யாருடையதோ ஆட்சியின் வீழ்ச்சியையும் அவ்வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்துவதான படையெடுப்போடு கூடிய பாண்டியனின் எழுச்சியையும் எதிர்நோக்கியிருந்தார் போலும்.

இளங்கோவடிகள், வேறுபல இடங்களிலும் தன்காலத்து அரசியற் சூழ்நிலைகளைத் தன் படைப்பில் பிரதிபலிக்கச் செய்தேயுள்ளார்.

இருவரு வேந்தர் முனையிடம் போல

இருபாற் பகுதியின் இடைநிலம்

வெல்போர் வேந்தர் முனையிடம் போல

பல்வேறு குழுக்கூரல் பரந்த ஒதையும்

கோத்தொழிலாளரொடு கொற்றவன் கோடி

வேத்தியல் இழந்த வியனிலம் போல

போர்ச் சூழல் ஒன்றினுள் வாழ்ந்த படைப் பாளி ஒருவனையே மேற்படி உவமைகள் காட்டிநிற்கின்றன.

எது எவ்வாறாயினும் இளங்கோவடிகள் கையாண்ட மேற்படி அழகியல் அம்சங்கள்

அவரிடம் அரசியல் உள்நோக்கு இருந்தது என்பதைப் புலப்படுத்துவன. அந்த உள்நோக்கம், ஒரு தமிழ்த் தேசியம் சார்பானது. தமிழ் கூறு நல்லுலகு பற்றிய ஒருமைப்பாட்டு உணர்வொன்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது. தமிழகத்தை அடிப்படுத்த முனைந்த அல்லது அடிப்படுத்தியிருந்த விருந்தின் (புதிய) மன்னர்க்கு எதிரானது.

‘காவா நாவிற் கனகனும் விசயனும்’ அத்தகையோரை உணர்த்த இளங்கோ கையாண்ட படிமங்கள்.

காவா நாவிற் கனகனும் விசயனும்  
விருந்தின் மன்னர் தம்மொடுங் கூடி  
அருந்தமிழ் ஆற்றல் அறிந்திலர்...

என்று, தமிழுணர்ச்சியின் அடிப்படையில், அதுவரை காலமும் முரண்பட்டிருந்த மூவேந்தர்களுக்கிடையில் புதியதொரு ஒருமைப்பாட்டு உணர்வினைத் தோற்றுவிக்கிறார் இளங்கோ.

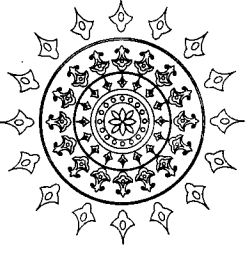
ஆர்புனை தெரியலும் அலர்தார் வேம்பும்  
சீர்கெழு மணிமுடிக்கு அணிந்தோர் அல்லால்  
அஞ்சினர்க்கு அளிக்கும் அடுபோர் அண்ணல்

என்று சேரனைப் பாடுவதில் அந்த ஒருமைப்பாட்டுணர்வு துலங்கக் காணலாம்.

சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகள் என்ற வேறுபாட்டுணர்வு கடந்த, அகண்ட தமிழகத்தின் மொழி, பண்பாடு, வாழ்வியல் அனைத்தையும் பெருங்குன்றம் ஒன்றை ‘ஆடி நல் நிழல்’ காட்டுவது போலக் காட்டும் இளங்கோ, தமிழரசு ஒன்றையே இலட்சியமாகக் கொண்டார் போலும். இளங்கோவின் சிலப்பதிகாரம் குறித்த நல்லதொரு விமர்சனமாக அமைகின்றது ‘நூற் கட்டுரை’. அது வருமாறு;

குமரி வேங்கடம், குண குட கடலா,  
மண்திணி மருங்கின் தண்தமிழ் வரைப்பில்  
செந்தமிழ் கொடுத்தமிழ் என்றிரு பகுதியின்  
ஐந்திணை மருங்கின் அறம் பொருள் இன்பம்  
மக்கள் தேவர் என இருசார்க்கும்  
ஒத்த மரபின் ஒழுக்கொடு புணர,  
எழுத்தொடு புணர்ந்தசொல் அகத்து எழு பொருளை  
இழுக்கா மரபின் அகனும் புறனும்  
அவற்றுழிப்படுஉம் செவ்வி சிறந்தோங்கிய  
பாடலும் எழாலும் பண்ணும் பாணியும்  
அராங்கு விலக்கே ஆடல் என்று அனைத்தும்  
ஒருங்குடன் தழீஇ உடம்படக் கிடந்த  
வரியும், குரவையும், சேதமும் என்றிவை  
தெரிவுறு வகையான் செந்தமிழ் இயற்கையின்  
ஆடிநல் நிழலின் நீடு இருங் குன்றம்  
காட்டுவார்போற், கருத்து வெளிப்படுத்து,  
மணிமேகலைமேல் உணரப்பொருள் முற்றிய  
சிலப்பதிகாரம்....

\*\*\*\*\*



# பெரிய புராணம் காட்டும் வாழ்வியல்



கலாநதி செல்வஞ்சீதம் சீவசுப்பிரமணியம்,  
முதுநிலை விரிவுரையாளர்/தமிழ்த்துறை,  
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

## முகவுரை

ஓர் வத் திருமுறைகளுள் பணிரென்டாந் திருமுறையாக அமைவது பெரிய புராணம் பல்வேறுகாலகட்டங்களில் பல்வேறு அடியார்களின் வரலாற்றை தான் பார்த்து அறிந்தவற்றையும், கேட்டு அறிந்தவற்றையும் அப்படியே நூலில் தருகிறார். இதனை திருத்தொண்டர் புராணம் என்றும், தொண்டர் மாக்கதை என்றும் சொல்வர். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிய திருத்தொண்டர் தொகையை முதல் நூலாகவும் நம்பியாண்டார் நம்பி அருளிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியை வழிநூலாகவும் கொண்டு சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தை இயற்றியுள்ளார். வாழ்வியல் என்பது வாழ்தலுக்குரிய நெறிமுறைகளை கூறுவது என்று பொருள்படும். பெரியபுராணம் தரும் வாழ்வியல் நோக்கினை ஆய்வதாகவே இக்கட்டுரை அமைகிறது.

## பெரியபுராணம் எழுந்த காலமும் பின்னணியும்

சேக்கிழாரின் காலம் கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டாகும். அநபாயன் என்று அழைக்கப்பட்ட சோழ மன்னனிடம் தலைமை அமைச்சராக இருந்தார். உத்தம சோழப் பல்லவராஜன் என்ற பட்டமும்

பெற்றுப் பெருஞ்சிறப்புடன் இருந்தார். தனது கால அனுபவங்களையும் பிற அடியார்களின் காலப் பின்னணி பற்றியும் அறிந்து கொண்டு பெரியபுராணத்தைப் படைத்துள்ளார். சேக்கிழார் இறைவன் மீது அதீத அன்பு கொண்டவர். இறைவன் மீது அன்பு கொண்டவர்களையும் இறைவனாகவே கண்டார். இதனை

“தில்லை வாழ் அந்தணர் தம்

அடியார்க்கும் அடியேன்

திரு நீலகண்டத்து குயவனார்க்கு

அடியேன்”

என்று பாடுவதிலிருந்தது தெளிந்து கொள்ளலாம். அடியார்கள் பல்வேறு வகையில் தொண்டாற்றி வந்தார்கள். பல்வேறு காலகட்டங்களில் பல்வேறு குலத்தைச் சார்ந்தவர்கள் இறை தொண்டாற்றி வந்தார்கள். இறைவன் என்ன குலம் என்ன சாதி என்றும், செல்வர் வறியவர் என்றும் பார்த்த தில்லை. பேதமற்றவர் என்ற உண்மையை பெரிய புராணம் காட்டுகிறது. எல்லோரையும் ஒரே கண்ணோட்டத்தில் பார்ப்பவர் இறைவன் எல்லோருக்கும் காட்சி கொடுத்து முத்தியளித்துள்ளார் ‘பக்திச் சுவை சொட்டச் சொட்டப் பாடிய கவிவல்லவ’ என்று தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தனரார் கூறுவார். பக்தியை மட்டுமல்ல வாழ்வியல் அம்சங்களையும்



தரும் நூலாக பெரிய புராணம் அமைகிறது. நாயன்மார்கள் பல்வேறு வயதில் பல்வேறு தொண்டாற்றி முத்தியடைந்தனர். முத்தி அடைவதற்கு வயது எல்லை இல்லை. இன்ன தொண்டு தான் செய்ய வேண்டும் என்று இல்லை. நான் எனது என்ற அகங்காரம் நீங்கி திருவருள் ஞானம் கிடைக்கின்ற போது முத்தி கிடைக்கும். சம்பந்தர் மூன்று வயதில் தேவாரம் பாடினார். இளம் வயதில் முத்தி அடைந்தார். இவை கற்பனையல்ல. சேக்கிழார் 4200க்கு மேற்பட்ட பாடல்களுடைய பெரிய புராணத்தில் 1255 பாடல்களை ஞான சம்பந்தருக்கு ஒதுக்கு கின்றார். களப்பிரர் ஆட்சியில் வாழ்ந்தவர் காரைக்காலம்மையார். களப்பிரர்கள், தமிழை ஆதரிக்காத பல்லவர்கள் ஆகியோருடன் ஞானசம்பந்தர் போராட வேண்டியிருந்தது. தமிழ்மொழிக் காகவும் சைவத்திற் காகவும் சிவ வழிபாட்டின் பெருமையை எடுத்துரைக்கின்றார். சம்பந்தர் சமயத்திற்கும் தமிழிற்கும் போராடியிராவிட்டால் தமிழின தும் சைவத்தினதும் நிலை மாறியிருக்கும் என்பதை சேக்கிழார் நன்கறிந்து அவருக்கு புராணத்தில் நாலில் ஒரு பங்கை ஒதுக்கியுள்ளார். சேக்கிழார் காலத்தில் சைவம் நன்கு நிலை பெற்றிருப்பினும் அதனை மேலும் வளர்க்க வேண்டியிருந்தது. அடியவர்களின் தொண்டினை, அன்பு நெறியை மக்களுக்கு உணர்த்த, ஆவணப்படுத்த முற்பட்டார்.

பெரியபுராணத்தில் விருந்தோம்பல், தொண்டு, அன்பு, கலை, அரசியல்,

வாணிபம் பல்வேறு தொழில்கள், உழவு பெண்மை ஆண்மை, காதல் வீரம், தியாகம், ஆத்மசுத்தி, தத்துவம், பொதுமை சமத்துவம், புரட்சி, சரித்திரம் பெளராணிகம் என்ற வாழ்வியல் அம்சங்கள் பேசப்படுகின்றன.

## தொண்டு

அறவே தன்னலம் என்பதைத் துறந்தவர்கள்தான் தொண்டர்கள். நான், எனது எனப்படும் அகங்கார மமகாரங்களை அறவே நீக்கியவர்களே அடியவராக இருக்க முடியும். இறைவனின், அடியவர்களின், சமூகத்தின் குறிக்கோளை நிறைவேற்றுவதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு செயற்பட்டவர்கள் தொண்டர்கள். குறிக்கோள் எதுவாக இருந்தாலும் அதற்கு என்ன இடையூறு ஏற்பட்டாலும் அந்தக் குறிக்கோளை நிறைவேற்றி முடித்தவர்களே சிவனடியார்கள் என்பதைப் பெரிய புராணம் காட்டுகின்றது. அறுபத்து மூன்று நாயன் மாரும் ஏது ஒரு வகையான தொண்டில் ஈடுபட்டனர்.

திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் சிவ வேடம் தாங்கி வந்த அடியவரின் அழுக்கு நிறைந்த கந்தையை உரிய நேரத்திற்குள் சலவை செய்து கொடுக்க இடையூறாக மழை பெய்தது. அதனை உரிய நேரத்தில் செய்து முடிக்கவில்லையே என நினைந்து கற்பாறையில் தலையை அடித்தார். அப்பொழுது இறைவன் காட்சி கொடுத்தார். இங்கு இறையன்பு தொண்டின் மகிமை பேசப்படுகின்றது. மூர்த்தி நாயனார் இறை

வனுக்குச் சந்தனம் அரைத்துக் கொடுப்பவர் சமணர் அவருக்குச் சந்தனக்கட்டை கிடைக்காமல் செய்தனர். உயிர் இருக்கும் வரை தொண்டு செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கோடு வாழ்ந்தவர்கள். தோல் நரம்பு எலும்பு தேய சந்தனம் அரைக்கின்றார். மூர்த்தி நாயனாருக்கு இறைவன் காட்சி கொடுத்தார். எனப் பெரிய புராணம் பேசுகின்றது. பசித்தவர்களுக்கு உணவு கொடுத்தல், தண்ணீர்ப் பந்தல்அமைத்தல், இறைவனுக்கு பூசை செய்தல், நந்தவனம் அமைத்தல், புல் செதுக்குதல் குங்குலியம் போடுதல், பூக்கொய்தல் கண்ணை இறைவனுக்கு தானம் செய்தல், என்பனவற்றை தொண்டாக சிவனடியார்கள் செய்தனர். இந்த அடியவர்கள் ஜீவன் முத்தர்கள் உலகியல் நிலையில் வாழ்ந்து கொண்டே முத்தியடைந்தவர்கள். அவர்களின் ஆத்மாவில் இறைவன் கலந்துள்ளான் இதனைச் சைவ சித்தாந்திகள் உணர்வர். இன்பம் துன்பம் கடந்த நிலையின் எல்லாமே இறைவன் என்ற நிலையில் வாழ்ந்தவர்கள் அடியார்கள்.

### விருந்தோம்பல்

அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் பல அடியார்கள் பசித்தவர்களுக்கு உணவு கொடுத்தலையே பெரிய அறமாகச் செய்து வந்தனர். பசிப்பிணி தீர்த்தலையே வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக் கொண்டு அறம் செய்தார்கள். திரு வீழிமிழலையில் திருஞானசம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசரும் தனித்தனி மடத்தில் பஞ்சம் தீர்கின்ற வரையில் மக்களுக்கு உணவு கொடுத்தார்கள் என்று

பெரியபுராணம் கூறுகிறது. இளையான் குடிமாறனார். அமர் நீதி நாயனார். அரிவாட்டாய நாயனார், குலச் சிறையார் நாயனார், பெருமிழலைக் குறும்ப நாயனார் சிறுத்தொண்டர் நாயனார், காரைக் காலம்மையார் போன்றோர்கள் இறைவனுக்கும் இறையடியர்களுக்கும் உணவு கொடுத்தலைத் தலையாய கடமையாகக் கொண்டார்கள். அதற்கு இடையீடு ஏற்படுமிடத்து தமது உயிரையே விடத் துணிந்தவர்களாக இருந்தனர் என்பதைப் பெரியபுராணம் காட்டும்.

சிறுத்தொண்டர் அடியவர்களைத் தேடி திரிந்து உணவு கொடுப்பவர், சிவபெருமான் அடியவர்போல் சிறுத்தொண்டர் வீட்டிற்குச் சென்ற பொழுது அமுது செய்தல் வேண்டுமென்று நாயனார் கேட்க சிவபெருமான் சிலநிபந்தனை களை முன்வைத்தார்.

“யாதும் அரியது இல்லை இனி

ஈண்ட அருளிச் செய்யும் என

நாதன் தானும் ஓர் குடிக்கு

நல்ல சிறுவன் ஒரு மகனைத்

தாதை அரியத் தாய் பிடிக்கும்

பொழுதில் தம்மில் மனம் உவந்தே

ஏதம் இன்றி அமைத்த கறி

யாம் இட்டு உண்பது என மொழிந்தார்”

(பெரியபுராணம் சிறு.தொ.பா 3715)

என்ற பாடலில் ஐந்து வயதுடைய சிறுவன், உறுப்பில் பழுதில்லாது ஒரு குடிக்கு ஒருவனாய் இருத்தல் வேண்டும். அவனைத் தாய் உவந்து பிடிக்க தந்தையும் உவந்து அரிதல் வேண்டும் என்றார். அதனைச் சிறுத்தொண்டரும் அவரின் மனைவி

வெண்காட்டு நங்கையாரும் இறைவன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி பிள்ளையைப் பிடிக்க தந்தையார் அறிந்து கறிசமைத் தனர். உலகியல் நிலையில் ஒரு தாயாலும் தந்தையாலும் இதனைச் செய்ய முடியாது. உலகியல் நிலையில் அவர்களுக்கு குழந்தை தான் கடவுள். சிறுத்தொண்டரும் மனைவியும் உலகியல் நிலை கடந்தவர்கள். ஞானம் கைவரப்பெற்றவர்கள். தமது உடமைகள் அனைத்தும் இறைவனுக்கே என்று வாழ்பவர்கள். ஆத்மசுத்தி, இறை நம்பிக்கை, ஞானம் கைவரப் பெற்றதால் அந்தக் குழந்தைக்கும் பெற்றோர்களுக்கும் வலிப்போ, நோவோ சலிப்போ ஏற்பட வில்லை, இறைவன் ஆபத்தையோ அந்தரிப் பையோ ஏற்படுத்துபவன் அல்லன் என்பதைத் தெரிந்தவர்கள். சீராளா என்று கூப்பிட்ட வுடன் கறியாகிய சீராளன் வந்தான். அது அற்புதம். ஞானிகளால் அற்புதங்களை நடத்த முடியும் என்பதைப் பெரியபுராணம் காட்டு கின்றது. உணவு கொடுத்தலையே தமது நோக்காக அடியார்கள் செயற்பட்டனர் என்பதைக் காட்டுகின்றது.

### அரசியல்

சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தில் திருநகரச் சிறப்பு என்ற பகுதியில் மனுநீரி கண்ட சோழனின் வரலாற்றைக் கூறுகின்றார். சேக்கிழார் மனுநீதி கண்ட சோழனின் வரலாற்றை பெரியபுராணத்தில் சேர்ந்ததன் நோக்கமென்ன என சிலர் கேள்வி எழுப்புவர். அரசன் நீதி தவறாது ஆட்சி செய்ய வேண்டும். நீதி தவறினால் நாட்டு மக்களின் வாழ்வு தடுமாறும், மனுநீதி கண்ட

சோழன் சட்டத்தை விட அறத்தையே சொங் கோலாக நிலை நாட்டியவன். மனுநீதி கண்ட சோழனின் மகன் உலா சென்ற பொழுது பசுங்கன்று ஒன்று தேர்ச்சில்லில் மாட்டி உயிரை விட்டது. கன்றை இழந்த தாய்ப்பசு அரண்மனை சென்று தன்கொம்பால் மணியை அடித்தது. அரசன் இறங்கி வந்து பசுமாடு ஒன்று கண்ணீருடன் நிற்பதைக் கண்டான். அமைச்சர்கள் மனுநீதியில் பசுவைக் கொன்றால் பிராயச்சித்தம் செய்யலாம் என்று கூறினார்கள். அரசன் சட்டத்தைவிட அறமே மேலானது என்று கூறி தன் மகனைக் கீழே கிடத்தித் தேரை அவன் நெஞ்சின் மேல் செலுத்தினான் என்றும் இறைவன் காட்சி கொடுத்ததாகவும் பெரிய புராணம் கூறும். மக்களின் வாழ்வும் ஏனைய உயிர்களின் வாழ்வும் செம்மையாக இருப்பதற்கு அரசுநீதி உற்றதுணையாக அமைய வேண்டும் என்ற நோக்கத்திலே தான் மனுநீதி கண்ட சோழனின் கதையை சேக்கிழார் கூறினார் எனலாம்.

மேலும் புகழ்ச் சோழ நாயனார் 63 நாயன்மாரில் ஒருவர். சோழ நாட்டை ஆண்ட மன்னரில் ஒருவர் புகழ்ச் சோழரின் சேனை அதிகனுடைய சேனை வீரர்களின் தலைகளை அழித்தது. சோற்றுக்கடன் முடிக்கப் போர் புரிந்த அடியவரையோ என்சேனை கொன்றது என அழுது புலம்பினான் சோழ மன்னன். தனது உயிரைத் துறத்தலைத் தவிர வேறு வழியில்லை எனத்துறந்தான், அரசன் நீதி தவறினால் தனது உயிரையே நீக்கினான் என்ற அறத்தை சேக்கிழார் காட்டுகின்றார்.

வாழ்வியலுக்கு அரசநீதி அவசியமானது என்பதைக் காட்டுகின்றார்.

### சாதிப்பாகுபாடும் அன்புநெறியும்

சேக்கிழார் காட்டும் சமுதாயத்தில் சாதி இன வேறுபாடு பெரிதாகப் பேசப்பட்டுள்ளது. நாயன்மார்கள் சாதிப்பாகுபாட்டை உடைத்தவர்கள். ஞானசம்பந்தர் தேவாரம் பாடும் பொழுதெல்லாம் தீண்டத்தகாத குலத்தைச் சார்ந்த திருநீலகண்டரை கூட்டிச் சென்றார். அந்தணர் குலத்தில் பிறந்த சுந்தரர் பொதுமகளிர் குலத்தில் பிறந்த பரவையாரையும் வேளாளர் குலத்தில் பிறந்த சங்கிலியாரையும் மணம் செய்கின்றார். நாயன்மார்களுடைய வரலாற்றைக் கல்வெட்டுக்கள் பொறிக்கவில்லை. ஏன் பொறிக்கவில்லை, அவற்றை கல்வெட்டில் கூறினால் ஆவணம் ஆகிவிடும் என்பதால் அந்தக் கால மக்கள் வரலாற்றை மறைத்தனர் எனலாம். ஆனால் சேக்கிழாரோ இறையடியவர் ஆகையால் உண்மையை மறைக்கவில்லை. நாயன்மார்கள் சாதிபற்றி எண்ணியதே இல்லை. சமரசம் உடையவர்களாகவும் சமுதாயத்தில் புரட்சியை ஏற்படுத்தியவர்களாகவும் காணப்பட்டனர்.

### அன்பு

கண்ணப்பநாயனார், சிறுந்தொண்டர் போன்றோர் இறைவனுக்காக எதையும் கொடுப்பதற்குத் தயாராக இருந்தனர். என்பதைப் பெரிய புராணம் காட்டுகின்றது. கண்ணப்பநாயனார் முதலில் தனது வலக் கண்ணை இறைவனுக்குச் சாத்துகிறார். பின்னர் இடக்கண்ணையும் எடுத்து சாத்த

முற்பட்ட போது இறைவன் கண்ணப்பா நிறுத்து என நேரில் தோன்றி காட்சி கொடுத்தார். நாயன்மார்கள் அன்பு நெறி நின்றவர்கள், அன்பு பக்தியை வளர்த்தது, அன்பு பக்தியும் தொண்டினை வளர்த்தது என்பதைப் பெரிய புராணம் காட்டுகின்றது.

திருநாளைப்போவார் (நந்தனார்) சாதி வேற்றுமையிருந்ததனால் தம்மைப் புலையர் எனக் கருதியே தொண்டாற்றி வந்தார். அவர் பிறந்த புலைப்பாடியை உள்ளவாறே கவிமுறையில் சேக்கிழார் சொல்லுகின்றார், கோயில்களில் பேரிகை முதலிய தோற்கருவிகளுக்குத்தோலும் யாழ் வீணை முதலிய நரம்புக்கருவிகளுக்கு நரம்பும் பூசனைக்குக் கோரோசனையும் கொடுத்துத் தனது பக்தியை வெளிப்படுத்தினார். திருப்புன்கூர் சிவலோக நாதனைக்கண்டு பணி செய்ய வேண்டுமென்ற வேட்கை நந்தனாருக்கு ஏற்பட்டது. அக்கோயிலின் வாசலிலே நின்று சிவலிங்கப் பெருமானை நேரே கண்டு தொழ விரும்பினார். அன்பர்கள் வேண்டியவாறு அருள்புரியும் சிவபெருமான் தன்முன்னுள்ள இடப தேவரை விலக்கும்படி செய்து நந்தனாருக்குக் காட்சி கொடுக்க விரும்பினார். நாளை செல்லலாம். நாளை செல்லலாம் என்று கூறிக் கொண்டிருப்பார். (தனது குலம் காரணமாக தனக்குள் தான் பேசிக் கொள்வார்) இறுதியில் தில்லைக்குச் சென்று புறத்தே இருந்து பெருமானை நினைந்து வருந்தி துயிலிச் சென்றார். இறைவர் அவருடைய கனவிலே தோன்றி இப்பிறவி

போய் நீங்க “எரியினிடை நீ மூழ்கி நம் கோயிலினுள் வருக” எனப் பணித்தார். அவ்வாறே தில்லைவாழ் அந்தணர்களுக்கும் நந்தனாருக்கு எரி அமைத்துத் தரப் பணித்து மறைந்தார். மறுநாள் அவர்கள் அப்படியே தீ அமைத்துக் கொடுக்க திருநாளைப் போவார் அதில் மூழ்கி எழுந்து கோயினுள் சென்று இறைவனுடன் இரண்டறக்கலந்தார் என சேக்கிழார் கூறுவதாகப் பெரியபுராணம் கூறுகின்றது.

நந்தனாரை அக்கினிப் பிரவேசம் செய்யும்படி முறையிட்டு அதன் பின்னர் அவருக்கு இறைவன் காட்சி கொடுத்ததாக சேக்கிழார் காட்டுவது சிந்திக்க வேண்டிய ஒன்றாக விளங்குகின்றது.

“இப்பிறவி போய் நீங்க  
எரியினிடை நீ மூழ்கி  
முப்பரிநூல் மார்புடன்  
முன் அணைவாய் என மொழிந்து  
அப்பரிசே தில்லைவாழ்  
அந்தணர்க்கும் எரி அமைக்க  
மெய்ப்பொருள் ஆனார் அருளி  
அம்பலத்தே மேவினார்”  
(திருத்தொண்டர் புராணம் பா.1073)

இறைவனும், சேக்கிழாரும் சாதி பேதம் அற்றவர்கள், இறைவன் எல்லோருக்கும் முத்திகொடுத்தான். ஏன் நந்தனாரை மட்டும் அக்கினிப் பிரவேசம் செய்வித்தார் என்ற கேள்வி ஒழுகின்றது. சாதி வெறி பிடித்தவர்கள் பிற்காலத்தில் இதனை இடைச் செருகலாக வைத்திருக்கலாம். எனவும்

எண்ணத் தோன்றுகின்றது. நந்தனாரின் பெருமையை இறைவன் உலகத்தவர் களுக்குக் காட்டுவதற்காக அக்கினிப் பிரவேசம் செய்வித்தாரோ என்றும் எண்ண முடிகிறது.

சுடு மென்று அஞ்சுகிற தீயை எழுப்புங்கள். அவன் அதனுள் புகுந்து.

“புண்ணிய மாமுனி வடிவாய்  
மெய்திகழும் வெண்ணூல்  
விளங்கவேணி முடி கொண்டெழுந்தார்”  
(திருத்தொண்டர் புராணம் பா.1077)

இறைவன் யார் தன் மீது உண்மையான அன்பு செலுத்துகின்றார்களோ அவர்களுக்குள்ள இடையூறுகளை விலக்கி அவர்களைத் தன் திருவடியில் சேர்ப்பதையே நோக்காகக் கொண்டவர் தில்லை வாழ் அந்தனர் குலத்திற்கும் ஏனைய குலத்தவர் களுக்கும் காட்டவே கடைஞன் ஒருவனுக்கு அருள் புரிந்தார் என்றும் கொள்ளலாம். ஆதலால் சேக்கிழார் பெரியபுராணத்தில் 63 பேரில் ஒருவராக இவரைச் சேர்த்தார் எனலாம். பிற்காலத்தில் நந்தனார் கதைகள் பெரியபுராணத்தை அடியொற்றி எழுந்துள்ளன. கதைகளைத் திரித்தும் பல புதிய விடயங்களைச் சேர்த்தும் நாடகமாகவும் நந்தனார் சரிதம் எழுதப்பட்டுள்ளன. நாடகமாகவும் நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனையாகவும் உருப்பெற்றுள்ளன.

### இல்லைவாழ்வும் பக்தியும்

இங்கு திலகவதியார் அகங்கார மமாரங்களை அறவே ஒழித்துவிட்டு அனைத்து உயிர்களிடத்தும் அருள் பூண்டு வாழ்வதையே நெறியாகக் கொண்டார்.



அனைத்து உயிர்களிடத்தும் அருள்  
தாங்கி  
இம்பர் மனைத் தவம் புரிந்து  
திலகவதியார் இருந்தார்.

(பெ.பு.திரு.பா. 1304)

இம்பர் மனைத்தவம் புரிந்து என்று சேக்கிழார் கூறுவது நோக்கத்தக்கது. மனை வாழ்க்கை என்பது ஒன்று மற்றது. மனைத்தவம் என்பது. இது வேறுபட்டது. கணவனோடு கூடி மனைவாழ்க்கை வாழ்ந்து இயல்புடைய மூவர்க்கும் விருந்தினர்களுக்கும் சுற்றத்தார்க்கும் பயன்பட வாழ்வது. இதனையே காரைக்காலம் மையார் குங்கிலியக் கலர் மனைவி, சிறுத்தொண்டர் மனைவி ஆகியோர் பின்பற்றி வந்தனர். சுற்றத்தார் நண்பர்கள் விருந்தினர் பகைவர் நொதுமலர் அருள் செய்து வாழ்தலை மனைத்தவம் என்பர். மனையில் தங்கி வாழ்ந்த திலகவதியார் அனைத்து உயிர்களிடத்தும் அருள்காட்டி வாழ்ந்தவள் இதனையே மனைத்தவம் என சேக்கிழார் காட்டுவார்.

காரைக்காலம்மையாரும் பரமதத்தனும் இல்லற வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தனர். காரைக்காலம்மையார் இல்லறவாழ்வுடன் இருந்து கொண்டே சிவனடியார் தொண்டினையும் செய்து வந்தார். பரமதத்தன் இல்லற வாழ்விலேயே நின்றவன், திருவருள் நெறியில் நில்லாதவன். அவர்களிருவரிடையே உலகியல், ஆத்மீகத்திற்கு மிடையே இடை வெளி ஏற்பட்டது. அதனால் பரமதத்தன் உலகியலைத் தேடிப் போக

வேண்டி ஏற்பட்டது. தெய்வீகப் பெண்ணுடன் பரம தத்தன் வாழ்வதற்கு அஞ்சினான் என்று சேக்கிழார் காட்டுகின்றார். காரைக்காலம் மையாரின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட திருப்பம் சைவ சமயத்திற்கு கிடைத்த வெற்றியாக மாறியது. பக்தி நெறிக்கு வித்திட்டவராக காரைக்காலம்மையார் திகழ்கின்றார். அற்புதத் திருவந்தாதியும் திருவிரட்டை மணிமாலையும் பக்தி நெறியின் ஊற்றுக்களாக அமைகின்றதைக் காணலாம்.

### வாணிபம்

வாணிபம் பற்றி சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தில் காரைக்காலம்மையார் புராணத்தின் ஊடாகச் சொல்கின்றார்.

“மானம் மிகு தருமத்தின்

வழிநின்று வாய்மையினில்

ஊனம் இல் சீர்ப் பெருவணிகர்

குடி துவன்றி ஓங்குபதி”

(திருத்தொண்டர் புராணம் பா 1722)

மிகுமானம், தருமம் வாய்மை என்ற மூன்று குணங்கள் வாணிபம் செய்பவர்களிடத்து இருக்க வேண்டும் என சேக்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார். பரமதத்தன், இயற்பகை நாயனார், அமர்நீதி நாயனார், மூர்த்தி நாயனார் தனத்தன் போன்றோர் வணிக பரம்பரையில் வந்தவர்கள், இவர்களின் வரலாற்றின் ஊடாக வணிக வளம் பற்றி அறியலாம்.

### பிறவாழ்வியல் அம்சங்கள்

கற்றவர்களுக்கும் கல்லாதவர்களுக்கும் இடையே பழக்கவழக்கங்களிடையே



வேறுபாடு இருந்ததை பெரியபுராணத்தில் ஆசிரியர் காட்டுகின்றார். நாவுக்கரசருக்கு மயிர் நீக்கும் வினை (மொட்டை அடித்தல்) நிகழ்த்திய பின்னரே கலைகள் கற்பிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

ஆதி சைவர்கள் மகனுக்கு மணம் முடிக்க ஒருவருடைய பெண்ணைப் பேச பெற்றோர் செல்லாமல் பெரியோர்களை அனுப்பும் வழக்கம் அன்று நிலவியது. ஆதி சைவர்களின் திருமணச் சடங்கில் மணமகளைக் குளிக்கச் செய்வதும், தலையின் ஈரத்தைப் போக்குவதும் அவர்களின் நடைமுறையில் ஒன்றாக இருந்தது.

வைதீக வேதியர் திருமணச்சடங்கில் திருஞானசம்பந்தரின் திருமணம் பற்றிப் பேசும் போது அவருடைய தந்தையாரே ஏனைய வேதியர்களுடன் மகள் பேசச் சென்றார் என சேக்கிழார் கூறுவார்.

பெரியபுராணத்தில் தொகை அடியார்

களின் வரலாற்றின் ஊடாக உலகியல் வாழ்வு ஆத்மீக வாழ்வு என்ற இரண்டு வாழ்வியல் நோக்கும் காட்டப்பட்டுள்ளன. சைவசித்தாந்தம் பேசும் உலகு, உயிர் கடவுள் என்ற மூன்று தத்துவங்களும் பெரியபுராணத்தினூடாகப் பேசப்படுகின்றது. பெரியபுராணத்தில் அன்பு வாழ்வு பேசப்படுகின்றது. அன்புதான் சிவம். இதனையே பெரியபுராணம் காட்டுகின்றது. பெரியபுராணம் வாழ்வியல் களஞ்சியம் என்பதை சான்றுகள் நிறுவுகின்றன.

\*\*\*\*\*

## உசாத்துணை நூல்கள்

01. ஞானசம்பந்தன் அ.ச. (பதிப்பாசிரியர்) திருத்தொண்டர் புராணம், 1993. சேக்கிழார் ஆராய்ச்சி மையம், சென்னை.
02. துரைச்சாமிப்பிள்ளை ஓளவை, சைவ இலக்கிய வரலாறு, 1958, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு.

### 'சங்கத்தமிழ்' ~ சஞ்சிகையின் சந்தா விபரம்

இலங்கை : தனிப்பிரதி ரூபா 100/= ஒரு வருடம் ரூபா 600/=  
இந்தியா : ஒரு வருடம் இந்தியா ரூபா 450/=  
ஏனைய நாடுகள் : ஒரு வருடம் 20 அமெரிக்க டொலர்

சந்தாக்காரர்கள் தங்கள் சந்தாவை  
*Colombo Tamil Sangam Society Ltd.*  
கணக்கு இல : 1100014906

*Commercial Bank* வெள்ளாவத்தை என்ற கணக்கில்  
செலுத்தும் வண்ணம் வேண்டுகிறோம்.

தமிழ் மக்களின் மொழி, பண்பாடு கலை, கலாசாரத்தைப் பிரதி பலிக்கும் சங்ககால இலக்கியங்கள் மிக உயர்ந்தவை. மிக நுட்பமானவை. நவில்தொறும் நவில் தொறும் புதிய புதிய இன்பம் தருபவை. உயர் தனிச் செம்மொழிகளான இலத்தீன் கிரேக்கம் வடமொழி போலத் தமிழும் செம்மொழி ஆகத் தலைநிமிர்ந்து நிற்பதற்கு சங்க இலக்கியங்கள் உறுதுணையாக நிற்கின்றன. சங்ககால இயல், இசை, நாடக நூல்கள் பல கடல்கோள்களினாலும், கால வெள்ளத்தாலும், கறையானாலும் அழிந்து விட்டன. எஞ்சி நின்ற 2380 இயற் பாடல்கள் பொருள் நோக்கியும், செய்யுள் வரையறை நோக்கியும், அடிவரையறை அமைந்து கிடக்கும் பான்மை நோக்கியும், தொகுக்கப் பட்டு எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவை மேற்கணக்கு நூல்கள் எனவும் அழைக்கப் படுகிறது. சங்க இலக்கியத்தின் எட்டுத் தொகையில் ஆறாவது நூலாகக் கலித் தொகை அமைந்துள்ளது.

கலித்தொகை கலிப்பாக்களால் ஆக்கப் பட்டது. ஒல்காப்பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியர் அகப்பொருள் பற்றி சொல்வதற்கு கலிப்பாவும், பரிபாடலும் சிறந்தன என்று சொல்லியுள்ளார். இந்த இருவகைப் பாடல்களும் நாடகப் போக்கில் அமைந்துள்ளன. இவை மனோதத்துவப் பாடல்களாக சிந்தனா சக்தியைத் தூண்டிவிடுகின்றன. ஒருவர் பேசுமற்றவர் விடைசொல்வது போலப் பல பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. உரையாடல் களாக வரும் கலிப்பா உறழ்கலி என அழைக்கப்படும். இசையோடு பாடுவதற்கு

## கற்றந்தார் ஏத்தும்

### கலித்தொகை

- புலவர் புரணம் ஏனாதிநாதன் -

இவை சிறப்புடையன. கலிப்பா என்பது தமிழில் உள்ள நான்குவகைப் பாடல்களில் ஒன்று. இது துள்ளல் ஓசை உடையது. கலித்தொகையில் கடவுள் வாழ்த்தையும் சேர்த்து 150 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

கலித்தொகையின் முதற்பகுதியாகிய பாலைக்கலி 35 பாடல்களை உடையது. இதனை சேரமான் பெருங்கடுங்கோ பாடி உள்ளார். இவர் பாலைக் கலியை மிகச் சிறப்பாகப் பாடியதால் பாலைபாடிய கடுங்கோ என அடை கொடுத்து அழைக்கப்படுகிறார். இவர் அறநூல், மருநூல், விலங்கு நூல் முதலிய பலதுறைகளிலும்; இசை நுணுக்கம், ஓவியம் முதலிய நுண்கலைத் துறைகளிலும் வல்லவர். இவரது பல்துறை அறிவு நுணுக்கங்கள் இவரது பாடல்களில் பிரதிபலிக்கின்றன.

இரண்டாம் பகுதியாகிய குறிஞ்சிக் கலி 29 செய்யுட்களை உடையது. இப்பாடல்களை வெறுத்த கேள்வி விளக்கு புகழ் கபிலர் பாடி உள்ளார். இவர் சொற் சுவையும் பொருட் சுவையும் செறிந்திசைய செய்யுள் செய்யும் திறன் படைத்தவர். இதனால் இவர் "நல்லிசைக் கபிலர்" என அழைக்கப்படுகிறார்.

மூன்றாம் பகுதியாகிய மருதக் கலியில் 35 பாடல்கள் உள்ளன. இவற்றை மருதன்

இளநாகனார் பாடி உள்ளார். இவர் சைவசமயத்தில் பற்றுள்ளவர். அகத்திணை புறத்திணைக் கருத்துக்களை அழகுறப் புனைந்து பாடும் ஆற்றல் மிக்கவர்.

நான்காம் பகுதி முல்லைக் கலியில் 17 பாடல்கள் உள்ளன. இதனை சோழன் நல்லுருத்திரன் பாடியுள்ளார். புலமை சான்ற இப்பெரியார் முல்லை நிலச் சிறப்பியல்புகளையும் பழக்கவழக்கங்களையும் சிறப்பாக விளக்கியுள்ளார்.

ஐந்தாம் பகுதி நெய்தற் கலியாகும். நெய்தற்கலி 33 பாடல்களை உடையது. இதனை மதுரை ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் பாடியுள்ளார். நெய்தல் நில மக்களின் பழக்க வழக்கங்களை எல்லாம் இவர் மிக நுட்பமாக நெய்தற் கலியில் விளக்கியுள்ளார். இவரே கலித்தொகை 150 பாடல்களையும் ஒருங்கு சேர்த்து கலித்தொகையாகத் தொகுத்தார். கடவுள் வாழ்த்தும் பாடியவர் இவரே.

கலித்தொகைச் செய்யுட்கள் விரிவான பொருள் அமைதியை உடையவை. கலிப் பாட்டு அந்த அமைப்புக்கு இடம்கொடுக்கிறது. அழகான சித்திரமாக அமைந்துள்ள கலிப் பாக்களின் ஓசை இனிமையும் கலிப்பண்பும், பொருட் சிறப்பும் படிப்போர் உள்ளத்தை கொள்ளை கொள்கின்றன. கலித்தொகைச் சுவையில் முழுகியோர் கலித்தொகையிலேயே கருத்துன்றி காலமெல்லாம் புதுப்புதுக் கருத்துக்களை நவின்று நவின்று நனி இன்பம் பெறுபவர். வேறு நூல்களை அவர்கள் விரும்பார். இதனை

“திருத்தக்க மாமுனிவர் சிந்தாமணி  
கம்பன்  
விருத்தக் கவிவளமும் வேண்டேம்  
திருக்குறளோ  
கொங்குவேள் மாக்கதையோ  
கொள்வோம் நனி ஆய்வோம்  
பொங்கு கலி இன்பம் பொருள்.”

என இப்பாடல் விளக்குகிறது.

இவ்விரிய நூலுக்கு உச்சிமேல் புலவர் நச்சினார்க்கினியர் அழகிய உரை எழுதியுள்ளார். யாழ்ப்பாணப் பேரறிஞர் சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளையே முதன் முதலில் கலித்தொகையை உரையுடன் அச்சேற்றி வெளிப்படுத்தினார்.

புலவர் நல்லந்துவனார் கடவுள் வாழ்த்தில் கொடுகொட்டி, பாண்டரங்கம், காபாலம் ஆகிய சிவபெருமானுடைய மூன்று ஆடல்களைக் காட்டுகிறார். இப்பாடல்கள் இறைவனுடைய உயர்த்தத்துவ மகிமையை உணர வைக்கின்றன.

பாலைக்கெனத் தனித் தலைவன் இல்லை. மற்ற நிலத் தலைவரே தலைவர். எழுபது உள்ளங்களது காதல். கொத்து பாலைக் கலியாகத் திகழ்கிறது. பாலைக் கலியில் வந்த தலைவன் தலைவி காதலைக் காணலாம். இயற்கை எழிலில் சந்தித்த, தலைவனும் தலைவியும் தூய அன்பு கொண்டு, ஒருவரை ஒருவர் விரும்புகின்றனர். ஆனால் பெண்ணின் பெற்றோர் திருமணம் செய்து கொடுக்க மறுக்கின்றனர்.

அப்பெண் தான் விரும்பிய தலைவனுடன் உடன்போக்காக அவன் ஊர் செல்கிறாள். மகளைக் காணாத வளர்ப்புத் தாயாகிய செவிலி மகளைத் தேடிச் செல்கிறாள். வழியில் அறிவுமிக்கச் சான்றோரான அந்தணரைச் சந்திக்கிறாள். அவர்களை நோக்கி அத்தாய் சான்றோர்களே, என்னுடைய மகளும் வேறொருத்தி மகனும் ஒரு வரை ஒருவர் விரும்பிச் சென்று விட்டனர். அத்தகையோரை நீங்கள் வரும்போது வரும்வழியில் காட்டிடத்தே கண்டீர்களா? என வினாவினாள். அதனைக் கேட்ட அந்தணர் அவர்களைத் தாம் கண்டதாகவும் தலையாய கற்பை மேற்கொண்டு அப்பெண் ஆண்களில் அழகு மிக்க அண்ணலொடு செல்வது நல் அறமென்று கருதித் தாம் வந்ததாகவும் சான்றோர் அன்னையிடம் கூறினார். துன்பப்படும் செவிலிக்கு மேலும், தாயே! மலையிடத்துப் பிறந்த சந்தனம் மலைக்குப் பயன் கொடுப்பதில்லை! அச்சந்தனம் மெய்யில் பூசுவார்க்கே பயன் கொடுக்கிறது! கடலிடத்து பிறந்த முத்துக்கள் கடலிற்கு பயனைக் கொடுப்பதில்லை! அணிபவர்க்கே பயன் கொடுக்கிறது. யாழிடத்தை பிறந்த இனிய ஓசை யாழிற்கு பயனைக் கொடுப்பதில்லை. அதனை வாசிப்பார்க்கே பயனைக் கொடுக்கிறது. இது போலவே உனது மகளும் தான் விரும்பிய தலைவனுக்கு துணையாக இன்பம் நல்கச் சென்று விட்டாள் இதுவே இயற்கை என்றனர்.

கவிஞர்கள் இவைபோன்ற கவின் மிக்க உவமைகளால் கருத்துக்கள் செறிந்த உண்மைகளை ஆங்காங்கு விளக்கியுள்ளனர்.

மேலே பாலைக்கலியில் தலைவனுடன் உடன் போக்காக செல்லும் தலைவியைப் பார்த்தோம். மேலும் பாலைக் கலி காதலன் காதலியைப் பிரியுங்கால் நிகழும் செய்திகளையும் கூறுகிறது. தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்தால் தலைவி உயிர் வாழ மாட்டாள். தலைவன் செல்லும் கொடிய பாலையில் மரம் வாட அதில் படர்ந்த பூங்கொடிகள் வாடிக் கீழே விழுந்து கிடப்பது போல் பூங்கொடி போன்ற தலைவியும் சோர்ந்து வாடுவாள். நீ பிரிந்தால் கொடுங்கோல் வேந்தனுடைய ஆட்சியில் நடுங்கும் குடிகள் போல, நம் தலைவியும் நடுங்கித் துன்புறுவாள் எனத் தலைவனுக்கு நுண்ணறிவுடைய தோழி, தலைவர் பிரிவால் தலைவிக்கு ஏற்படும் நிலையை பல உவமைகளுடன் எடுத்துக் கூறியும் இல்லறம் நல்லறமாக நடத்த பொருளின் இன்றியாமையை எண்ணி தலைவன் பிரிந்து பொருள் தேடச் செல்வதைப் பாலைக் கவி பாடுகிறது.

நல்லிசைப் புலவர் கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிக் கவியில் உள்ள ஒரு பாடலின் சுவையான பகுதியைக் காண்போம். தலைவி தெருவில் மணல் வீடு கட்டி விளையாடுகிறாள். அவ்வழியால் வந்த குறும்புக்கார இளைஞன் அவ்வீட்டைச் சிதைக்கிறான். அவன் தலைவி கூந்தலில் சூடி இருந்த பூமாலையை அறுத்துப் பிய்த்து எறிகிறான். விளையாடும் பந்தைப் பறித்துக் கொண்டு மறைவிடத் திற்குச் சென்று மறைந்து நின்கிறான். தலைவி யாகிய அந்நங்கைக்கு இக்குறும்புக்



காரனின் செயல்களில் முதல் ஆத்திரம் உண்டாகியது. ஆனால் நாட்கள் செல்ல அது காதலாக மாறுகிறது. இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்தனர். சந்திப்பு ஊரில் கிசு கிசுப் பேச்சாக அலராகத் தூற்றப்பட்டது. அதனால் அம்மங்கையை வீட்டில் இருந்து வெளியே வராது தாய் தடுத்து வைத்தாள். இளைஞன் சந்திக்க மீண்டும் மீண்டும் மறைவிடம் வந்தான். ஆனால் நங்கையோ வரவில்லை. எனவே நங்கை வீட்டிற்குச் செல்ல அந்த இளைஞன் துணிந்தான். யார் வீட்டார்? எனக்குத் தாகமாக இருக்கிறது. தண்ணீர் தாருங்கள் என்று கேட்டான். இவனை அறியாத தாய் மகளை பொற்குவளையில் நீர் கொடுக்கச் சொன்னாள். நங்கை நீர் கொடுத்த போது அவளது வளையல் கல கலக்க கையைப் பற்றினான். இதனை எதிர்பாராத மங்கை “அன்னாய் இவன் செய்கிற செயலை வந்து பார்” என அலறினாள். தாய் அவசர அவசரமாக ஓடி வந்தாள். தலைவியோ தாய்க்கு தன் தலைவனைக் காட்டிக் கொடுக்க விரும்பவில்லை. மிகவும் சாதூரியமாக அம்மா இவன் தண்ணீர் குடிக்கும் போது ஒரே விக்கலாக விக்கினான். அதனால் இது ஏதோ! என்னோ! என்று அலறி விட்டேன் அம்மா என்றாள். தாயும் அதனை உண்மையென்று முழுமையாக நம்பி இளைஞன் முதுகை பல தடவை தடவி விட்டாள். மங்கையின் செயல் இளைஞனை வியப்பிலும் மகிழ்ச்சியிலும் ஆழ்த்தியது. தலைவியைக் கடைக் கண்ணால் கொல்

வான் போல் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டுச் சென்றான். இக்கதையைச் “சுடர்தொடிகேனாய்” எனத் தலைவி தோழியை அழைத்து, தோழிக்குத் தலைவி ஆதியோடு அத்தமாக நடந்தவற்றை எடுத்துரைக்கிறாள். கவிஞரின் பரந்த அறிவு, சிறந்த மதிநுட்பம், உயர்ந்த மனோதத்துவம் தோழி பாத்திரமாகச் செயற்படுகிறது. தமிழ் இலக்கியத்தில் பேரிடத்தைக் கைப் பற்றிக் கொண்டிருப்பவள் தோழி.

தலைவன் தலைவி இக்கட்டான நிலையில் தத்தளிக்கும் போது மதிநுட்பம் வாய்ந்த தோழி தோன்றிச் சமாதானம் செய்து வைக்கிறாள். அவளது அறிவு சாதிக்க முடியாதவற்றையும் சாதிக்கிறது. வெறும் சொல்லோட்டத்தால் மட்டுமன்றி ஏராளமான கருத்துக்களாலும் தலைவனைத் தலைவியைப் பெற்றோரைச் சிந்திக்க வைத்து தோழி தன் செயலைச் சாதிக்கிறாள். தோழி தன் நுண்ணறிவு மூலம் தந்திசைக்கு அவர்களை மாற்றும் வல்லமை மிக்கவளாகத் திகழ்கிறாள். அதனால் இங்கும் இம்மங்கை தோழி மூலம் தன் திருமணத்தை நிறைவேற்ற அவள் இசைவை வேண்டி நிற்கிறாள்.

பாலை, குறிஞ்சிப் பாடல்களைப் போலவே முல்லைக்கலி, மருதக்கலி, நெய்தற்கலி படைப்புக்களும் விறுவிறுப்பான காட்சிகள் பொருந்திய நாடகங்களாக அமைந்துள்ளன. அவை இங்கு விரிக்கின் பெருகும். \*

## “அகர முதல”

கம்பவாரிதி இ. ஜெயராஜ்

**அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி**

**பகவன் முதற்றே உலகு**

கடவுள் வாழ்த்தின் முதலாம் குறள் இது.

**எழுத்துக்களெல்லாம் அகரமாகிய முதலை உடையன.**

**உலகு ஆதி பகவன் ஆகிய முதலை உடைத்து.**

மேற்குறளுக்கான பரிமேலழகரின் உரை இது:

எழுத்துக்களுக்கு அகரம் முதலாவது போல,

உலகிற்கு இறைவனே முதலாவான்



இக்குறளின் உரைக்குறிப்பில்,

பரிமேலழகர் பல விடயங்களைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

அவர் சுட்டும் விடயங்களின் விளக்கங்களை,

தனித்தனிக் காண்பாம்.



**இது தலைமை பற்றி வந்த எடுத்துக்காட்டு உவமை,**

உலகிற்கு இறைவன் முதலாவதை விளக்கம் செய்ய,

எழுத்துக்களுக்கு அகரம் முதலாவது உவமையாய்க் காட்டப்படுகிறது.

தலைமையை உணர்த்த இவ் உவமை பயன்படுத்தப்படுவதால்,

இவ் உவமை,

தலைமை பற்றி வந்த எடுத்துக்காட்டு உவமை எனப்பட்டது.

எடுத்துக் காட்டு உவமையாவது,

உவமையும். உண்மையும்,

உவமை உருபின்றி உரைக்கப்படுதலாம்.

விரித்துரைக்கின்,

எழுத்தெல்லாம் அகர முதல என்றும்,

உலகு ஆதி பகவன் முதற்றே என்றும்.



தனித்தனி இக்குறளில் உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

முறைப்படி உரைக்கின்,

எழுத்தெல்லாம் அகர முதல,

**அதுபோல,**

உலகு ஆதி பகவன் முதற்றே என,

உரைத்திருத்தல் வேண்டும்.

ஆனால் குறளில் அது போல எனும் உவமை உருபு இல்லை,

எனவே உண்மையும், உவமையும் உவமையுருபின்றி உரைக்கப்பட்டதால்,

இவ் உவமை எடுத்துக்காட்டு உவமை எனப்பட்டது.

◆ ◆ ◆

**அகரத்திற்கு தலைமை,**

**விகாரத்தான் அன்றி நாதமாத்திரை ஆகிய இயல்பாற் பிறத்தலானும்,**

**ஆதிபகவற்குத் தலைமை,**

**செயற்கை உணர்வான் அன்றி இயற்கை உணர்வான் முற்றும் உணர்தலானும் கொள்க.**

உராய்வில் ஓசை பிறப்பது இயற்கை,

அட்சராங்களுள் அகரமோ,

உராய்வின்றிப் பிறப்பது,

பல், நா, அண்ணம், உதடு ஆகிய,

அட்சர பிறப்பாக்க உறுப்புக்களின் தொடர்பின்றியே,

அகர அட்சரம் பிறப்பதாய் தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கண நூல்கள் கூறுகின்றன.

உடம்புள் இயல்பாய்ப் பிறப்பதான நாத வடிவமே அகர ஓசையாம்.

அதனால் தான் வாய்திறக்க வரும் ஓசை அகரமாய் ஒலிக்கின்றது.

இம்மூல ஓசை ஆகிய அகரத்தில் இருந்து,

மேற்கூறிய நான்கு உறுப்புக்களின் விகாரத்தால்,

மற்றைய அட்சராங்கள் பிறக்கின்றன.

முதல் என்ற வார்த்தைக்கு முன்னிற்பது என்பதும்,

மூலமாய் இருப்பது என்பதும் பொருள்,

(வியாபாரத்தில் முதல்)

அகரம் அட்சராங்களின் முதலாய் இருப்பதோடு,

மூலமாயும் இருக்கின்றது.

அட்சர வரிசையில் அகரம் முதலாகின்றது.

ஓசை அமைப்பில் மற்றைய எழுத்துக்களின் மூலமாகின்றது.

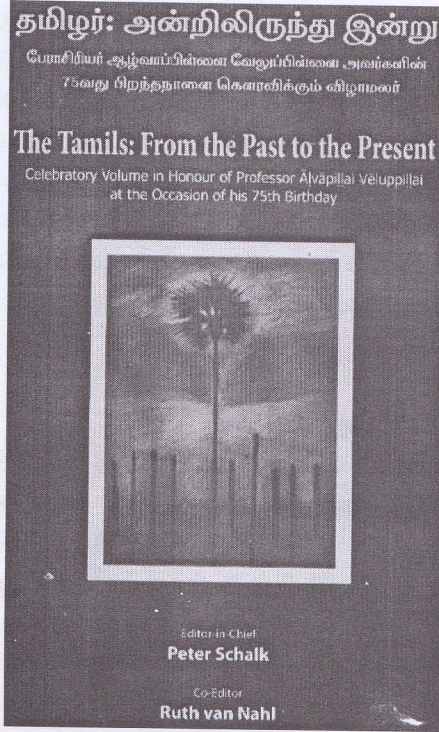
மேற்காரணங்களாலே அட்சராங்களுக்குள் அகரத்தை தலைமை கொள்ளச் செய்கின்றன.

உயிர்களின் அறிவு,



நூல் முதலியவற்றால் ஆவது,  
அவ் அறிவு செயற்கையானது.  
உயிர்களின் அறிவு இயற்கையானதாயின்,  
அனைத்து உயிர்களினதும் அறிவு ஒன்றாதல் வேண்டும்.  
அஃது இயற்கை முரண்,  
ஆதலால் உயிர் அறிவைச் செயற்கை அறிவு என்றனர் பரிமேலழகர்.  
அச்செயற்கை அறிவு எல்லைப்பட்டது.  
இறைவனது அறிவோ இயற்கை அறிவு.  
இயற்கை அறிவானதால் அஃது எங்கும் வியாபித்தது.  
உயிர் அறிவு உடலெங்கும் வியாபித்திருத்தல் போல,  
இறை அறிவு உலகெங்கும் வியாபித்தது.  
வியாபித்த உடலில் எங்கு எது நிகழினும் அதனை உயிர் அறிதல் போல,  
உலகில் எங்கு எது நிகழினும் இறை அதனை அறியுமாம்.  
அதனால் இறை அறிவு முற்றறிவு எனப்பட்டது.  
தோன்றுவது அழியும்,  
தோன்றாதது அழியாதது.  
உயிரின் அறிவு தோன்றியது,  
இறையின் அறிவு தோற்றமற்றது.  
அதனால் முடிவும் அற்றதாம்.  
அது நோக்கியே இறை அறிவை இயற்கை உணர்வு என்றனர் பரிமேலழகர்.  
இத்தகுதிகளால் இறைவனும் உலகிற்கு முதலாகவும்,  
மூலமாகவும் ஆகி தலைமை கொள்கிறான்.  
இக் கருத்தினையே பரிமேலழகரின்,  
மேற் படி உரைக்குறிப்பு விளக்கிற்று.  
தமிழ் எழுத்திற்கே அன்றி வட எழுத்திற்கும் முதலாதல் நோக்கி,  
எழுத்து எல்லாம் என்றார்.  
ஆதிபகவன் என்னும் இரு பெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை வடநூல் முடிபு.  
உலகு என்றது ஈண்டு உயிர்கள் மேல் நின்றது.  
காணப்பட்ட உலகத்தால் காணப்படாத கடவுட்கு உண்மை கூற வேண்டுதலின்.  
ஆதிபகவன் முதற்றே என உலகின் மேல் வைத்துக் கூறினார்.  
கூறினாரேனும்,  
உலகிற்கு முதல் ஆதிபகவன் என்பது கருத்தாகக் கொள்க.  
ஏகாரம் தேற்றத்தின் கண் வந்தது.  
இப்பாட்டான் முதற்கடவுளது உண்மை கூறப்பட்டது.

## நூல் அறிமுகம்



**குமிழர்:** அன்றிலிருந்து இன்றுவரை என்னும் தலைப்பிலான இந்நூல் பேராசிரியர் ஆழ்வாப்பிள்ளை வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் புலமைப்பணிகளைக் கௌரவிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டது. மிக முந்திய எழுத்தாவணங்கள் முதல் இன்று வரையில் தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் உள்ள தமிழ் பேசுவோரைக் குறிக்கொண்டதாகவே அவரது சேவைக்காலம் முழுவதும் அமைந்தது. அவர் பல்லாண்டுகள் தன் சொந்த நாடான ஈழத்தைப் பிரிந்து, தொலைதூரத்திலுள்ள ஐக்கிய இராச்சியத்திலும், சுவீடனிலும், ஐக்கிய அமெரிக்காவிலும் வாழ்ந்தார். பல்வேறு பல்கலைக்கழகங்களில் விமர்சனரீதியானதும் வரலாற்று அணுகுமுறை கொண்டதுமான புலமைத்துவத்தைக் கற்றார்; கற்பித்தார். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் அவர் ஆற்றிய புலமைப் பணிகளால்

நூல் : The Tamils: From The Past To The Present

தமிழர் : அன்றிலிருந்து இன்று

பேராசிரியர் ஆழ்வாப்பிள்ளை வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் 75வது பிறந்த நாளைக் கௌரவிக்கும் விழாமலர்.

பிரதம பதிப்பாசிரியர் : பீற்றர் சார்க் (Peter Schalk)

வெளியீடு :- குமரன் புத்தக இல்லம்

(ஆங்கிலத்திலான மேற்படி நூலில் பதிப்பாசிரியரால் எழுதப்பட்ட அறிமுகவுரை, இங்கு தமிழில் தரப்படுகிறது. மொழிபெயர்ப்பு:-க.இரகுபரன்)

முகப்பு அட்டையில் உள்ள ஓவியம் ஒரு பனை மரத்தை காட்டிநிற்கின்றது. ஒரு முறியாத பனையாகவும் ஏராளமான பயன்பாட்டுக்கு உரியதாகவும் கொள்ளப்படுகிறது; மீளும் தன்மைக்கும் ஈழத்தமிழ்ப்பண்பாட்டின் செழுமைக்குமான ஒரு குறியீடாகக் காட்டப்படுகிறது. அங்கே எல்லாம் அழிந்தாலும் ஒருபனையாவது தப்பிப்பிழைத்திருக்கும். இந்த ஓவியம் இந்த நூலுக்காகவென்றே தென்னிந்திய ஓவியரான கு.புகழேந்தியால் வரையப்பட்டது.



மனப்பதிவுண்ட மேலைத்தேயத்தைச் சார்ந்த ஒரு அறிஞர் குழாத்தினர் தமிழ்ப் பண்பாடு தொடர்பான தமது ஆய்வுகளின் ஒரு பகுதியைச் சமர்ப்பிப்பதன் மூலம் அவரைக் கௌரவிப்பதென முடிவு செய்தார்கள். தமிழ்ப் பண்பாடு என்பது ஒற்றைப்பரி மாணமுடைய ஒன்றல்ல. மேல்வரும் கட்டுரைகளால் இவ்விடையம் நன்கு விளக்கமுறும்.

**பி(β)ரெண்டா பெ(β)க்(BRENDA BECK):** வாய்மொழி மரபு பற்றிய - குறிப்பாக பொன்னிவல காவியத்தின் முக்கியத்துவம், தமிழ் எல்லைக்கு அப்பாற்பட்ட அதன் மதிப்பு என்பன பற்றிய தனது ஆய்வினைத் தந்துள்ளார். அவருடைய கணிப்பீட்டின் படி, இது மீள் அறிமுகம் செய்வதற்கும் உயிர்ப்புடையதாக்குவதற்கும் உலகளாவப் பரவச் செய்வதற்கும் உரிய மதிப்பார்ந்த ஒரு காவியக்கதையாகும். இதில் நாம் மத்திய கால தென்னிந்தியா பற்றிய, அறிந்ததும் அறியாததுமான பெரும் பகுதியை தெரிந்து கொள்கிறோம். அதேவேளை மிக முக்கியமாக நவீன வாழ்வியலோடு ஒப்பிடுவதன் மூலம் மேலும் பலவற்றை அறியக்கூடியவர்களாவோம். பொன்னிவல சடங்கு தொடர்பான தொன்மத்தில் விவாதிப்பதற்கும் சிந்திப்பதற்கும் நிறைய விடயங்களைக் கண்டு கொள்ளலாம். இத்தொன்மத்தைக் கற்றல், கேட்டல், ஆராய்தல் என்பவற்றின் மூலம் நாம் வாழும் காலத்துப் பிரச்சினைகள் பற்றி மிகத்தெளிவான ஒரு தோற்றப் பாட்டினைப் பெற்றுக்கொள்ளவும் அவற்றை எதிர்கொள்ளவும் கூடியவர்களாவோம்.

**ஜேன்-லக் கெவில்லாட்(JEAN-LUC CHEVILLARD),** பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளையின் ஆய்வுத்துறைகளுள் ஒன்றான வரலாற்று மொழியியல் தொடர்பாகப் பேசுகிறார். நன்னூலானது அதன் பதவியலின் இறுதியில், தமிழின் ஒலி மரபுக்கு அமைவாக, சமஸ்கிருதச் சொற்களை உள்வாங்குவதில் உள்ள பிரச்சினைகள் தொடர்பான சில விதிகளைக் கொண்டுள்ளது. நன்னூல் உரையாசிரியர்கள், உதாரணம் தந்து விளக்கும்போது, சமஸ்கிருத ஒலியியலுக்கு மிகப்பொருத்தமாய் அமையும் மிகச்சுவாரசியமான ஒரு கலைச் சொற்கூட்டத்தைக் கையாண்டுள்ளார்கள். 'ஹ்' ஒலியோடு கூடிய அதிர்வில் மெய்களின் (kh, ch, th, th, Ph) உச்சரிப்புத் தொடர்பாக ஒரு விசேட பண்பாக 'உரப்புதல்' சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதிர்வுடை மெய்களின் (g, j, d, d, b) உச்சரிப்பில் 'எடுத்தல்' விசேட தொழிற் பாடாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. 'ஹ்' ஒலியோடு கூடிய அதிர்வுடை மெய்கள் (gh, jh, dh, dh, bh) சம்பந்தமாக 'கனைத்தல்' முக்கிய பண்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஜோன்-லக் கெவில்லாட்டின் ஆய்வானது பெரிதும் பொருத்தமானவையாகத் தோன்றுகின்ற அக் கலைச்சொற்களின் மூலத்தை பழைய இலக்கியங்களிலிருந்தும் முக்கியமாக வீரசோழியத்திலிருந்தும் வெளிப்படுத்துகிறது.

**சஸ்கா எபெலிங் (SASCHA EBELING),** பேராசிரியர் ஷூப்பிள்ளையின் விருப்புக்குரிய தொரு புலமைத்துறையான இலக்கிய வரலாற்றோடு தன்னை இணைத்துக் கொள்கிறார். எனினும் அவர் ஆராய்வதற்கு

எடுத்துக்கொண்ட கவிஞர் சேரன், இன்னும் வரலாறாகி விடவில்லை; ரொரண்டோ (toranto)வில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார். சஸ்கா எபெலிங்கினுடைய ஆய்வு முடிபின் படி சேரனுடைய கவிதைகள் எந்தவிதமான எளிமையான வகைப்படுத்தலுள்ளும் அடங்குவனவாக இல்லை. செக் (czech) கவிஞரான ஜெரோஸ்லவ் சேய்பேட் (Jeroslav Seifert) சொல்வதற்கேற்ப சேரனது கவிதையானது அவரது வாழ்வின் தொடக்கத்திலிருந்து 'அன்பைப் போலவும் பசியைப் போலவும் பிரச்சினைகள் போலவும் போர் போலவும்' அவரது ஆதாரசக்தியாக இருந்து வருகிறது. சேரனது ஆக்கங்கள் அவரது சொந்த நாடான இலங்கையினது வரலாற்றின் - அடக்குமுறை வரலாற்றின்-சாட்சியாக விளங்குகின்றன. அதேவேளை, உன்னதமான எல்லாக் கவிஞர்களுடைய தும் போலவே அவரது படைப்புக்களுக்கும் என்ன என்று விளங்கிக்கொள்ள முடியாத மானிடம் என்னும் ஆழத்துட் புகுந்து நோக்கி, புகோளமய வரலாற்றிக்கும் மனிதாபிமானத்துக்குங்கூடச் சாட்சியாக விளங்குகின்றன. அவரது கவிதை தேசிய அடையாளத்துடனோ உள்ளூர் அரசியலுடனோ கூடிய எந்தக் குறுகிய நோக்கத்துக்கும் அப்பாற்பட்டு விளங்குகின்றது; உண்மையான உலகப்பிரஜை ஒருவனைக் காட்டி நிற்கின்றது. அரசியலில் இருந்து ஒதுங்கி, தனியாளாக நிற்கமுடியாத ஏனைய கவிஞர்கள் போலவே - எரிக்பிரைட் (Erich Fried) ஏனைய எல்லோரையும் விட மேலாக, ஏராளமான ஒத்த விடயங்களைப் பிரதிபலிப்பவராக எம் சிந்தையில் வருகிறார்-

சேரனுடைய கவிதைகளும் நியாயவாதம், பொறுப்புணர்வு, மானிடத்துக்கான மரியாதை, பிரச்சினை மிக்க சமுதாயத்துக்கான நீதி, மானிடத்துக்கு எதிரான அநீதிகளைத் தட்டிக்கேட்கும் வகையில் சமுதாயத்தை தயார்படுத்துவதற்கான ஏற்பாடு என்பனவற்றின் இருப்பிடமாக அமைகின்றன. பெரும்பாலும் காதலரிடம் காணப்படும் நெருக்கமும் மெல்லுணர்வும் உள்ளூடையும் போல, இவரது கவிதைகளில் ஒரு சமூகவியலாளனதும் பத்திரிகையாளனதும் நியாயமான கேள்வி, ஆராய்ச்சி, மானிடப் பெறுமானத்தின் மேலும் ஜனநாயகத்தின் மேலும் காட்டுகின்ற அக்கறை, ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் விடுதலை, புலப்பெயர்வின் மனப்படிமம், பல்வேறு உலகிடைப்பட்ட வாழ்க்கை, உண்மைக் காரணம் பற்றிய விசாரணை என்பன காணப்படுகின்றன; இடையிலே காதலும் போரும் சிலவேளைகளில் கடலும் ஊடறுக்கின்றன.

**ஹில்லிங் (HILDE LINK)**, தமிழ்நாட்டின் திருநங்கையர் பற்றிய ஆய்வினைத் தருகிறார் இந்நாட்களில் சில திருநங்கையர் தம்மைத்தாமே மாற்றுப் பாலினராகக் கருதிக்கொள்கிறார்கள்; அத்தோடு அவர்கள் யாவரும் 'இதுவும் அல்ல அதுவும் அல்ல' 'இதுவாகவும் இருக்கலாம்' என்னும் பழைய சடங்குகள், நம்பிக்கைகளில் இருந்து விடுவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறார்கள். நவீன காலத்தோடு பாலடையாளம் தொடர்பில் புதிய பரிமாணம் பெறுகிறார்கள். அத்தோடு வாழ்கையானது தமக்காக வாழ்வதற்கமைந்த ஒன்றாக அவர்களுக்குப் புலப்படு

கிறது. முன்பு அர்த்தநாரீஸ்து புத்துலகம் ஒன்றைப் படைத்ததுபோல தங்களுக்கான புதிய பரிமாணம் ஒன்றை உருவாக்குவதற்கு அவர்கள் விரும்புகிறார்கள். அவர்கள் தமிழ்நாட்டுக் கிராம மொன்றின் குறுகிய உலகத்தில் நிலவும் கருத்துக்கள் பிரமாண்டமான பரந்த பூளோகத்தில் எந்தப் பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தப் போவதில்லை என்பதை உணர்ந்தவர்களாக ஒரு நவீன, பூகோள மயமான உலகத்தின் உறுப்பினர்களாக இருப்பதற்கும், தங்கள் உரிமைகளை வலியுறுத்துவதற்கும், சகலவிதமான வன்முறைகள், ஒடுக்குமுறைகள் என்பன வற்றிலிருந்து விடுபடுவதற்கும், இந்திய சமூகத்தில் தங்களுக்கான கலாசார அடையாளத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கும், விரும்புகிறார்கள். ஆனால் அவர்களது பால் நிலையானது, எப்போதும் உலகளாவிய நிலையிலும் கூட தப்பிக்கமுடியாதபடி, அரசியல் சக்தி, கலாசாரம் சமூகநியதிகள் என்பவற்றினது உடைந்துபோன ஒரு கருவியாகவே காணப்படுகிறது.

**அன்னி மோனியஸ் (ANNE MONIUS),** பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளையின் ஆராய்ச்சியின் மையக் கருத்தொன்றை-ஏனைய மதங்களுடனான சைவத்தின் தர்க்கவாதப்பண்பை எடுத்துக்கொள்கிறார். தனது ஆய்வின் மூலம் மிகத்தொன்மையான தமிழ்ச் சைவச் செய்யுளில் இவ்விடயம் சமணத்துடன் தொடர்புபட்டிருந்தது என்றும் சைவமரபின் எல்லையை வரையறுப்பனவாகத் தனித்தியங்கிய பிற்பட்டகாலச் சைவ இலக்கியங்களில் பௌத்தம் பற்றிய

இலக்கியப்படிமங்கள் விசேடமாகக் குவிமையப்படுத்தி ஆராயத்தக்க விடயங்களை அளிக்கின்றன என்றும் முடிவு செய்கின்றார். தமிழ்ச்சைவ நூல்கள், பௌத்தம், சமணம், வைணவம் மற்றும் ஏனைய முரணான சமயங்களைப் பின்பற்றுபவர்களைப் புறந்தள்ளின எனக் கூறப்பட்டபோதும் சைவத்தின் எல்லைக்கு அப்பாற்பட்டவர்களின் நிலை தொடர்பாகவும் கவனம் செலுத்தப்பட்டது எனக் கொள்ளத்தக்க வகையில் அவற்றுக்கிடையேயான சிறப்பியல்புகளைக் கவனமாகச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தலானது தெற்கிலுள்ள தமிழ் பேசும் மக்களிடையிலான சைவத்தின் சிந்தனை மரபையும் நடைமுறைகளையும் மேலும் விளக்கமுறச் செய்வதற்கான புலமைத்தேவையாக விளங்குகின்றது.

**அல்ரிக் நிக்லஸ் (ULRIKE NIKLAS),** பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளையின் ஆர்வத்துக்குரியதான தமிழ்ச்சாசனங்கள் தொடர்பான ஆய்வுத் தடத்தை அடியொற்றுகிறார். அவரால் 2002-2005 ஆண்டு காலப்பகுதியில் கோர்க்காடு கிராமம் பற்றி மேற்கொள்ளப்பட்ட, தகவல்கள் நிறைந்தும் பல்துறை நெறிப்பட்டதுமான ஆய்வின் பெறுபேறாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது. அக்கிராமத்தின் வேறுபட்ட சமூகங்கள், அவற்றின் சமூகப் படிநிலைகள், அவற்றிற்கிடையிலான ஊடாட்டங்கள், பிரதான பண்பாட்டம்சங்கள் என்பவற்றை வெளிப்படுத்துவதை முக்கிய நோக்கமாக கொண்ட அவரது ஆய்வானது வரலாற்றுத் தகவல்களையும் கூட ஆங்காங்கே கொண்டமைந்துள்ளது.

இது, முக்கியமாக, பிரதேசத்திலுள்ள பழமை வாய்ந்த கோவில்களின் காணப்படும், கோர்காடு பற்றிய சாசனச் செய்திகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு கோர்காட்டின் தற்காலத் தோற்றப்பாட்டை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகிறது.

**பீற்றர் சாக்** (PETER CHALK) இலங்கையில்/ ஈழத்தில் காணப்படும் முரண்பாட்டில் சொல்லாராய்ச்சியின் பிரயோகத்தைத் தெளிவுபடுத்துகிறார் இலங்கைத்தீவில் இன முரண்பாடுகளால், சொல்லாராய்ச்சி அன்று முதல் இன்றுவரை தீவிர பாதிப்புக்குள்ளானது. கடந்தகால, நிகழ்கால அரசியல் விவாதங்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்த ஒரு பிரதான உதாரணத்தின் மூலம், ஈழவரினதும், இலங்கையரினதும் குறிப்பிடத்தக்க குழுக்களிலுள்ள புத்திஜீவிகளுக்கிடையில் ஈழம் என்ற இடம்பெயர்ப்பற்றி முன்வைக்கப்படும் வியாக்கியானங்கள் மூலம் இதனை அவர் விளக்குகிறார். இக்கட்டுரையானது முன்னய எழுத்துக்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட விவாதங்களைக் கொண்டமைந்துள்ளது இவர் சிஹல/ சிம்ஹல / சிங்களம் என்பன பற்றி ஏற்கனவே எழுதியுள்ளார். அவற்றை இங்கு விரிவாக விபரிப்பதற்கும் விவாதிப்பதற்கும் எடுத்துக் கொள்கிறார். அவை ஈழம் மற்றும் சிஹல / சிம்ஹல / சிங்களம் என்னும் இடப்பெயர்கள் பற்றிய

மற்றவர்களுடைய முடிவுகளோடு முரண்படுவதிலும் விவாதிப்பதிலும் விரிவாக்கப்பட்டுள்ளன.

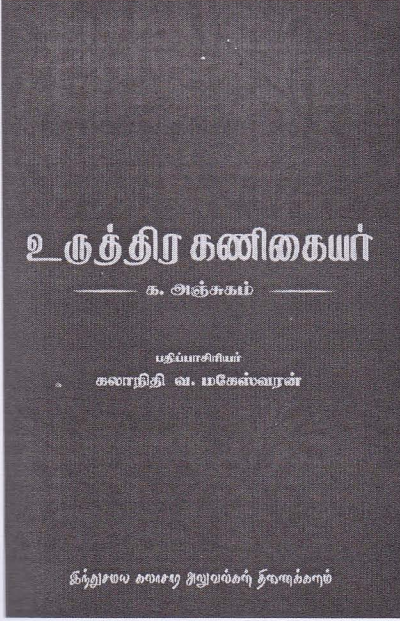
**டேவிட் சல்மான்** (DAVID SHULMAN), பாவிசம் என்ற இலக்கிய அணி பற்றிய பகுப்பாய்வினைத் தந்துள்ளார். பாவிசம் என்பது பெருந்தொகையிலும் நன்கு வரையறுக்கப்பட்ட வகையிலும் காணப்படும் அணிகளுக்கிடையிலோ செய்யுள் வகைகளுக்கிடையிலோ வைத்து எண்ணக்கூடிய ஒன்றல்ல. இந்த ஆய்வானது பாவிசத்தை அல்லது அதனைத் தக்க முறையில் பயன்படுத்துவதை தனிப்பட்ட ஒரு அணியாகவும் அதே நேரம் இலக்கியத்தின் முழு அமைப்பையும் அதன் பண்பையும் மெரு கூட்டும் ஒரு அம்சமாகவும் கருதுகிறது. ஆயினும், பாவிசத்தை இது எவ்வாறு எண்ண முற்படுகிறது - பாவிசம் உருவகம் போன்ற தொன்றா; அல்லது பிரதான உருவக வகை ஒன்றா?

இத்தொகுதிக்கு பங்களிப்பு நல்கிய அனைவரும், பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளையை அவரது 75ஆவது பிறந்தநாளில் பாராட்டுவதோடு சகபாடிகளோடும் நண்பர்களோடுமான அவரது கூட்டுறவில் நல்லாண்டுகள் பல மேலும் வாய்க்கவேண்டும் என்றும் அவாவுகிறார்கள்.

\*



## நூல் அறிமுகம்



நூல்  
பதிப்பாசிரியர்  
பதிப்பு

- உருத்திர கணிகையர்  
- கலாநிதி வ. மாகேஸ்வரன்  
- இந்துசமய கலாசார அலுவலர்கள்  
திணைக்களம்

இப்பெண்கள் என்பதும் அவர்கள் இறைவனின் வாரிசுகள் என்பதும் நிலை பெறச் செய்வதற்காக இவ்வாறான தொன்மம் இணைக்கப்பட்டது போலத் தெரிகிறது.

உருத்திர கணிகையரின் வரலாற்றைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரிடம் தொடர்புடைய பரவை நாச்சியாரில் இருந்து ஆரம்பிப்பதும் இதனை மேன்மைப்படுத்தும் நோக்கத்திற்காகவே என அறியலாம்.

கொழும்பு, கொச்சிக்கடை, ஸ்ரீபொன்னம் பலவாணேசர் ஆலயத்தில் தேவதாளியாகப் பொட்டுக்கட்டி வாழ்ந்த 'அஞ்சுகம்' என்ற பெண்ணால் எழுதப்பட்ட இந்நூல் தேவரடியான ஒரு பிரிவினரான உருத்திர கணிகையர் பற்றியே குறிப்பிடுகின்றது. திருவிளையாடற் புராணத்தின் கதைவழி தாருகாவனத்து ரிஷிகளின் அகங்காரத்தை அடக்கப் பிட்சாடனராக வேடங்கொண்டு சென்ற உருத்திரனது (சிவன்) அழகில் மோகம் கொண்டு கருவுற்ற ரிஷிபத்தினிகளிற்குப் பிறந்த பெண் பிள்ளைகளே ருத்திர கணிகையராகினர் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. கணிகையரின் தோற்றவழித் தொன்மையை மேம்படுத்த இக்கதை புனையப்பட்டதாகவும் இருக்கலாம். எனினும் தூய்மையான நடத்தை கொண்டவர்கள்

இவர்களுக்கு திருக்கோயிலில் கீதம் பாடலும், நிருத்தம், புஷ்பாஞ்சலி, நிராஞ்சனம், திருப்பொற் சுண்ணம் முதலிய திருத்தொண்டுகள் செய்தலும், பன்றி குற்றல் என்னும் உற்சவ காலத்தில் அவ்விழாக் காலத்துக்குரிய திருவேடங்களைத் தரித்து நடத்தலும் விதிக்கப்பட்டன. இவர்கள் தாங்கள் சர்வலோக நாயகராகிய பரம சிவனுடைய அடிமைகள் என்று இடைவிடாது நினைத்து மனம் வாக்குகாயம் மூன்றையும் சிவத் தொண்டுகளுக்கு உரிமையாக்கித் தங்களைக் காண்போர் இவர்கள் எம்பெருமானாகிய சிவனுக்கு அடிமை பூண்ட

வர்கள் என்று தெளிந்து பக்தி பண்ணுவதற்கு ஏதுவாயிருக்கும்படி சிவபெருமானே தங்கள் தலைவரென்று குறிக்கும் திருப்பொட்டணிந்து மரணபரியந்தம் விவாகமின்றி இருந்ததுமுண்டு. விவாகம் செய்து கொண்டு இருந்தது முண்டு. சிவனடியாருக்கு ஓரோர் காலத்தில் கர்மானுசாரமாக நிகழும் காமவிச்சையைத் தணித்தற்பொருட்டு அவர்களுக்கு உபயோகமாக வாழ்ந்தும் சிற்றின்பசாகரத்தில் மூழ்காது ஈஸ்வரனுக்குரிய திருத்தொண்டுகளை வழுவாது நடத்தி வருதலுமுண்டு.

என்ற இந்நூலின் ஆசிரியரது வாக்குமூலம் உருத்திர கணிகையர் பற்றிய ஒரு தெளிவான விளக்கத்தைத் தருகின்றது. தனது கோயில் தொண்டு, கோயில் மூலவருக்குப் பொட்டுக் கட்டி வாழ்தல், மேலும் தவிர்க்க முடியாத வகையில் பாலியல் நடவடிக்கைகளையும் சிவத் தொண்டாகச் செய்தல் என்ற வகையாகவே அவரது வாக்குமூலம் அமைந்துள்ளதை அவதானிக்கலாம். இந்நூலில் பரவையார் முதலாக மதனாபிஷேகம் ஈறாக 28 உருத்திர கணிகையரின் வரலாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இடைச் செருகலாக நூலாசிரியரது குல வரலாறு “அபிஷேகவல்லியும் சந்ததியாரும்” என்ற தலைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கடவுள் வணக்கத்தைத் தொடர்ந்து உருத்திர கணிகையர் வரலாறு, பன்றிகுற்றல் வரலாறு -என்ற இரு பகுதி

களின் பின்பே உத்திர கணிகையர் கதா சாரத்திரட்டு ஆம்பிக்கின்றது. இன்று பல கோயில்களிலும் திருவிழாக்காலங்களில் வேட்டைத் திருவிழா என்பது முக்கிய விழாவாக நடைபெறுகின்றது. எனவே மாபாரதக் கதையில் அருச்சுனன் பாசுபதாஸ்திரம் பெற்ற கதையுடன் தொடர்புடைய நிகழ்ச்சியே சிவன் கோயில்களின் வேட்டைத் திருவிழாவாக நிகழ்த்தப்பட்டது என்பதும், இன்று சகல கோயில்களிலும் நடைபெறும் வேட்டைத் திருவிழா அதன் வழிவந்த சுவடு / எச்சம் என்றும் ஊகிக்க முடிகின்றது. மேலும் கணிகைப் பெண்கள் அந்நிகழ்ச்சியில் வேடமிட்டு நடித்துச் சென்றனர் என்பதும் முக்கியமான தகவல்களாகும்.

நூலாசிரியர் குறிப்பிடும் உருத்திர கணிகையர் பலர் நமக்கு நூல்வழிச் சம்பவங்களுடன் அறியப்பட்டவர்களாகவும் உள்ளனர்.

பெரியபுராணம் குறிப்பிடும் பரவைநாச்சியார், பட்டினத்துப் பிள்ளையுடன் தொடர்புடைய ஞானவல்லி, திருப்புகழ் பாடிய அருணகிரிநாதரின் அம்மை, காப்பியங்களில் குறிப்பிடப்பட்ட மாதவி, மணிமேகலை, கம்பருடைய வரலாற்றுடன் தொடர்புடைய சிலம்பி, அஞ்சனாட்சி, காளமேகப் புலவரது வரலாற்றுடன் தொடர்புடைய கூத்தாள், சீதக்காதி வள்ளலது வரலாற்றுடன் தொடர்புடைய பூங்கோதை ஆகியோருடைய வரலாறுகளும் இதில் இடம்பெறுகின்றன.

இந்நூலின்வழி நூலாசிரியர் கணிகையர் கள் சிவத்தொண்டைச் சிறப்பாகச் செய்து நற்பேற்றை அடைய வேண்டும் என்பதற் காக 'தாஸிதருமத்தில்' தலை சிறந்து விளங்கி இறைவனின் அருட்பேறுபெற்ற பலரது வரலாறுகளையே தேர்ந்து எழுதியுள்ளார். மாறாக நடப்பவர்கள் நிந்தைக்கும், வீழ்ச்சி க்கும் உள்ளாவர் என்பதை விளக்க அவ்வாறு அவலப்பட்ட 'மதனசுந்தரி முதலானவர்களது வரலாற்றையும் இடை யிடையே புகுத்தி யுள்ளார். மேலாக கணிகையர் வரலாற்று முடிவுகளிலே சகோதரிகளே எனக் கணிகை யரை விளித்து - உபதேசம் செய்வதையும் அவதானிக்கலாம்.

### சகோதரிகளே!

நம்குலக்கன்னிகை எப்பொழுது திருப் பாட்டணியப் பெற்றாளோ அப்பொழுதே, தேவதாசியெனவும், தேவர் அடியாள் எனவும் பெயர் பெறுகின்றனள்; ஒரு நாயகனால் திருமாங்கல்யங் கட்டப்பட்ட ஒரு நாயகி, அவனிடத்தில் எவ்வகைத் தொடர் புடையளாகின்றாளோ, அவ்வகைத் தொடர்பை, இவள் ஈசுரனிடத்திற் கொண்ட வளாகின்றாள். ஆகவே, இவள் சிவகைங் கர்யத்திற்குரியாளென்பதையே அத்திருப் பொட்டு விளக்கி நிற்கின்றது. அல்லது பிறிதொரு விஷயத்திற் பெருநிதி சம்பாதிக்கலாமென்பதைக் குறித்து நிற்கவில்லை. அதைக் காரணாகமத்திற் காண்க. அங்ஙனந் திருப்பொட்டணிந்தபின், நாண மென்பதை விட்டவளாகிச் சந்நிதானங் களிலே பலசன சமூகத்தில் பாடவும் ஆடவும்

தக்கவளாகின்றாள். அவ்வாறான போது தான் கற்ற ஆடல் பாடலாகிய வித்தையைக் கொண்டு செல்வப் பொருளைத் தேடுவதும், அப்பொருளைக் கொண்டு தான தருமாங்கள் செய்வதும், ஈசுரத் தியானஞ் செய்வதுமாகிய விஷயங்களிற் பொழுது போக்குவதன்றோ கல்வியறிவுக்கழுகாகும். நாயனார் "ஒருமை யிற் றான்கற்ற கல்வி யொருவர்க் கெழுமையு மேமாப்புடைத்து" என்றபடி, கல்விச் செல்வம் ஏனைய செல்வங்களைப் போல இடையிலழி விலாததாயும், இறுதியில் விட்டு நீங்காத தாயும், அதிலும் ஒருமை இருமையிலன்றி எழுமையுஞ் சென்றுதவத்தக்கதாயு மிருக்கின்றது. அக்கல்வியே ஒருவர்க்கு அறிவனவற்றையறிந்து செய்யவும், ஈசுரத்தியானஞ் செய்யவும், நல் லொழுக்கம் பூணவும், பெரியோர்ப் பிற எய்தவும் ஏதுவாயிருக்கின்றது. கல்வியிலார் நெஞ்சிற் கடவுளுமெய்தாரென்பது ஆன்றோர் துணிவு.

மேலும் நூலாசிரியர் நூலறிவு நிரம்ப பெற்றவராகவும் இருந்திருக்கிறார் என்பது அவர் எடுத்தாண்ட உதாரணங்கள் வழி அறியலாம். நூலின் ஆரம்பத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட செய்யுட்களின் நூற்பெயர் என ஒரு பட்டியல் இடப்பட்டுள்ளது. அவற்றின் வழியும், அவர்களை அவர் பிரயோகப்படுத்தியதன் வழியும் நூலா சிரியரது பன்னூல் அறிவை அனுமானிக்க முடிகின்றது. அதனாற்றான் போலும் யாழ்ப்பாணத்திலும், தமிழகத்திலும் உள்ள தமிழ் அறிஞர்கள் இந்நூலுக்குச் சாற்று

கவிகள் வழங்கியுள்ளனர். தமிழ், சமயம் என இரண்டையும் தம் கண்களாகப் போற்றிய இவ்வறிஞர்கள் தமிழார்வமும், சமயத்தொண்டும் நிரம்பப் பெற்ற நூலாசிரியரது ஆக்கத்திற்கு ஆதரவு அளித்தமை முக்கியமான விடயமாகும். தேவதாஸிகள், தேவடியாள்கள் (பாலியல் தொழிலாளர் என்ற வகையில்) என்ற தளங்களைத் தாண்டிய உண்மையான அடியாளர் ஒருவரைக் கௌரவித்த செயலாகவே இதனை நோக்க வேண்டியுள்ளது.

தமிழகத்துத் தேவதாஸிகள் பற்றிய வரலாற்றில் விடுவிக்கப்பட வேண்டிய பல தகவல்களையும் நூலாசிரியர் ஆங்காங்கே தெரிவித்துள்ளார். முக்கியமாக 'அபிஷேகவல்லி' தெலுங்கு மொழி பேசியது, கணிகையர் குலத்தில் பிறந்த ஆண்கள் நாதஸ்வர, தவில் கலைஞர்களாக உருப்பெற்றது முதலியவை மேலாய்வுக்குரியன. மேலும் கணிகையருக்கு இருந்த சமூக மதிப்பையும் அவர் குறிப்பிடத் தவறவில்லை. உதாரணமாக அபிஷேகவல்லி - கதையில் அவள் திருக்கண்ணமங்கை திருத்தலத்தில் தேர்த்திருத்தொண்டு (தேர்முட்டி) செய்வதையும் அதனைக் கௌரவிக்கும் வகையில் தேரிழுத்து நிலைக்கு வந்தவுடன் பரிவட்டம் கட்டிக், காளாஞ்சி கொடுத்த நிகழ்வைக் குறிப்பிடுகின்றார். தஞ்சாவூர் மாவட்டம் (பழைய) திருவாரூர் தியாகேசர் திருத்தலத்தில் தேர் நிலையில் இருந்து கிளம்புமுன் கணிகையர் குலத்துப் பெண்ணிற்கு பரிவட்டம் கட்டி காளாஞ்சி வழங்கும் நடை

முறை இன்னும் வழக்கில் உள்ளது. பி.ஆர்.திலகம் என்ற பெண்ணே இன்றும் அந்த மரியாதையைப் பெறுவது குறிப்பிடத் தக்கது. இவர்கள் 'தலைக்கோல்' பட்டம் வழங்கிச் சிறப்பிக்கப்பட்டனர். கோயில் நிருவாகத்தில் அங்கம் வகித்தனர். பல திருப்பணிகளை நிறைவேற்றினர். அரசர்களின் மனைவியராகவும் ஆசைக் கிழத்திகளாகவும் இருந்துள்ளனர். பல வகையிலும் சமூக மதிப்புப் பெற்றிருந்தனர்.

இலங்கையில் தேவதாஸிகள் ஊடாட்டம் எனப்பார்க்கும்போது, சோழர் காலத்தில் பொலன்னறுவையில் கட்டப்பட்ட வானவன் மாதேவி எஸ்வரத்தில் காணப்படும் அதிராசேந்திரன் காலத்துக் கல்வெட்டு ஒன்று ஒரு தேவரடியார் பற்றிய செய்தியைக் குறிப்பிடுகின்றது.

அது அதிராஜேந்திர தேவரின் மூன்றாவது ஆண்டிலே வழங்கிய நன்கொடை ஒன்றினையும் அதைப்பற்றிய அறக்கட்டயினையும் குறிப்பிடுகின்றது. நன்கொடை பற்றிய சாசனப் பகுதியிற் பல இடங்களில் எழுத்துக்கள் சிதைவடைந்துள்ளன. சோழ மண்டலத்து மங்கலப்பாடி வேளான் கங்கை கொண்ட சோழ பல்லவராயன் என்பவன் நந்தாவிளக்கு ஒன்றினை எரிப்பதற்கென்று ஐந்து (5) காசினை வழங்கினார். அதனை ஒப்புக்கொண்டு ஐந்து விளக்கெரிப்பதற்காகக் கோயிலுடன் தொடர்புடைய பல பிரிவினர் பொறுப்பேற்றனர். பிரமாணர் முதல் உவச்சர் ஈறாகவுள்ள பலரைச் சாசனங் குறிப்பிடு



கின்றது. பதிபால மூலப் பட்டுடைப் பஞ்சாசரிய தேவகன்மிகள். முத்தக்கரை நாடாழ்வான், உவச்சர், பரிசாரகர், பன்மாயேஸ்வரக் கண் காணி செய்வார். நாட்டவர், தேவரடியார் என்போரைப் பற்றிச் சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது. அதிற் காணப்படும் தேவரடியார்கள் பெயர் பின் வருமாறு அமைகிறது.

திருவியான காங்கை கொண்ட சோழ மாணிக்கமும், திருவியான கோதுகுல மாணிக்கமும், கூத்தன் ராஜராஜேந்திரன் விடங்க மாணிக்கமும், கோவிந்தன் ஆடவல் லானான நாற்பத்தெண்ணாயிரம் மாணிக்கமும், ராஜேந்திர சோழ மாணிக்கமும், தேவன் உய்யவந்தானான முடிகொண்ட சோழ மாணிக்கமும் SII.Vol.4(1388)

இதுவே இலங்கையில் தேவதாஸிகள் தொடர்பாகக் காலத்தால் முற்பட்ட தகவலாகத் தெரிகின்றது. அடுத்து 'கனகிபுராணம்' என்ற அங்கத இலக்கிய நூல் தேவதாஸி முறையின் எச்சத்தை, அல்லது சீரழிவை எள்ளி நகையாடுகின்றது. நட்டுவச் சுப்பையனார் என்பவரால் 19ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப் பெற்ற அந்நூல் வண்ணார் பண்ணைச் சிவன்கோயில் தேவதாஸியாக விருந்த கனகியின் வரலாறு பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது.

“வண்ணார் பண்ணைச் சிவன் கோயில் தாஸிகளுள் ஒருத்தியும் இற்றைக்குச் சிலகாலத்தின் முன் இறந்தவளுமாகிய கனகி”

என்று பாவலர் சரித்திர தீபக ஆசிரியர் அவள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். வண்ணை வைத்தீஸ்வரன் கோயிலும் அதன் மீதான செட்டிமார் (நகரத்தார்) சமூகத்தினது ஊடாட்டமும், தமிழகத்துக்கும் அதற்கும் இருந்த தொடர்பும் இந்த முறைமை பின்பற்றப்படுவதற்கு ஏதுவாக இருந்திருக்கலாம். எவ்வாறெனினும், ஈழத்துக் கோயிலில் தேவதாஸிகள் பணியாற்றினர் என்பதற்குக் கனகி புராண வழிச்சான்று மிக முக்கியமானதாகும்.

ஈழத்துக் கோயில்களில் தேவதாஸிப் பெண்களது நடனமும், இசையும் பெருவழக்காக இடம்பெற்றிருந்தன என்பதற்கு ஆறுமுக நாவலரது கண்டனப் பிரசுரங்கள் ஆதாரமாக அமைகின்றன.

“உருந்திர கணிகையர் வியபிசாரம், மது மாமிச பக்ஷணம் முதலிய பாதகங்களின்று சிவவேடம் புண்டு சிவபக்தியில் சிறந்தவர்களென்று சைவாகமங்கள் சொல்லுகின்றன. இதற்கு மாறாக இக்காலத்தார் கோயில்களொங்கும் மது மாமிச பக்ஷணமுடையவர்களாய் வரைவின்றி யாவரையும் புணரும் ஸ்திரிகளை உருத்திர கணிகையரென்று நியோகிக்கின்றார்கள்.”

என்று சுப்பிரபோதத்தில் பொதுவாகக் குறிப்பிடும் அவர், நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயிலில் இவ்வாறான பெண்கள் அங்கீகரிக்கப்பட்டு அவர்களது கலை நிகழ்ச்சிகளுக்கு முதன்



மையளிக் கப்பட்டதையும் வெகுவாகக் கண்டனம் செய்தார்.

“நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயிலாளர் களே... வந்த மண்டபத்தினெதிரே மது மாமிச பட்சுணம், வியபிசாரம் முதலிய தீமை களெல்லாம் நிறைந்த பரத்தையர்களுடைய நடன சங்கீதங்களுக்கு ஐந்தாறு நாழிகை நேரம் மிக்க உவப்போடு கொடுக்கும் நீங்கள், திருவிழாச் செலவிறுக்கும் கொடையாளருடைய வேண்டுகோளின் படியே அவ்வசந்த மண்டபத்தினெதிரே ஒதுவார்கள் சாரங்கி வாசிக்கவுந் தேவாரம் கொள்ளை கொள்ளத் தொடங்குகின்றது என்று பொறாமை கொண்ட நைவேத்திய மெடுக்கும்படி வாத்தியத்தை முழக்குவித்துத் தேவாரத்துக்கு இடையூறு ஒரு சிறிதேனும் அஞ்சாது விளைத்த உங்கள் தூர்ப்புத்தி எப்படி வந்து முடிந்தது.”

என்று நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயில் இரண்டாம் பத்திரிகையில் குறிப்பிடுகின்றார். தேவதாஸிகளுக்கு இருந்த ஆதரவு, எதிர்ப்பு என்ற இரு நிலைகளின் யதார்த்த நிலையை அறிவதற்கு நாவலரின் கண்டனங்கள் சிறந்த ஆதாரங்களாகவுள்ளன.

ஈழத்தில் தேவதாஸிகளின் ஊடாட்டம் பற்றி அறிவதற்கான சிறந்த ஆதாரமாக உருத்திர கணிகையர் கதாசாரத்திரட்டு என்ற நூல் விளங்குகின்றது. இந்நூலின் இடைச் செருகலாக அபிஷேகவல்லியும் அவர்

சந்ததியாரும் என்ற பகுதியினூடாக ஈழத்தில் வாழ்ந்த தேவதாஸி குழுமம் ஒன்று பற்றிய வரலாற்றுத் தகவல்களை அறிய முடிகின்றது.

சோழ நாட்டில் திருக்கண்ணமங்கை என்ற வைணவத் தலத்தில் இசைத் தொண்டு செய்த (நாதஸ்வரக் கலைஞர்) ஒரு கலைஞரது மகள் அபிஷேகவல்லி, அவளின் வழித்தோன்றல்கள் அமுதவல்லி, வெள்ளையம்மாள், பர்வதம், காமாட்சி, கமலாம்பிகை, சந்தானவல்லி, அஞ்சுகம் ஆகியோரது வரலாறு இதில் கூறப்படுகின்றது. இவர்களுள் காமாட்சி என்ற பெண்ணே தனது மகள் கமலாம்பிகையுடன் வேண்டுதலின் பேரில் இலங்கைக்கு வந்தாள்.

“செந்தமிழ் நாடாய் விளங்கும் யாழ்ப்பாணத்திலே கைதடி நகரிலுள்ள புராதன விக்கினேசுராலய தருமகத் தரும், காரகாத்த வேளாண் மரபினரும், செல்வரும் சிரேட்ட தலைமைக் காரரென்னும் மணிய உத்தியோகத் தருமாகிய ஸ்ரீமாந் காசிநாத முதலியாரையா அவர்களின் குமாரர் ஸ்ரீமாந் வேலப்ப முதலியாரையா அவர்கள்”

இந்திய சிவசேத்திராடனங்களை முடித்துக் கொண்டு குளிக்கரை விஸ்வநாதேஸ்வரர் கோயில் உற்சவத்தில் கமலாம்பிகையினுடை (நூலாசிரியரது தாய்) ஆடல்பாடல் களைக் கண்டு, கேட்டு, ரசித்து அவளின் தாயாராகிய காமாட்சியுடன் கலந்து பேசியாழ்ப்பாணத்துக்கு அழைத்ததால் வந்து சேர்ந்தனர் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது

நூல் எழுதுவதற்கு அறுபது வருடங்களின் முன் என அவர் குறிப்பிடுகின்றார். நூல் வெளியிடப்பட்ட காலம் சாதாரண வருஷம் புரட்டாசி மாதம், விஜயதசமி, தினத்தன்று என முகவுரையால் அறிய முடிகின்றது. எனவே அவர்களுடைய யாழ்ப்பாண வருகை 1910இல் நிகழ்ந்தது என ஊகிக்க இடமுண்டு.

இவர்கள் கைதடியில் மாத்திரமல்லாது யாழ்.குடாநாட்டின் பல பகுதிகளிலும் தலை நிகழ்வை நடத்தியுள்ளனர். அந்தப் பிரபலமே கொழும்பில் தனவந்தராக விளங்கிய பொன்னம்பல முதலியாரது திருமணத்துக்கும் அழைக்கும்படி செய்தது. இத்தொடர்பு பொன்னம்பல முதலியார் பொன்னம்பல வானேசர் கோயில் கட்டுவித்து குடமுழுக்கு விழாவிலும் கலை நிகழ்ச்சிக்காக அவர்களை அழைப்பிக்கத் துண்டியது. கொழும்பு பொன்னம்பலவானேசர் ஆலயம் 1857இல் முதலாவது குடமுழுக்குச் செய்யப்பட்டது. பின்னர் அது வழிவழி பொறுப்பாண்மைக்குழுக்களாலும், முகாமையாளராலும் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. அக்கோயிலில் முதலாவது முகாமையாளர் திரு.பொன்னம்பல முதலியார் ஆவார். அவர் காலத்திலேயே மேற்குறிப்பிட்ட தேவரடியார்கள் கோயிலில் நியமனம் பெற்றனர்.

“பிரபுசிகாமணியாகிய ஸ்ரீமாந் பொன்னம்பல முதலியாரய்யா அவர்கள் கொழும்பு நகரில் கட்டுவித்த சிவாலயப்பிரதிஷ்டா கும்பாபிஷேகத்திற்கு என தாயாரை வரவழைக்க,

தாயார் என் சகோதரிமார் இருவரையு மழைத்துக் கொண்டு பரதசாத்திர வித்துவான் ஸ்ரீபுன்னைவன நட்டு வனாரோடு கொழும்புக்கு வந்து, பிரதிஷ்டா காலத்தும் பின்னும் செய்ய வேண்டிய சிவத்தொண்டுகளைத் தறவாது செய்தனர். எசமானவர்கள் அதுகண்டு மகிழ்ந்து, என் தாயாரை நோக்கி, ‘உன்னை முன் எழுது விவாக காலத்திற்கு வரவழைத்தோம்! அங்ஙனமே தற்போது கும்பாபிஷேகத்திற்கும் வரவழைத்தோம்! ஆதலால் இச்சிவாலயத்துக்குரிய கணிகையராக நீயும் உன் சந்ததியாரும் இருக்க வேண்டுமென்ப பணிக்க’ தாயார் அப்பணியைத் தலை மேற் கொண்டு, அத்தருணம் நடந்த திருக்கல்யாண சமயத்தில் அக் கல்யாண மண்டபத்திலேயே ஸ்ரீ பொன்னம்பலவானேசருக்கு அடிமையென்பதைக் குறிக்கும் திருப்பொட்டுத் தாரணத்தை என் சகோதரியாகிய சந்தானவல்லியாருக்குச் செய்து வைத்தனர்.”

என்று நூலாசிரியர் இதனை விபரிக்கின்றார்.

இந்தக் கோயிலில் முதன்முதலாக கமலாம்பிகை மகள் சந்தானவல்லியே (நூலாசிரியையின் மூத்த சகோதரி) கணிகையாக அமர்த்தப்பட்டார். அவர்களுக்கு திருக்கோயிலுக்குப் பக்கத்திலேயே வீடும் வாழ்க்கைச் செலவுப்படியும் வழங்கப்பட்டது. சந்தானவல்லியின் புதல்வியான நீலாய தாட்சி என்னும் கன்னியை தனது பத்தாவது

வயதில் கணிகையாகப் பொட்டுக்கட்டி யுள்ளார். எனினும் அவர் அற்ப ஆயுளில் இறந்து போய்விட்டாள். சந்தானவல்லியும் தனது நாற்பதாவது வயதில் இறந்துவிட்டார். இவர்களுடைய தாயார் கமலாம்பிகை சிவத்தொண்டிலிருந்து இளைப்பாறியபோது ஸ்ரீ பொன்னம்பல முதலியார் மகன் குமாரசாமி முதலியார் தருமகர்த்தாவாக இருந்தார். அவர் கமலாம்பிகைக்கு மாதந்தோறும் சம்பளமும் (எவ்வளவு எனக் குறிப்பிடப்படவில்லை) வருடந்தோறும் ஒரு சேலையும், உபகாரமாகக் கொடுத்த வந்துள்ளார். கமலாம்பிகை தனது 73வது வயதில் இறந்தபோது (புரவ வருஷம் பங்குனி மாதம்) பொன்னம்பலவாணேசர் கோயிலில் இருந்து தீர்த்தமும், இரட்டைப் பரிவட்டமும், திருமாலையும், சந்தனக் காஸ்டமும், இருபத்தைந்து ரூபாவும் அனுப்பிவைக்கப்பட்டன. இது அவர்கள் கோயிலில் ஆற்றிய தொண்டின் கௌரவமாக அமைகின்றது. தமிழ்நாட்டிலும் இவ்வாறான நடைமுறைகள் வழக்கில் இருந்துள்ளன.

தமது தாயாரும், தமக்கையாரும் பொன்னம்பலவாணேசருக்குப் பொட்டுக்கட்டி வாழ்ந்த காலத்திலேயே அஞ்சுகமும் (நூலாசிரியை) பொட்டுக்கட்டி வாழ்ந்துள்ளனர். அவரது பன்னிரண்டாம் வயதில் கோயில் குடமுழுக்கு நடந்து திருக்கலியாணம் நடைபெற்ற தினத்தில் அதாவது, ஈசுவர வருடம் தை மாதம் 28ஆம் திகதி இரவு பொன்னம்பலவாணேசர் ஆலயத்தில் திருப்பொட்டுத் தாரணஞ் செய்துவைக்கப் பட்டது. அந்நாட்களில் கோயில் தருமகர்தா

வினது அபிமானத்தையும் இவர் பெற்றுள்ளார். அவருக்கும் அவரது தாயாருக்கு வழங்கியதுபோல ஸ்ரீமாந் இராமநாத முதலியார் அவர்கள் உபகாரச் சம்பளமும் பிற சலுகைகளையும் வழங்கி வந்துள்ளார். எனினும் இதன் பின்னர் அஞ்சுகம் கொழும்பில் பிரபல வர்த்தகராக விளங்கிய க.சின்னையாபிள்ளை அவர்களுடைய அபிமான ஸ்திரியாக இருந்துள்ளார். இந்நூலை அவர் எழுதும்போது, க.சின்னையா இறந்துவிட்டார். அவர் பற்றிய நினைவுகளை இந்நூலில் இவர் பதிவு செய்துள்ளார்.

“சிறியேன் இருபத்தைந்து வருடம் மேற்கூறிய கனவான் அவர்களின் அபிமான ஸ்திரியாக இருந்து வாழ்ந்த செல்வ வாழ்க்கையின் அருமை பெருமையும் மன மகிழ்ச்சியும் இத்துணையதென எடுத்துச் சொல்லுந்தரமன்று. இப்பிரபு, என்னை அபிமான ஸ்திரியாய் மதியாது சொந்தப் பாரியாராகவே மதித்துவந்த மையால், யான் அவருக்குமுன் இவ்வுலக வாழ்வை விட்டு நீங்க வேண்டுமென்னும் பேரவாய் பூண்டிருந்தேன். கருணை வள்ளலாகிய சிவபெருமான் எனக்கு அவ்வாறே அருள் புரியாது அப்பிரபுவையே முன்னர்த் தமது திருவடியிற் சேர்த்துக்கொண்டார்.”

எனக்குறிப்பிடுவதிலிருந்து அவரது வெளியுலக உறவு புலனாகின்றது. இவ்வாறான நிலை நாயக்கர் ஆட்சிக் காலத்தின் போதும் காலனித்துவ காலத்தின் போதும்

தமிழ்நாட்டில் நிலவியது. கோயிலால் போஷிக்க முடியாத சூழலில் இவர்கள் சமஸ்தானங்களையும், பிரபுக்களையும், மிட்டா மிராசுகளாகவும் நம்பி வாழ வேண்டிய சூழல் ஏற்பட்டது.

நிறைவாக தனக்குப் பின்னர் சந்ததி இல்லாது கண்டு நொந்து பலரை தத்து எடுத்து வளர்த்துள்ளார். அவரது நோக்கம் கைகூடவில்லை. அவர் காசியாத்திரை செல்ல நாட்டம் கொண்டு, அந்த யாத்திரை ஆரம்ப மாவதற்கு முன்பே இந்நூல் வெளிவர வேண்டுமென்று விரும்பி இந்நூலை வெளிக்கொணர்ந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

உருத்திர கணிகையர் கதாசாரத்திட்டு என்ற நூலில் குறிப்பிடும் கணிகையர் வரலாறு ஒருபுறமிருக்க, ஈழத்துச் சமய சமூக வரலாற்றில் இவ்வாறான குழுமங்களில் ஊடாட்டம் நிகழ்ந்தவாற்றினையும், அதற்கு அனுசரணையாகவிருந்த காரணங்களையும் ஆராய்தல் அவசியமானது. இந்திய உபகண்டப் பெருநிலப்பரப்புக்கும் ஈழத்துக்கு மிடையேயான புவியியல் அண்மை, பண்பாட்டுத் தொடர்புகள், மொழித் தடையின்மை என்பனவும் அவற்றிக்கும் மேலாக இருநாடுகளுக்கும் மிடையேயான போக்கு வரத்தின் இலகுத் தன்மை என்பன ஒருபுறமாகவும், இலங்கையில் தமிழகத்து வணிகர், கலைஞர்களது ஊடாட்டம் இன்

னோர் புறமாகவும் நிகழ்ந்து வந்துள்ளது. வரலாற்றுக் காலத்திலிருந்தே இவ்வாறான தொடர்புகளைக் கட்டமைக்க முடியும் எனினும், காலனிய ஆதிக்க காலத்தில் இவ்வாறான தொடர்புகள் மிக அதிகமாக நிகழ்ந்தன எனலாம். மாறாக ஈழத்துத் தமிழ்ச் சமூகத்தினரது நிலைபேறாக்கமும் இவ்வாறான செயல்கள் நிகழக் காரணமாக இருந்திருக்கின்றது. குறிப்பாக வடபுல மக்களது வாழ்வில் விவசாயப் பொருளாதார விருத்தி, ஊர்களின் கட்டமைப்பு, கோயில் என்ற நிறுவனங்களின் தோற்றம், அது தொடர்பான சடங்காசாரங்கள், விழாக்களின் தோற்றம், இவற்றை நிறைவேற்றக் கூடிய பொருளியல் பின்னணி, இவையெல்லாம் ஒரு சேர நிகழும் போது, தவிர்க்கவியலாது பல பண்பாட்டுக் கோலங்கள் உள்நுழைவது சாத்தியமே. அந்தவகையிலேதான் ஈழத்தில் தேவதாஸிகளின் ஊடாட்டம் பற்றியும் நோக்க வேண்டியுள்ளது. அவ்வாறான ஊடாட்டத்தின் காரணமாகவும் நிலை பேற்றின் காரணமாகவும் ஈழத்தில் வானவன் மாதேவீசுரக் கல்வெட்டுச் செய்தியில் ஆரம்பித்து, கனகிபுராணத்தில் தொடர்ந்து உருத்திர கணிகையர் கதாசாரத்திரட்டு வரை குறிப்பிடப்பட்ட தேவதாஸிகள் பற்றிய குறிப்புகள், நூல்கள் என்பவை ஈழத்துத் தமிழ்ப்பண்பாட்டுப் பின்புலத்தை சமூக வரலாறாக எழுதுவதற்கும், ஆராய்வதற்கும் துணை நிற்கும் என்பதில் எவ்வித ஐயப்பாடும் இல்லை.

\*

மனிதன் மனிதனாக வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கு வேண்டிய நெறிமுறைகளை சுட்டிக் காட்டும் பொதுமை நூலாக திருவள்ளுவர் தந்த திருக்குறள் அமைந்துள்ளது. “கடுகைத் துளைத்து ஏழ்கடலைப் புகுத்தி குறுகத் தறித்த குறள்” என்று போற்றப்படும் திருக்குறளை முத்தமிழ் வித்தகர் சுவாமி விபலானந்தர் தமது அளவுகோல் கொண்டு பின்வருமாறு இயம்பியுள்ளார்.

“பல்வேறு வகைத் தொடர்பு பெற்றா னொருவனுக்கு ஒவ்வொரு தொடர்புடையார் மட்டும் அவன் இன்னவாறு ஒழுகுதல் வேண்டும் என்று கற்பிக்கும் நூலே யாவற்றினும் மேம்பட்ட நூலாகும். அதுவே உயிர்களை உய்விக்கும் பான்மையுடையது. ஆயின், அப்பெற்றியதாய நூல்தான் யாதெனில், அதுவே திருத்தகுசீர் தெய்வத் திருவள்ளுவர் அருளிய ஒப்புயர்வற்ற மாணிக்கத் திருக்குறளாகும். என்னையோ வெனின், கருவி நூல்களும் கலைஞானங் களும் மனித வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத் துணையவாயினும் அவையனைத்தையும் தராசின் ஒரு தட்டிலிட்டு, உயிர்க் குறுதி பயப்பதாய திருக்குறட் செந்தமிழ் நூலை மற்றோர் தட்டிலிட்டால் திருக்குறட் தட்டு பொருட் சிறப்பினால் தாழ்ந்து நிற்கு மெனில் மிகையாகாது”.

இல்லறவியலில் - அறன் வலியுறுத்தி, இவ்வாழ்க்கையில் வாழ்க்கைத் துணை நலமும் மக்கட்பேறும் பெற்று, அன்புடமையோடு விருந்தோம்பி, இனியவை கூறி செய்நன்றியிந்து, நடுவுநிலைமை தவறாது அடக்கத்துடன், ஒழுக்கமுடன், பிறனில்



## திருக்குறள் காட்டும் பொதுமைப் பண்புகள்

- தமிழ்த்தென்றல் தம்பு சிவா -

விழையாது. பொறையுடன், அழுக்காறு, வெஃகாது, புறங்கூறாது, பயனில் சொல்லாது, தீவினையஞ்சி என்று பல பொதுமைப் பண்புகள் பகரப்பட்டிருப்பதை மனங் கொள்ளலாம்.

“தென் புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்றாங்கு ஜம்புலத்து ஆறுலும்பல் தலை”

அதாவது வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வோர் குறித்த ஜவகையினரையும் உரியமுறையில் பேணிக் காப்பாற்றுதல் இவ்வாழ்வார்தம் தலையாய கடமையாகும் என்கிறார். தான் வாழ்ந்தால் மட்டும் போதாது மற்றவர்களையும் வாழ வைக்கவேண்டும் என்ற பொதுமைத் தத்துவத்தை வள்ளுவர் முன்வைத்துள்ளார்.

“பழியஞ்சிப் பாத்தூண் உடைத்தாயின் வாழ்க்கை வழியெஞ்சல் எஞ்ஞான்றும் இல்”

பழி எதுவும் நேராது தன்னைக் காத்துக் கொண்டு தன்னிடம் இருப்பவற்றை மற்றவர்க்குப் பகுத்து அளித்து வாழ்பவனின் வாழ்க்கை எக்காலத்தும் வளம் குன்றுவது இல்லை.

“அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார் என்பும் உரியர் பிறர்க்கு”



தன்னைக் கூட பிறர்க்காகத் தானம் செய்வார் அன்புடையார். தன்னைக் காக்க பிறர் பொருளை தட்டிக் கொள்வார் அன்பில்லார். இதன்மூலம் பிறர் பொருளைச் சுரண்டுவது பொருத்தமற்றது என்பதை அன்பால் உணர்த்துகின்றார். இங்கே சுரண்டலுக்கு எதிரான கருத்து முன் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

திருவள்ளுவர் ஒழிபியல் என்ற அம்சத்தில் குடிமை காத்து, மானம் பெருமை சான்றாண்மையுடன் பண்புடையவராய், நன்றியில் செல்வத்தின் குற்றமறிந்து, நாணுடைமையுடன் குடிசெயல் வகை தெரிந்து, உழவினைப் போற்றி, நல்குரவு இன்றி, இரவு, இரவச்சங்களின் கூறுபாடு அறிந்து, கயமை ஒழித்து வாழ்தல் சிறப்புடையதெனச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலுமுள்ள குறள்கள் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் பொதுமைக்கருத்துக்களை கூறி நிற்கின்றன.

“நகை ஈகை இன்சொல் இகழாமமை  
நான்கும்  
வகைஎன்ப வாய்மைக் குடிக்கு”

எளியவரைப் பார்க்கும் பொழுது சிடு சிடு என்று இல்லாத முகமலர்ச்சி, இயன்ற தர்மம் செய்தல். இனிய சொற்களைப் பேசுதல், யாரையும் இகழ்ந்து பேசாமை ஆகிய நற்குணங்களும் நல்ல குடியில் பிறந்தவர்க் குரிய பண்புகளாகும்.

“இட்டார் பெரியோர் இடாதோர் இழிகுலத் தோர்” என்ற ஒளவையாரின் கருத்தும்

இதற்கு ஒப்பாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

மற்றவர்களை மதித்து அவர்களுக்கு உதவி செய்து வாழ்தல் சிறப்பான பண்பு என்று வள்ளுவர் கூறியுள்ளார்.

“இருந்தோம்பி இல்வாழ்வது எல்லாம்  
விருந்தோம்பி  
வேளாண்மை செய்தல் பொருட்டு”  
என்ற குறளுக்கு...

“மனைவி மக்கள் தமைக்காத்து  
மகிழ்வாய் உழைத்து வாழ்வதெலாம்  
மனைக்கே வந்த விருந்தினரை  
மனதால் ஊட்டி மகிழ்தற்கே!”  
என்று புலவர் இராச. கண்ணையன் கவிதை தந்துள்ளார். எல்லோருடனும் மனமகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வதே பண்பாகும். என்ற உன்னத கோட்பாட்டை இக்குறள் தந்து நிற்கிறது.

“இல்லாரை எல்லாரும் எள்ளுவர்”  
என்ற குறளின் உட்கருத்தும்  
“இலனென்று தீயவை செய்யற்க”  
என்ற வரிகளும் பொதுமைக் கருத்தை கூறுவனவாக அமைந்திருப்பதைக் குறிப்பிடலாம்.

“திருக்குறள் எளிது இனியது பழுத்த அறிவின் பிழிவாய் வெளிவந்தது. புதியதோர் சமுதாயம் படைக்க, பொதுநல சமுதாயம் படைக்க எழுந்த நூல்” என்கிறார் ஒரு அறிஞர்.

“வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே

தந்து

வான்புகழ் கொண்டது தமிழ்நாடு”

என்று பாரதியாரும் வள்ளுவன் புகழைப் பாடியுள்ளார்.

“தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாம்

தக்கார்க்கு

வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு”

அதாவது பொதுநலம் கருதுபவர் விடாமுயற்சியோடு பொருள் தேடிச் சேர்ப்ப தெல்லாம் தகுதி வாய்ந்தவர் வளர்ச்சிக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்பதற்கே.

“ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே உலகலாம்  
பேரறி வாளன் திரு”

பொதுநல நோக்குடன் வாழ்கின்ற பேரறிவாளனின் செல்வமானது ஊர்மக்கள் அனைவருக்கும் பயன்தரும் நீர் நிறைந்த ஊருணியைப் போன்றதாகும். இங்கே பொருட்கள் ஒரு இடத்தில் குவிந்து கிடக்காமல் எல்லோரையும் சென்றடைய வேண்டும் என்னும் பொதுவுடமைக் கருத்தை நீருடன் ஒப்பிட்டுத் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார் திருவள்ளுவனார்.

“களவினால் ஆகிய ஆக்கம் அளவிறந்து  
ஆவது போலக் கெடும்”

கொள்ளை அடித்துப் பொருள் குவிப்பது, முதலில் பெரிதாகத் தோன்றினாலும், அந்தச்

செயல் ஏற்கனவே இருந்த செல்வத்தையும் அடித்துக் கொண்டு போய்விடும் என்கிறார். மற்றவர்களைச் சுரண்டி வாழுகின்ற செயலானது முறையற்றது என்னும் பொதுமைக் கருத்தைத் திருவள்ளுவர் இக்குறள் மூலம் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

பிறர் படும் துயரத்தைப் போக்க முடியாத ஒருவன், அவ்வுயிரின் துயரத்தை தானும் ஏற்று அனுபவித்தால் ஒழிய, ஒருவன் தன்னை மெய்யறிவுடையவன் என்று கூறிக் கொள்ள முடியாது என்பதே குறள் காட்டும் வாழ்க்கை நெறி. இதை மறந்து விட்டு எவற்றை எல்லாமோ நாம் இன்று ‘அறிவு’ என்று சொல்லிக் கொண்டு திரிகிறோம். ‘மற்றோர் உயிரின் நோயைத் தன் நோய் போலப் போற்றி அனுபவிக்காவிட்டால் அறிவு பெற்றதனால் பயன் என்ன? என்னும் பொருளில்...

“அறிவினால் ஆகுவது உண்டோ?

பிறிதின் நோய்

தன்னோய்போல் போற்றாக் கடை”

என்று கூறுகிறது குறள். இதை ‘குறள் கண்ட வாழ்வு’ என்னும் நூலில் திரு.அ.ச.ஞான சம்பந்தன் விளக்கியுள்ளார்.

“விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா  
மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று”  
என்ற குறளும்,

“பகுத்துஉண்டு, பல்உயிர் ஓம்புதல்

நூலோர்

தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை”

என்ற குறளும் இயம்புவதை நோக்குவோம்.



விருந்தினராக வந்தவர் வீட்டின் புறத்தே இருக்கத் தான் மட்டும் உண்பது சாவா மருந்தாகிய அமிழ்தமே ஆனாலும் அது விரும்பத்தக்கது அன்று என்று முதலில் சொன்னவர், தான் உண்ண இருப்பதனைப் பசித்த உயிர்கள் அனைத்துக்கும் பகுத்துக் கொடுத்து உண்ணச் செய்து அனைத்து உயிர்களையும் காத்தல் அறநூலுடையார் தொகுத்த அறங்கள் எல்லாவற்றிலும் தலையாயதாகும் என்று அடுத்த குறளில் சொல்லியுள்ளார். 'பகிர்ந்து உண்ணல்' என்னும் பொதுமைக் கருத்து இங்கு வேரூன்றியுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

“இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த  
வகுத்தலும் வல்லதரசு”

முறையான நிதி ஆதாரங்களை வகுத்து, அரசாங்க கருவூலத்திற்கான வருவாயைப் பெருக்கி, அதைப் பாதுகாத்துத் திட்டமிட்டுச் செலவிடுவதுதான் திறமையான நல்லாட்சிக்கு இலக்கணமாகுமென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. திட்டமிட்டுச் செயற்படுவது என்பது பொதுவுடமைக் கருத்தாகவே இங்கு தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

“காக்கை கரவா கரைந்து உண்ணும்  
ஆக்கமும்  
அன்னநீ ரார்க்கே உள்”

“பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்கும்  
தத்தம்  
கருமமே கட்டளைக் கல்”

தனக்குக் கிடைத்ததை மறைக்காமல் தனது சுற்றத்தைக் கூவி அழைத்துக் காக்கை உண்ணும். அந்தக் கொடுத்துண்ணும் குணம் உடையவர்களுக்கு மட்டுமே உலகில் உயர்வு உண்டு.

“தெய்வத்தான் ஆகாது எனினும்  
முயற்சிகள்  
மெய்வருந்தக் கூலி தரும்”

கடவுளே என்று கூவி அழைப்பதால் நடக்காத காரியம் ஒருவர் முயற்சியுடன் உழைக்கும்போது அந்த உழைப்புக்கேற்ற வெற்றியைத் தரும். உழைப்பின் பெருமை இக்குறளில் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. அதாவது உற்பத்தியின் முக்கியத்துவம் இங்கு கூறிப்பட்டுள்ளது. இங்கும் மற்றவனைச் சுரண்டி வாழாமல் உழைத்து நேர்மையுடன் வாழ வேண்டும் என்பதைச் சொல்லி வைத்துள்ளார்.

திருவள்ளுவர் தந்த நூல் அநேகமாக சமுதாய நன்மை நோக்கிய அர்த்தமுள்ள பொதுமைக் கருத்துக்களைத் தாங்கி ஒரு பொதுமறை என்ற பெருமை யைப் பெற்று நிற்கிறது.

\*\*\*\*\*

# மாள் என்ற பலர்பால் விகுதியின் தற்காலப் பயன்பாடு

- பேராசிரியர் க. சுசீந்திரராஜா -

தொல்லாசிரியர் பலர்பால் ஈறு குறித்துக் கூறுமிடத்து,

ரஃகான் ஒற்றும் பகர இறுதியும்  
மாரைக் கிளவி உள்பட மூன்றும்  
நேரத் தோன்றும் பலரறி சொல்லே

எனக் கூறினார். அவர் பலர்பால் விகுதிகள் வரிசைப்படுத்திய ஒழுங்குமுறையைச் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரையெழுதிய சேனாவரையர் விளக்கும் போது,

ரகாரம் மூன்று காலமும் வினைக் குறிப்பும் பற்றிப் பெருவழக்கின்றாய் வருதலின் முன் வைத்தார். மார் பகரவிறுதியிற் சிறு வழக்கின்றாகலின், பின் வைத்தார்

### (நூற்பா.7, உரை)

எனக் கூறியுள்ளார். இன்னும் பொதுவாக ரகரவொற்றே பெருவழக்குடைத்து. ஆனால், அடுத்து நின்ற “பகர இறுதி” வழக்கொழிந்து விட்டது. வழக்கில் குன்றியிருந்த மார் விகுதி இன்று தமிழ் நாட்டில் அருகிய வழக்குடைத் தாகி விட்டது. க்ரியாவின் அகராதி, தமிழ் நாட்டுத் தற்கால வழக்கில் மார் விகுதி பயன்படுத்தப்படுமாற்றை,

மார் இ.சொ. (அ.வ.), (பெரும் பாலும் உறவுப்பெயர்களுடனும் மதிப்பில் உயர்ந்தவர்களின் பெயர்களுடனும்) பன்மை விகுதியாகப் பயன்படுத்தப்படும் இடைச்சொல்; Particle (Mostly added to kinship terms) to make plural. தாய்மார், அண்ணன்மார், பாதிரிமார். 2.(ஐயாதிப் பெயர்களுடன்) பன்மையைக் காட்டும் இடைச்சொல். Particle (When added to

caste names) indicating plural and referring to the people of a particular caste as a group. பிள்ளைமார்.

எனக் கூறிகிறது. ஒரு காலத்தில், பல்லோர் படர்க்கை வினை விகுதியுள் ஒன்றாக வழங்கிய மார் விகுதி, இன்று பெயருடன் மட்டும் வழங்குகிறது. உயர்ந்தவர் பெயர்க்கு பாதிரிமார் என்ற சொல் எடுத்துக்காட்டாகத் தரப் பெற்றுள்ளது. உறவுப்பெயர், ஐயாதிப்பெயர் எனக் கூறும்போது தோன்றும் பொருள் தெளிவு, உயர்ந்தவர்களின் பெயர் எனக்கூறு மிடத்து இல்லை எனலாம். எவர் எவரை உயர்ந்தவர் எனக் கொள்வது என்பது பிரச்சினையே. அமைச்சர், ஆசிரியர், ஞானி, விருந்தினர் போன்ற சொற்களை உயர்ந்தவரின் பெயராகக் கொள்ளலாமா என்பது வினாவாகும். க்ரியா, “உயர்ந்தவர்களின் பெயர்கள்” என்பதை ஆங்கிலத்தில் கூறவில்லை. காரணம் தெரியவில்லை.

தமிழ் நாட்டிலும் இலங்கையிலும் பெயரைப் பொறுத்தவரை பெருவழக்குப் பெற்ற பலர்பால் விகுதி ரகரவொற்றும் கள் என்ற விகுதியுடன் சேர்ந்த ரகரவொற்றுமே யாகும். கள் விகுதி தனித்து நின்று பலர்பாலை உணர்த்துவது உண்டு. பிற்காலத்து இலக்கண நூல்கள் பலர்பாற் பெயர்களின் ஈற்று ரகரவொற்றை, முன் நின்ற உயிருடன் சேர்த்து அர், ஆர், ஓர், அர்கள் எனப் பகுத்துக் கொண்டன. சிறுவர், திருடர், ஊரார், தீவார், முதியோர், பெரியோர், உறவினர்கள்,

அறிஞர்கள், மாணவிகள், பெயர்கள் என்பன எடுத்துக் காட்டு. மறுபுறம், இலங்கையில் மார் விசுவதியின் பயன்பாடு தமிழ் நாட்டுப் பயன்பாட்டிலிருந்து குறிப்பிடத்தக்க சில அம்சங்களில் வேறுபடுகிறது.

இலங்கையில், உறவுப் பெயர்களின் பன்மை குறிப்பதற்குப் பெரும்பாலும் மார் விசுவதி மட்டுமே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இரண்டொரு பெயர்கள் மட்டும் விதிவிலக்காகப் பன்மை விசுவதியாகிய ரகரவொற்றை முதலில் ஏற்று, பின்னர், விசுவதிக்கு மேல் விசுவதியாக மார் விசுவதியையும் ஏற்கின்றன. சகோதரர்மார், பெற்றோர்மார் என்பன எடுத்துக்காட்டு. மார், ஒரு சில உறவுப் பெயர்களுடன் பன்மை குறிப்பதற்கு வருவதில்லை. உடன்பிறப்பு, பிள்ளை என்பன எடுத்துக்காட்டு. இவை, மார் விசுவதிக்குப் பதிலாக கள் விசுவதியை ஏற்கின்றன.

மேலும், இலங்கையில் உத்தியோகத்தைக் குறிக்கும் தமிழ்ப் பெயர்களைப் பன்மையில் கூறுவதற்கு மார் விசுவதி பயன்படுத்தப்படுகிறது. உபாத்திமார், ஐயர்மார், கங்காணிமார், கணக்குப்பிள்ளைமார், சட்டம்பிமார், நீதவான்மார், போதகர்மார், விதானைமார் ஆகிய சொற்களைக் கருதுக. இலங்கைத் தமிழில் உத்தியோகம் குறிக்கும் பிறமொழிச் சொற்களும், குறிப்பாக ஆங்கிலச் சொற்கள் பன்மை குறிப்பதற்கு மார் விசுவதியையே ஏற்கின்றன. எஞ்சினியர்மார், டாக்கொத்தர்மார், பிறிஞ்சிப்பல்மார், நேஸ்மார், பிளம்பர்மார், பியோன்மார் முதலிய சொற்களைக் காட்டலாம். இத்தகைய சொற்கள் பெரும்பாலும் பேச்சு வழக்கில் இடம்பெறுகின்றன. இன்னும், பன்மை குறிப்பதற்கு கள் விசுவதியை ஏற்கும் சில சொற்கள்கள் விசுவதிக்குப்

பதிலாக மார் விசுவதியை ஏற்கின்றன. இச்சொற்கள் பெரும்பாலும் ரகரவொற்றை ஈற்றில் கொண்ட உத்தியோகப் பெயர்கள். ஆசிரியர்கள்/ஆசிரியர்மார்; பரிசோதகர்கள்/பரிசோதரர்மார்; பேராசிரியர்கள்/பேராசிரியர்மார்; வைத்தியர்கள்/வைத்தியர்மார் போன்றவற்றைக் கருதுக. வயோதிபர்கள்/வயோதிபர்மார் என அமையும் உத்தியோகப் பெயரல்லாதவையும் சிறுபான்மை உண்டு. சினேகிதர்கள்/சினேகிதர்மார்; தோழிகள்/தோழிமார்; சினேகிதன்மார்/சினேகிதர்மார்/சினேகிதர்கள் என்பன வற்றையும் கருத்திற் கொள்க.

இலங்கையில் ஜாதி என்ற சொல் சாதி என்றே வழங்குகிறது. தமிழ் நாட்டுடன் ஒப்பிடும்போது இலங்கையில் சாதிப் பெயர்கள் மிகக் குறைவு. அவற்றுள் மிகப் பெரும்பாலான சொற்கள் பன்மை குறிப்பதற்கு மார் விசுவதி ஏற்பதில்லை. பிராமணர், வேளாளர், கோவியர், கரையார், வண்ணார், நளவர் போன்ற பெயர்களைக் கருதுக. இவை பன்மைப் பொருள் குறிக்கும் சாதிப்பெயர்கள். பன்மைப் பொருள் தரும் தட்பார், கொல்லர், தச்சர் ஆகிய சொற்கள் விதிவிலக்காக மார் விசுவதி ஏற்று வழங்குவதும் உண்டு.

ஒட்டுமொத்தமாக எல்லாவற்றையும் ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது, மார் விசுவதி இன்று தமிழ் நாட்டிலும் பார்க்க இலங்கையில் அதிக எண்ணிக்கைச் சொற்களுடன் பயின்று வருகிறது எனத் துணியலாம். அதனை, இலங்கையில் கல்வியறிவுடையவர்களும் அற்றவர்களும் தம் அன்றாட மொழிப் பிரயோகத்தில் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். ஆனால், க்ரியாவின்படி மார் விசுவதி தமிழ் நாட்டில் அருகிய வழக்குடைத்தாகி விட்டது.



## ஆறுமுக நாவலரின் நூலியல் சார்ந்த சைவமும் பெண்களும்

கலாநிதி மைதிலி தயாநிதி

இக்கட்டுரை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஆறுமுகநாவலர் கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரின் பிரசாரங்கட்கு எதிராக முன்வைத்த நூலியல் சார்ந்த சைவம் (textual Saivism) குறித்துச் சுருக்கமாக ஆராய்கிறது. யாழ்ப்பாணச் சாதிய சமூக அமைப்புக்கு அச்சுறுத்தல் விளைவிப்பதாக நாவலர் கருதிய கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரின் பிரசாரங்களைக் கட்டுப்படுத்துவற்காக அவர் உருவாக்கிய நூலியல் சார்ந்த சைவத்தின் உள்ளார்ந்த அம்சமாக பெண்ணின் நடத்தைகைக் கட்டுப்படுத்தல் எனும் கருத்தாக்கம் விளங்கியது என்பது இக்கட்டுரையின் பிரதான வாதமாகும். பெண்ணின் நடத்தைகைக் கட்டுப்படுத்தல் எனும் கோட்பாடு ஒப்பீட்டளவிற்கான அர்த்தம் பொதிந்ததாக இருக்கும். பெண்கள் நாவலர் காலத்தின் முன்னர் பூரண சுதந்திரத்துடனும், அதிகாரத்துடனும் இருந்தனர் என்பது இக்கட்டுரையின் தொனிப்பொருளன்று. நாவலரின் நூலியல் சார்ந்த சைவம் பெண்களின் சமூக அந்தஸ்தும் செல்வாக்கும் முன்னர் இருந்ததை வீடக்குன்றுவதற்கு வழி வகுத்தது என்பதையே இக்கட்டுரை வலியுறுத்துகிறது.

பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ ஆட்சிக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஏற்பட்ட

மாற்றங்களை அறிந்து கொள்ள, நாவலரின் எழுத்துகளில் காணப்படும் மதம், சாதியம், ஆண்-பெண் சமூக உறவு நிலை (gender relations)<sup>1</sup> எனும் இம் மூன்று அம்சங்களுக்குமிடையிலான தொடர்பினை விளங்கிக் கொள்ளல் இன்றியமையாதது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலும், நடுப்பகுதியிலும் வங்காளத்தில் நடைபெற்ற சமூக சீர்திருத்த விவாதங்கள் பலவற்றின் மையப் பொருளாகப் பெண்கள் பிரச்சினை விளங்கியது. ஆனால், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட யாழ்ப்பாணச் சைவ மறுமலர்ச்சி தொடர் பான கட்டுரைகளிலே பெண்கள் பிரச்சினை பற்றிய குறிப்பு அரிதாகவே காணப்படுகிறது. இதற்கு ஒரு முக்கிய காரணம் வங்காளத்தில் பெண் நலத்துக்கு ஊறு விளைவிக்கும் சமூக வழக்காறுகள் -சதி, குழந்தைத் திருமணம், விதவைகளைத் தனிமைப்படுத்தல், குலின் பிராமண வர்க்கத்தின் பஸ்தார மணம் - என்பன யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவாமை யாகும். மேலும், மிஷனரிமாரின் ஆவணங்கள் அக்கால யாழ்ப்பாணப் பெண்களின் நிலை கிறிஸ்தவ மதப்பரம்பலுக்குச் சாதகமாய் இருந்தது எனும் கருத்தைத் தருகின்றன. குறிப்பிட்ட இக் கால கட்டத்தில் கருத்தியல் ரீதியாகத் தந்தை வழிச் சமூகக் கருத்துகளை நாவலர் யாழ்ப்பாணச்

சமூகத்தில் வலுப்படுத்த முனைவதற்கு இது ஒரு காரணமாக அமைகின்றது. யாழ்ப்பாண சாதிசு சமூக முறையின் அத்திவாரத்தை ஆட்டம் காண வைத்த மிஷனரிக் குழுக்களின் மதமாற்ற நடவடிக்கைகளை எதிர்கொண்டு போராடத், தாய் வழிசு சமூக எச்சங்களைக் கொண்டிருந்த யாழ்ப்பாணச் சமூகத்திலே, தந்தை இறைமைச் சமூகக் கருத்துகளின் செல்வாக்கினை அதிகரிப்பது அவசியம் என்று நாவலர் எண்ணினார். தந்தை இறைமைச் சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கிறிஸ்தவ சமயத்திற்கு நிகராக அவர் முன்வைத்த நூல் சார்ந்த சைவம், சிவனை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்ட துடன், யாழ்ப்பாணத்திற் பிரபல்யமாக இருந்த பெண்தெய்வங்களை சிவனின் மனைவியாகக் கருதப்படும் சக்தியுடன் அடையாளப்படுத்தி, பெண்தெய்வ வழிபாட்டை சிவ வழிபாட்டுடன் ஒருமைப் படுத்தியது. அத்துடன், தாய் வீட்டில் அல்லது தாய் வீட்டுக்கு அண்மையில் வசிக்கும் வழக்கம் மூலம் திருமணத்தின் பின்னரும் தாய் வீட்டுடன் மிக நெருங்கிய உறவினைப் பேணியவர்களும், அசையாச் சொத்தான நிலவரிமை மூலம் குடும்பத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்தியவர்களுமான பெண்கள் மீது கணவர் முழுமையான அதிகாரம் செலுத்தவும் அங்கீகாரம் வழங்கியது. பெண்தெய்வங்கள் தம் முக்கியத்துவம் இழந்தமைக்கும், பெண்களின் சமூக அந்தஸ்து குன்றுவதற்குமிடையே நேரிய தொடர்புண்டு எனுங் கருத்து இக்கட்டுரையின் அடிநாத மாக அமைந்துள்ளது.<sup>2</sup>

புரட்டஸ்தாந்து மத பிரசாரகர்களின் செயற்பாடுகளுக்கு எதிரான நாவலரின் பல்

வேறு முயற்சிகள் போராட்ட முனைப்புடன், தேவையெனில், உயிர்த்தியாகமும் செய்யத்தயங்காத உறுதியுடன், முன்னெடுக்கப்பட்டன. சைவ தூஷண பரிகாரம் எனும் தன்நூலின் முன்னுரையில் நாவலர் இவ்வாறு கூறுகிறார் (பக்கம் 5, 13).

சிவனொருவரே பரமபதியென்றும், சைவமே சற்சமயமென்றும் துணிந்த சைவர்களாகிய நாங்கள், மேற்கூறியவாறே இந்தப் பாதிரிப்புலர்கள் செய்யும் சிவதூஷணம் சிவசாஸ்திர தூஷணம், சிவாசாரிய தூஷணம் முதலிய அதிபாதகங்களைக் கண்டும் அவர்களைக் கண்டியாது மெளன மாகவிருத்தலும், அவர்களால் ஆரோபிக்கப்படும் தூஷணங்களை சைவ நூலுணர்ச்சி சிறிதுமின்மையால், மெய்யென்று மயங்கி, அவர்களுடைய கிறிஸ்துமதப் படுகுழியிலே சிலர் வீழ்ந்து கெடுதலைக் கண்டும் அத்தூஷணங்களைப் பரிகரித்துச் சைவத்தின் மகிமையைப் பதேசித்துக் கிறிஸ்து சமயத்தை நிராகரியாது வாளாவிருத்தலும், அதிபாதகமே யாகும். ...இனி, இவ்வரசர்களால் (பிரிட்டிஷ் அரசினர்) நீர்க்குமிழிப் போல நிலையிலாத தாகிய இந்தச் சரீரத்துக்கு ஓர் தீது வருமெனினும் வருக் நிலையுள்ள தாகிய ஆன் மலாபத்தின் பொருட்டு பிராணத் தியாகம் பண்ணியும், சைவ ஸ்தாபனம் பண்ணுதலே அத்தியாவசியகம்.

கிறிஸ்தவ மிஷனரி குழுக்களிற்கு எதிரான போராட்டம் உயர் சாதியினரால் மட்டுமே முன்னெடுக்கப்பட வேண்டியதாக இருந்தது. ஏனெனில் நாவலருக்குச் சமய ஆசாரம், சாதியாசாரம் இரண்டும் ஒன்றோ

டொன்று பின்னிப் பிணைந்ததாக இருந்தது. கிறிஸ்தவ சமய விருத்திக்கும், சமய ஆசாரம், சாதியாசாரம் கெடுவதற்குமிடையில் காரண -காரியத் தொடர்பினை நாவலர் கண்டார். சமய, சாதி ஆசாரங்களைக் கடைப்பிடித்தொழுகும் உயர்சாதி ஆண்பாலார், குடும்பத்தில் தமது அதிகாரத்தை நிலைநாட்டும் வல்லமை கொண்டோராய் இருத்தல் வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தார். தங்கள் மனைவியர்கள்தங்கள் சொல்வழியே அடங்கி ஒழுகுவித்தல் ஆண்மை, தங்கள் மனைவியர்கள் சொல்வழியே தாங்கள் பயந்து நடுங்கி ஒழுகுதல் பேடிமை என்று ஆண்மை, பேடிமை எனும் கருத்துகளுக்கு வரைவிலக்கணம் கொடுக்கின்றார் (ஆறுமுகநாவலர் பிரபந்தத் திரட்டு, பக்கம் 82): இது பிரமசரிய விரதம் அனுஷ்டித்த அவர் பெண்கள் தொடர்பில் கொண்டிருந்த பொதுவான கருத்தின் வெளிப் பாடாகும். அவர் பெண்களை எசமானனான ஆண் மகன் இட்ட வேலைகளைச் செய்யும் கூலியாள், அடிமை என்பவர்களிடமிருந்தும், அவனின் பல்வேறு தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் மாடு, கழுதை, குதிரை எனும் விலங்குகளிலிருந்தும் பெரிதும் வேறு பட்டவர்களாய்ப் பார்க்கவில்லை (நான்காம் பாலபாடம், 70-71) . அத்துடன், கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் மதமாற்ற நடவடிக்கைகளின்போது பெண்கள் மீது விசேட கவனம் செலுத்தினராதலின், பெண்கள் தம் சுயசமயச் சூழலிலிருந்து பிறழாதிருக்க, ஆண்கள் தமதாதிக்கத்தில் அவர்களைக் கொண்டு வருதல் என்பது அவசியம் என்றும் நாவலர் கருதியிருத்தல் வேண்டும்.

கிறிஸ்தவ மதப் பரம்பலுக்குத் தடையாக இருந்த காரணிகளுள் ஒன்றாகக் கூறப் படுவது அக்கால யாழ்ப்பாணப் பெண்களின் தாழ்ந்த சமூக அந்தஸ்து நிலையாகும். பெண்கள் வீட்டுக்குள் அடக்கி ஒடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தனர் என்றும், அவர்களைத் தனிமைப்படுத்தும்படியாகவே வீடுகளின் அமைப்பு இருந்தது என்றும், மிஷனரிமார் பெண்களை அணுக இயலா திருந்தது என்றும் அவர் கூறுகிறார்.

The cloistered woman in the interior of the house that the missionary on rare occasions saw is to a Hindu a protected womb as sacred as the womb in the inner sanctum of the Hindu temple, and such protection from the disordering forces it is believed, brings great blessings to the family, including the birth of many sons.<sup>3</sup>

இது எவ்வாறாயினும், நாவலரது எழுத்துகளும், மிஷனரிமாரின் குறிப்புகளும் பெண்கள் வீடுகளில் முற்றாகத் தனிமைப்படுத்தப்பட்டிருந்தனர் எனும் கருத்தை மறுதலிக்கின்றன. பூப்பெய்திய பெண்ணுக்குச் சில கட்டுப்பாடுகள் இருப்பினும், பூப்பெய்தி மிகச் சில வருடங்களிலே திருமணம் நடைபெறுவதால் அக் கட்டுப்பாடுகள் திருமணத்தின் பின்னர் கடைப்பிடிக்கப்படுவது இல்லை. பெண்கள் வீட்டில் சமையல், குழந்தை பராமரிப்பு என்பவற்றை மேற்கொண்டதுடன், தோட்டத்தில், வளவில் வேலை செய்வது, சந்தைக்குச் சென்று பொருட்கள் வாங்குவது, விற்பது என்ப

வற்றையும் மேற்கொண்டிருந்தனர். சில சமயங்களில் உயர்சாதிப் பெண்டிர் கூட வருமானம் கருதி மாவிடித்தல், நெல் குற்றுதல் போன்ற வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர். கோயில் விழாக்களிலும் பெருமளவில் கலந்து கொண்டனர். நாவலர் யாழ்ப்பாணத்தில் பெண்களுக்கும் கந்த புராணத்தில் பரிச்சயம் உண்டு என்று கூறுவதால் ஆலயங்களில் நடைபெற்ற கந்தபுராண படனங்களிலும் பெண்கள் கலந்து கொண்டனர் என்று ஊகிக்கலாம். அத்துடன் அம்மன் ஆலயங்களிலும் வேறு ஆலயங்களிலும் ஆகம வழிபாடல்லாத வழிபாட்டு முறைகளில் (பொங்கல், மாவிளக்கிடல் முதலியன) பங்கேற்றனர். மேலும், வெள்ளைத்தோல் கொண்ட பிற மதத்தைச் சார்ந்த அந்நிய தேச போதகப் பெண்டிரை அவர்கள் சந்திப்பதற்கும், அவர் போதனைகள் கேட்பதற்கும் ஆடவர் பெருந் தடையாக இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இது பற்றி உடுவில் பெண்கள் செமினரி தாபித்த 'ரியட் வின்ஸ்லொவின் குறிப்பேட்டில்' எதுவும் காணப்படவில்லை. மாறாக, கிறிஸ்தவ சமயத்தைச் சேர்ந்த ஆண்கள், மத மாற்றம் செய்யப்படாத மனைவியரால் அல்லற்பட்ட மையை அவர் குறிப்பிடுகின்றார். சுதேச பைபிள் போதகர்கள் தமது குறிப்பேட்டில், வீடுகளில் சென்று பைபிள், துண்டுப் பிரசுரங்கள் வாசிக்கும்போது ஆண்களுடன் பெண்களும் கேட்டதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். பெண்கள் தனிமைப்படுத்தப்படாமை, பல் வேறு கரும நிமித்தம் அவர்கள் வெளியே சென்று வரக் கூடியதாக இருந்தமை என்பன ஹூல் அவர்கள் கோடிட்டுக் காட்டிய இந்து

மதப் பெண்கள் கோட்பாட்டைத் தவிர, இன்னொரு கருத்துக் கோட்பாடும் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிற்று என்பதைச் சுட்டி நிற்கிறது.<sup>4</sup>

இந்து மத சிந்தனை இயலுக்குப் புறம்பாக ஒரு சுதேசிய சிந்தனையியல் இருந்தது என்பதற்கு ஆதாரமாயுள்ள ஒரே ஒரு ஆவணம் தேச வழமைச் சட்டத் தொகுப்பு. டச்சுக்காரர்களினால் 1807ஆம் ஆண்டில் தொகுக்கப்பட்ட இச் சட்டக் கோவை யாழ்ப்பாண மக்களின் காணி உரிமை தொடர் பான பல வழக்கங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றது. சம்ஸ்கிருத தர்மசாஸ்திரங்கள், ரோமன் டச்சுச் சட்டம், ஆங்கிலச் சட்டம் என்பவற்றின் தாக்கங்களை இச் சட்டக் கோவையிடத்துக் காணக்கூடியதாகவிருப்பினும், அது பெண்கள் சமூகத்தில் செல்வாக்குள்ளவர்களாகத் திகழ்ந்திருக்கக் கூடிய நிலைமையினையும் காட்டுகிறது.<sup>5</sup>

தேச வழமைச் சட்டம் நில உரிமையில் பெண்களுக்கு முதலிடம் வழங்குகிறது. பெண்ணுக்குத் திருமணத்தின்போது அல்லது அதற்கு முன்னர் வழங்கப்படும் நிலம் முதலிய சொத்துகள் பெண்ணின் தனிச் சொத்தாகக் கருதப்படும். மேலும், விசேட சந்தர்ப்பங்களில் மட்டுமே - சகோதரிகள் இல்லாவிடத்து, அல்லது அவர்களின் திருமணம் பூர்த்தியுற்றவிடத்து -ஆண்கள் சொத்துக்குரிமையுடையவர் ஆவர். பொதுவாக எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் புத்திரிகள் புத்திரரைவிட சற்றுக் கூடுதலாகவே சொத்துக்கு உரிமை உடையவர்கள். பெண்

சொத்துகள் தாய் வழியாகவே வழங்கும். அதைவிட தேச வழமைச் சட்டத் தொகுப்பு பெண் தலைமையைக் கொண்ட குடும்பங்களையும், விதவைகள் மறுமணத்தையும் அங்கீகரிக்கிறது. தேசவழமையுடன் இணைத்து யாழ்ப்பாணப் பூப்புனித நீராட்டுச் சடங்குகளை நோக்கும்போது, பெண் நிலத்துடன் தொடர்புடையவளாயும், செழுமை, வளப்பம், மங்கலம் என்பவற்றின் சின்னமாகவும் திகழுவதைக் காணலாம். பெண் வயதுக்கு வந்த பின்னரே தாம் திருமணம் செய்யும் வழக்கம் இருந்ததால், பிராமண சமூகத்தினரிடம் காணப்பட்ட பாலிய விவாகம் அல்லது குழந்தைத் திருமணம் யாழ்ப்பாணத்தில் காணப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தக் குழந்தைத் திருமணமும், விதவை விவாக மறுப்பும், யாழ்ப்பாணப் பெண்ணின் ஒழுக்க நெறியாக நாவலர் கூறும் பதிவிரதாதர் மத்தின் தீவிரத்துவத்துவத்தின் வெளிப்பாடுகளாகும்.

மிஷனரி ஆவணங்கள் நிலவுரிமை மூலம் பெண் குடும்பத்தில் செலுத்திய செல்வாக்கினை கிறிஸ்தவ மதமாற்றத்திற்குச் சாதகமானதொரு காரணியாகக் காட்டுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாகச் சில மேற்கோள்கள் வருமாறு:

Notwithstanding the intellectual degradation of women and the badge of social inferiority imposed upon them the customs of the Hindoos in Jaffna in relation to marriages and dower, has invested their females with an authority and control over property

which goes far towards restoring them, in practice and in reality, to that position and influence from which ignorance and prejudice have displaced them...<sup>6</sup>

In the women's hands is the key to the evangelization of Jaffna. Nearly all the property is written in their name in the dowry deeds; and partly for this reason, and partly because of their natural intelligence, the women largely control the land. It is only by reaching them that the household, the unit and prime factor of society, is secured (Methodist Episcopal Church, Women's Foreign Missionary Society, 1880, 175)

சொத்துரிமையும், கிறிஸ்தவ பாடசாலைக் கல்வியும் பெண்களை இலகுவாக மத மாற்றம் செய்வதற்கு வழி வகுத்தன.

Owing to the peculiar dowry system of Jaffna, the women of Ceylon hold a position of great power and influence, while the absence of Zenana life (the customs of child-marriage and perpetual widowhood are not prevalent as in India) and the wide prevalence of education render the women accessible and susceptible to Christian efforts.

(Annual report - American Board of Commissioners for Foreign Missions 1881, Volumes 71-74)

மேலும், 1886 ஆம் ஆண்டுப் பத்திரிகையில் வெளியான செய்தியொன்றினைப்



பற்றிக் கருத்து வெளியிகையில், தேச வழமை காட்டும் முரண் கருத்துநிலைப் பண்பாட்டில் ஊறிய பெண்கள் மறு பேச்சினரிக் கணவன் ஆணைக்குக் கீழ்ப்படிதல் எனும் கருத்தினை, குடும்ப கௌரவம், குடும்ப ஒற்றுமை குறித்து ஏற்றுக் கொள்ளும் உள்பாங்கில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை என்று திருச்சந்திரன் கூறுகின்றார்.<sup>7</sup> ஆனால், நாவலரின் ஆகம சைவக் கோட்பாடு இந்து மத சிந்தனைக்கு இயைவாக, பெண்களை ஆண்களின் கட்டுப்பாட்டில் இயங்குபவர்களாக மட்டும் பார்க்கிறது.

நாவலர் கண்ட சைவம் முற்று முழுதாக நூல்களை மையமாகக் கொண்டிருந்தது. பல்வேறு தெய்வ வழிபாட்டு முறைகளை எல்லாம் ஒன்றுபடுத்தும் அவரின் நூலியல் சார்ந்த சைவம் யாழ்ப்பாணத்தில் இதற்கு முன்னர் நிலவவில்லை. நாவலர் சைவ சித்தாந்த மரபினர் என்று கொள்ளினும், அது ஆகம சைவ சித்தாந்த மரபு, தமிழ் சைவ சித்தாந்த மரபன்று என்பதை நினைவிற் கொள்ளல் வேண்டும். தமிழ் சைவ சித்தாந்த மரபினை வடமொழிச் சைவாகம சித்தாந்த மரபிலிருந்து வேறுபடுத்தியே நாம் பார்த்தல் வேண்டும். சைவ குரவர்களின் பக்தி இலக்கியங்களினை முன்னோடியாகக் கொண்ட தமிழ் சைவ சித்தாந்த மரபு பர முக்திக்கு வழியாக ஞானத்தையே கருதுகிறது என்பதுடன், அந்த முக்தி நிலையில் ஆன்மா இறை வனுடன் இரண்டறக் கலத்தல் பற்றியும் அது பேசுகிறது. ஆனால், வடமொழிச் சைவ சித்தாந்த ஆகமங்கள் கிரியை மார்க்கத்

தினை முக்தி மார்க்கமாகக் கருதுவதுடன், அம்முக்தி நிலையில் சிவனும், ஆன்மாவும் வேறு வேறாகவே நிற்கும் என்று கொள்கின்றன. மேலும், இவ்வாகமங்கள் தனி நபர் ஒருவர், சிவனைத் தன் சொந்த நன்மையின் பொருட்டுப் பூசிக்கும் ஆத்மார்த்த பூசையொடு, பிறர் நன்மையின் பொருட்டு ஆலயத்தில் சைவாசாரியாரால் செய்யப்படும் பரார்த்த பூசை பற்றியும் பேசும்.

நாவலரின் ஆகமசைவம் கோயில் வழிபாட்டை மையமாகக் கொண்டது. பல்வேறு பெண் தெய்வ வழிபாடு, வாழாசார கிரியை முறைகள், பலியிடுதல், கிராமிய கோவிகளில் இயற்றப்பெறும் ஆகம மரபு சாராத கிரியை முறைகள் யாவற்றையும் புறக்கணிக்கின்றது. நாவலர் பெரிதும் ஆதரித்த ஆகம முறையிலான ஆலய வழிபாடு என்பது ஆசாரம், தீண்டாமை எனும் பிராமணிய கொள்கைகள் அடிப்படையில் அமைந்திருப்பதால், உயர் சாதியினர் ஏனையோர்களைத் தமக்குக் கீழே வைத்திருத்தலையும், ஆண்கள் பெண்களை அடிமைப்படுத்தலையும் கருத்தியியல் ரீதியாக நியாயப்படுத்துகிறது.

ஆகமங்களை அடிப்படையாக வைத்து, நாவலர் சைவசமயிகள் எனில் அவர்களின் முழுமுதற் கடவுள் சிவபெருமான் என்று வலியுறுத்துகிறார். சிவனைத் தலைவனாகக் கொண்ட கடவுளர் குடும்பத்தை “மாதிரித்” தந்தை இறைமைக் குடும்பமாகக் காட்டுகின்றார். பெண் தெய்வங்கள் சிவனின் சக்தியின் அம்சம், முருகன், பிள்ளையார்,

வைரவர், வீரபத்திரர் எனும் தெய்வங்கள் அவரின் புத்திரர்கள். இவர்களுக்குச் செய்யும் வழிபாடு சிவனுக்குச் செய்யும் வழிபாடே என்று சிவனின் முதன்மைத்து வத்தை நிலைநாட்டுகிறார். “பலரைப் பரம் என்று கொண்டு வணங்குகிற சமயம் சைவ சமயம் ஆகாது. சிவபெருமானிலும் உயர்ந்த தவர் உண்டு என்றாவது, சிவபெரு மானுக்குச் சமத்துவம் உடையவர் உண்டு என்றாவது கொள்வது சிவத்துரோகம்” என்று கூறுகின்றார் (ஆறுமுக நாவலர் பிரபந்தத் திரட்டு, பக்கம் 77). மேலும், அவர் ஆகம முறையில் அமைந்த ஆலய வழிபாட்டு முறைகளை மட்டுமே அங்கீகரிக்கின்றார். இது தொடர்பில் நல்லூர் ஆலய முகாமைத்துவத்துடன் பெருங் கருத்து வேறுபாடு அவருக்கு எழுந்தது. ஆகம வழிபாட்டுக்கு உட்படுத்தப்படாத தெய்வங்களை - உயிர்ப்பலி ஏற்கிற துட்ட தேவதைகள், காடன், மாடன், சுடலை மாடன், காட்டேறி, மதுரை வீரன், கறுப்பன், பதினெட்டாம் படிக்கறுப்பன், சங்கிலிக் கறுப்பன், பெரிய தம்பிரான், முனி, கண்ணகி, பேய்ச்சி (ஆறுமுகநாவலர் பிரபந்தத் திரட்டு, பக்கம் 78) - வணங்கு வதை வன்மையாகக் கண்டிக்கின்றார்.

அரசத்துவம் (kingship) எவ்வாறு கோயிற் கிரியை மூலம் அங்கீகரிக்கப் பட்டதோ அவ்வாறே சைவ உலகின் மையமாகக் கோயிலை நிலை நிறுத்திய, பல்வேறு வழிபாடுகளை ஒருமைப்படுத்திய நாவலரின் சைவக் கொள்கை ஆகமக் கோயில் ஆதரவாளரான வேளாளரின்

மேலாதிக்கத்தை உறுதி செய்தது. அது மட்டுமன்றி, மாமிசம் உண்ணாத, மதுபானம் அருந்தாத வேளாளரை இருபிறப் பாளர்களுள் ஒருவராயும் உயர்த்தியது. சைவர்கள் சாதியாசாரத்தைத் தவறாது கடைப்பிடித்தல் வேண்டும் என்பது நாவலர் வலியுறுத்தும் முக்கிய விடயமாகும். தாழ்ந்த சாதியினரின் தொடர்பு உயர் சாதியினருக்கும், அவர் வீடுகளுக்கும், ஆலயங்களுக்கும் தீட்டை உண்டாக்குகின்றது என்ற நம்பிக்கை சாதியாசாரத்தின் அடிப்படை. ஆகமக் கோயில்கள் சமூகத்தில் சாதி எல்லைகளைப் பேணுவதில் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன. இவ்வாறு சாதியையும், மதத்தையும் இணைத்தல் மூலமாக நாவலர் கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாநர் மூலமாகவும், 1844 ஆம் ஆண்டின் அடிமை எதிர்ப்புச் சாசனம் மூலமாகவும் ஆட்டம் கண்டிருந்த சமூகத்தின் கட்டுப்பாடான பிரிவினர்களை (orthodox) வலுப்படுத்துகிறார்.

நாவலரின் பெண்கள் தொடர்பான கருத்துகள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஈடாடத் தொடங்கிய சமூக அமைப்பின் பின்னணியில் வைத்தே நோக்க வேண்டும். சமய, சாதி ஆசாரங்களின் தூய்மையும், ஸ்திரப்பாடும் பெண்களின் நடத்தையிற் தங்கியுள்ளது. எனவே, பெண்களை ஆண்கள் கட்டுப்படுத்துவது அவசியம் என்று நாவலர் கருதினார். பெண்களின் நன்நடத்தை குறித்து நாவலர் பேசுவது தந்தை இறைமைச் சமூகக் கருத்துகளைப் பிரதிபலிக்கும் வடமொழிப் பிராமணிய நூல்களின் அடிப்படையிலே ஆகும். ஆண்களின்

அதிகாரத்திற்கும் கட்டுப்பாட்டுக்கும் தம்மை உட்படுத்திக் கொண்டு, பொது இடங்களுக்கு செல்வதைத் தவிர்த்துக் கொள்ளும் பெண்கள் சமூக மரியாதைக்குரியவர்கள் என்ற கருத்தும், ஆண் துணையை உதறித் தள்ளுபவர்களும், பொது இடங்களுக்குச் சென்று வருபவர்களுமான பெண்கள் சமூகத்தின் மதிப்பைப் பெற அருகதை அற்றவர்கள் என்ற கருத்தும் அவர் கட்டுரைகளில் காணப்படுகின்றன. பெண்கள் பொது இடங்களில் காணப்படுவதும், அயலார் வீடுகட்குச் சென்று வருவதும் சமூகத்தின் ஒழுக்கம் சார்ந்த விழுமியங்களைக் கேள்விக்குள்ளாக்குகின்றன. எனவே, மூன்று வகையான பெண்கள் ஆண்களின் ஒழுக்கம் குன்றுவதற்குக் காரணமாய் இருக்கின்றனர் என்று நாவலர் கூறுகின்றார்: (அ) தேவ தாசியர் (ஆ) பைபிள் பெண்கள் என்று பொது வழக்கில் கூறப்படுபவர்கள். இவர்கள் வீடு வீடாகச் சென்று வீட்டிலுள்ள பெண்களுக்கு பைபிள் வாசித்து விளக்கமளிப்போர் (இ) திருவிழாக்காலங்களில் ஆலயங்கட்குச் செல்லும் பெண்கள். பெண்களைத் திருவிழாவுக்குக்குச் செல்லவிடாது தடுத்து வைத்திருக்கும் வல்லமை ஆண்களுக்கு வேண்டும் என்பது நாவலர் கருத்து.

பெண்களின் நடத்தைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் தந்தை இறைமைச் சமூகக் கருத்துகளை வலுப்படுத்தும் நோக்குடன் பிராமணிய தர்மசாஸ்திரக் கருத்துகள் பலவற்றைத் தாம் எழுதிய பாடப்புத்தகங்களில் நாவலர் புகுத்தினர். மனு நீதி சாஸ்திரத்தின் அடிப்படையில், பெண்கள்

ஒருபோதும் சுதந்திரமானவர்கள் அல்லர் என கற்பிக்கின்றார்:” பெண்கள் இளமைப் பருவத்திலே பிதாவினாலும், யௌவனத்திலே கணவனாலும், மூப்பிலே புத்திரனாலும் காக்கத் தக்கவர் ஆகையால் ஒருபோதும் பெண்கள் சுவாதீனரல்லர்” (நாலாம் பாலபாடம், பக்கம் 131). மேலும், பெண்கள் சுதந்திரமாகச் சிந்திக்கவோ, செயற்படவோ அருகதை அற்றவர் என்றும், அவர்கள் விவாகம் செய்யுமுன் பெற்றோராலும், விவாகஞ் செய்தபின் கணவனாலும் கற்பிக்கப்பட்டபடியே நீதி வழுவாமல் ஒழுக வேண்டியவர்கள் என்றும் கூறுகின்றார். ஆண்களின் அதிகாரத்தை மறுதலிக்கும் பெண்டிர் தந்தை, கணவன் எனும் இரு ஆண் வம்சாவளியினர்க்கும் வசை தேடுபவர்கள் என்பது அவர் கருத்து. நாவலர் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தை சம்ஸ்கிருதமயப்படுத்தல் எனும் கருத்திட்டத்தின் கர்த்தாவும் தீவிர செயற்பாட்டாளருமாவர்.

சுதேச வழக்கத்திற்கு முரணான பல கோட்பாடுகளை நாவலர் தனது பாடநூல்களில் அறிமுகப்படுத்துகின்றார். திரு மணத்தின் பின்னர் புகக்கம் சென்று வாழும் வழக்கம் அதிகமற்ற யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் திருமணமான பெண்ணின் ஒழுக்கத்தினைப் பேணுவதற்கு உகந்த தொரு மார்க்கமாக புகக்க வாழ்க்கையை நாவலர் சிபார்சு செய்கின்றார். “அவள் இரவினும் பகலினும் சற்றேனும் அயலா ரோடு பேசாதிருக்கும்படி, மாமியார் முதலான வர்கள் அவளைக் காக்கக் கடவர்கள்.” (பக்கம் 136). ‘குல மகட்கு அழுக கொழுநனைப் பேணுதல்’ என்று பதிவிராதா

தர்மத்தினை உயர் குணநலனாகப் பெண்களுக்கு எடுத்துக் கூறுகின்றார். விதவை மறு மணத்தை அங்கீகரியாது விடுவதுடன், பிராமண விதவைகளின் வழக்கங்களைக் கைக்கொள்ளாமாறும் அறிவுறுத்துகிறார். பெண்கள் தமக்கு விதிக்கப்பட்ட ஒழுக்க விதிகளை மீறும்போது, நரகத்தில் உழல்வதுடன், மறு பிறவியில் விலங்குப் பிறப்பு அடைதல், பேயுருக்கொள்ளல் என்ப வற்றுடன், இம்மையிலும், மறுமையிலும் பல்வித நோயாலும், வறுமையாலும் வருந்துவர் என்று கூறுகிறார்.

நாவலர் தந்தை இறைமைச் சமூகக் கருத்துகளைப் பரப்பும் சாதனங்களாகச் சிரார்த்தக் கிரியையும், கல்வியினையும் நோக்குகிறார். கட்டாயம் செய்யப்பட வேண்டியது என நாவலர் வலியுறுத்தும் சிரார்த்தக் கிரியை ஆண் வழிச் சமூக அமைப்பினை நிலை நிறுத்தும் ஒரு கிரியையாகும். பெண்கல்வி என்ற கருத்து நாவலருக்கு உடன்பாடானது எனினும், அக் கல்வி பெண்களின் வீட்டுப் பணியுடன் தொடர்புடையதாக மட்டுமே இருத்தல் வேண்டும் என்று கருதுகிறார். எல்லா வற்றுக்கும் மேலாக, ஆண்களின் அதிகாரத் திறகுச் சவால் விடுபவர்களாக எழுத்தறிவு பெற்ற பெண்கள் இருக்கக் கூடாது என்பது நாவலர் கருத்து. மூன்றாம் பாலபாடத்தில் பெண்கல்வி என்ற பாடத்தின் இறுதியில் இவ்வாறு கூறுகிறார்:

“ஒரு மகாராசாவின் ஆளுகைக்குட்பட்ட மனிதர்கள் எவ்வளவு புத்தி சாதூரியமுடைய

வர்களாயிருந்தாலும், அந்த இராசாவின் ஆணைக்குக் கீழ்ப்படிந்து அடங்கி நடத்தல் போல, சுய அதிகாரம் என்பது எப்பொழுதும் இல்லாத பெண்பாலர்கள் எவ்வளவு படித்தவர்களாயும் புத்தியுள்ளவர்களாயு மிருந்தாலும், தங்கள் நாயகர்களுக்கும் மற்றை ஆண் பாலகர்களுக்கும் கீழ்ப்படிந்து அடங்கி ஒழுக நற்குணமுடையவர்களாயிருத்தல் வேண்டும்.”

இவ்வாறு, ஆண் பாலார்க்கடங்கிய பெண்ணே நாவலரின் நூலியல் சார்ந்த சைவத்தில் இலட்சியப் பெண்ணாகக் காட்டப்படுகிறாள். இத்தகையதொரு பெண் கிறிஸ்தவ மதத்துள் புகுவோ, சாதி சமயாசாரங்களைக் கைவிடவோ துணியாள் என்பது அவர் கருத்து.

இறுதியாக, எனது கட்டுரையின் வாதத் தினைச் சுருக்கமாகத் தருகிறேன்: புரட்டஸ் தாந்து கிறிஸ்தவ பாதிரிமார்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணக் குடும்பங்களில் பெண்கள் வகித்த செல்வாக்கு மிக்க நிலை கிறிஸ்த மத பரம்பலுக்குச் சாதகமாக இருந்தது என்று கூறியுள்ளனர். கிறிஸ்த மத போதனைகளாலும், மிஷனரிமாரின் முயற்சிகளாலும், கிறிஸ்தவம்-சைவம் என இரு சமயங்களையும் பல் வேறு காரணங்களுக்காக மக்கள் பின்பற்ற முனைந்தமையாலும் சாதியாசாரங்களும், சாதித் தூய்மையும் குன்றுவதாக நாவலர் எண்ணி, ஆலயத்தை மையமாகக் கொண்ட கிரியா மார்க்கத்தினை விதந்து கூறும் ஆகம சைவத்தினை உருவாக்கியதுடன், அவ்வாகம சைவத்தின் ஆண் - பெண் சமூக

உறவு தொடர்பான கருத்துகளை வடமொழி தர்ம சாஸ்திர நூல்களிலிருந்து சேர்த்துக் கொண்டார். நாவலரின் நூலியல் சார்ந்த சைவம் கிறிஸ்த மதந்தான் ஒரே ஒரு உண்மைச் சமயம் என்ற கருத்திற்குச் சவால் விடுத்ததுடன், நிலையான, ஒரே மாதிரியான சைவ அடையாளத்தை உயர் குடியினர்க்கு வழங்கியது. வீட்டினைக் கிறிஸ்தவ மதத்தாக்கத்திலிருந்து காப்பாற்றுவது ஆண்கள் கடமையாயிற்று. பெண்கள் சைவ வேளாள அடையாளத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்டதுடன், சாதித் தூய்மையின் சின்னங்களாகவும் கணிக்கப்படலாயினர். இதற்கு அனுசரணையாக, தந்தை இறைமைச் சமூகத்தின் நடத்தை விழுமியங்களைப் பெண்கள் அநுசரிக்கும் அறும். புற உலகில் கிறிஸ்த மத பரம்பலுக்கு எதிராகச் செயற்படும் தம் ஆண் உறவினருக்கு வீட்டில் பக்கபலமாக இருக்குமாறும் எதிர்பார்க்கப்பட்டனர். மிஷனரிக் குழுக்கள் தாங்கள் எதிர்பார்த்த வெற்றியினை மதமாற்றத்தில் எய்த முடியாமைக்கு நாவலர் ஒரு முக்கிய காரணம் என்பதை மறுதலித்தல் கடினம். சம்ஸ்கிருத மயமாக்கல் என்ற கோட்பாட்டுடன் தொடர்புடைய நாவலரின் பெண் தொடர்பான கருத்துகள், தமிழ்க் கிறிஸ்தவப் பெண்ணுக்கு எதிரானதொரு சைவத் தமிழ்ப் பிம்பம் படைக்கப் பெரிதும் துணை போயின என்பதை மறுதலித்தலும் கடினம்.<sup>9</sup>

### உசாத்துணை

- 1) Gender எனும் ஆங்கிலச் சொல்லினைத் தமிழில் பால் என்று மொழிபெயர்ப்பது வழக்கம். எடுத்துக்காட்டாகத் திணை, பால், எண், இடம் எனும் இலக்கண வழக்காறில் பால் என்பது gender என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

Sex எனும் பதமும் தமிழில் பால் என்றே வழங்கப்படுகிறது. Sexual என்பது தமிழில் பாலியல் என்று மொழிபெயர்க்கப்படுகின்றது. எனினும், ஆங்கிலத்தில் sex, gender என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள் அல்ல. Sex என்பது கருக்கட்டலின்போது நிகழும் ஆண் - பெண் உயிரியல் வேறுபாடுகளையும் (biological differences) அதனைத் தொடர்ந்து வரும் உடலியல் (physiological) தொழிற்பாடுகளையும் குறிக்கும். ஆனால் பந்நெநச என்ற பதம் ஒரு சமூக பண்பாட்டுக் கருத்தாக்கமாகும். பிறப்பானுண்டாகும் ஆண் - பெண் உயிரியல் வேறுபாடுகளைச் சுட்டாது. இக் கட்டுரையில் gender எனும் சொல் ஆண் - பெண் சமூக நிலை சார்ந்த அடையாளமும், உறவும் என்ற சிக்கலான கருத்தாக்கத்தினைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

- 2) Partha Chatterjee, "The Nationalist Resolution of the Women's Question" in Recasting Women: Essays in Colonial History edited by Kukum Sangari and Sudesh Vaid (New Brunswick, N.J. : Rutgers University Press, 1990) 233.
- 3) Charles R.A. Hoole. Modern Sannyasins: Protestant Missiary Contribution to Ceylon Tamil Culture (Bern: Peter Lang, 1995), 251.
- 4) Selvy Thiruchandran, The Spectrum of Femininity: A Process of Deconstruction (New Delhi : Vikas Publishing House Ltd., 1998), 97-100.
- 5) Ibid., 130.
- 6) James E. Tennet, Christianity in Ceylon (London, 1850), 157.
- 7) Thiruchandran, 1998, 98.
- 8) Karen Prentiss, The Embodiment of Bhakti (New York: Oxford University Press, 1999), 134-52).
- 9) நாவலரியல் ஆய்வாளர் டெனிஸ் ஹட்சன் நாவலரின் கொள்ளைகள் கிறிஸ்தவ மதப்பரம்பலை எத்தகைய தாக்கத்திற்கு உள்ளாக்கின என்பதை இவ்வாறு கூறுகிறார்.

The impact of Arumuga Navalar made on missionary efforts to spread Protestant Christianity among the Tamils is difficult to assess. How does one count people who might have converted if he had not existed? Judging from the literature of the dispute that continued throughout the century, however, Navalar's own intellectual critiques and his organized preaching circuits were powerful weapons that Shaivas used effectively to win the loyalty of the Shaiva literati in Jaffna. \*

இக்காலத்தில் நாம் நம்தமிழ் மொழியிலுள்ள சொற்கள் அனைத்தையும் பார்க்க வேண்டுமானால் அகராதியில் பார்க்கலாம்; அகராதியில் அவற்றின் பொருளையும் பார்க்கலாம்; தமிழில் முதன்முதல் அகராதியை அறிமுகம் செய்து வைத்தவர் மேனாட்டினின்றும் வந்த வீரமாமுனிவர் ஆவர். அவர் தமிழ்ச் சொற்களை நான்குவகைப்படுத்தித் தொகுத்து அச்சிற்பதித்து சதுரகராதி எனப் பெயரிட்டுத் தந்தனர். அதனைக் கண்ட பின்னரே தமிழ் அறிஞர்கள் அகராதி தொகுக்கும் முறையைக் கண்டனர். யாழ்ப்பாண அகராதி, கதிரவேற் பிள்ளை தமிழ் மொழி அகராதி, தமிழ்ச் சங்க அகராதி, சென்னைப் பல்கலைக்கழக அகராதி முதலிய பல அகராதிகள் இன்று உலவக் காண்கின்றோம்.

அகராதி முறை தமிழுக்கு வரமுன்பு நிகண்டு முறையே தமிழில் இருந்தது. அகராதி சொற்களுக்குப் பொருள் கூறும் பண்புடையது. தமிழ் நிகண்டு முறை பொருளுக்குரிய சொற்களைத் தொகுத்துக் கூறும் இயல்புடையது. அது ஒரு இலக்கியம் போலவே பயிலப்பட்டது.

பண்டைக் கால நூல்களைச் செய்யுள் வடிவாகவே செய்தனர் புலவர். எளிதில் பொருள் காண இயலாத செய்யுட்கள் அமைந்த நூல்களும் உள்ளன. பொருள் காண்பதற்குக் கருவிகளாக நிகண்டு எனும் பெயருடைய நூலும் இயற்றினர். நிகண்டு என்ற சொல்லின் பொருள் தமிழ் மொழிக்குப் பொருள் காட்டும் நூல் என்பது போலும், திவாகர நிகண்டு, பின்கல நிகண்டு, சூடாமணி நிகண்டு எனக் கூறும் வழக்கு உள்ளது.



## நிகண்டு இலக்கியம்

- கலாபூஷணம், சைவப்புலவர்

சு. செல்லத்துரை -

சென்ற நூற்றாண்டில் தமிழ்க் கல்விக்கு அடிப்படையாக அமைந்தவை நிகண்டுகள். நிகண்டு மனப்பாடம் செய்தல் மிகத் தேவையாக இருந்தது.

நிகண்டு நூல் மனப்பாடம் செய்த பின்னரே மற்ற இலக்கிய இலக்கணம் கற்கத் தொடங்குவது முற்கால மக்கள் நூல் பயிலும் முறையாக இருந்தது. இம்முறையை நன்னூல் பாயிர உரையில் 'நிகண்டு கற்று இலக்கியம் பயிற்சி செய்தபின் இந்நூல் கேட்கத்தக்கது' என வரைந்திருப்பது கொண்டு அறியலாம்.

இன்று கிடைக்கின்ற தமிழ் நூல்களில் முதல் நூல், முதன்மையான நூல், எழுத்து சொல், பொருள் ஆகிய முப்பொருளையும் கூறும் நூல் தொல்காப்பியம். தொல்காப்பியம் தமிழின் கதை, தமிழ்ப் பண்பாட்டின் ஆணிவேர்.

தொல்காப்பியம் தொடங்கி இன்றுவரை சொற்கள், வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. தொல்காப்பியத்தில் அடிச்சொற்களாக 3500 சொற்கள் இருக்கலாம். சங்க இலக்கியத்தில் அடிச் சொற்களாக 10 ஆயிரம் சொற்களுக்கு மேல் உள்ளன. இன்று தமிழ் மொழியில் ஒரு இலட்சத்து 25ஆயிரம் சொற்களுக்கு மேல் உள்ளன என்பர் அறிஞர். இதற்

கெல்லாம் அடிப்படையாக அமைவது தொல்காப்பியத்தின் உரியியல். அதனை உரிச்சொல் இயல் என்றும் சொல்லலாம். சொல்லுக்குப் பொருள் தருவது உரியியல்.

அடிப்படைச் சொற்களைப் பெயர், வினை, இடை, உரி என்ற நான்கு நிலைகளில் இலக்கணத்தில் கூறுவர். பாட்டு எழுதுவதற்கு இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் என்ற நான்கு வகையான சொற்களையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் என்று தொல்காப்பியர் கூறுவார்.

நிகண்டு என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் மிகத் தெளிவாக அறுதியிட்டு கூறமுடியாத போதும் நிகண்டுகள் பல சொற்களுக்குப் பொருளும் விளக்கமும் தருகின்றன. பல்வகையான சொற்களின் கோவையாக பெயர்களின் களஞ்சியமாக அமையும் இவை இலக்கண இலக்கியச் செய்திகளும் தந்து இலக்கிய ஆக்கத்துக்கு உதவும் களமாகவும் காணப்பெறுகின்றன.

நிகண்டு என்ற சொல்லை இடுகுறிப் பெயராகக் கருதும் பாங்கு இறையனார் களவியலில் உண்டு. நூற் பெயர் என்பது நூலது பெயர் என்றவாறு நூல் பெயர் பெறுமிடத்துப் பலவிகற்பத்தால் பெயர்பெறும். எப்படியெனில் செய்தானால் பெயர் பெறுதலும், செய்வித்தானால் பெயர் பெறுவதும், இடுகுறியால் பெயர் பெறுதலும், அளவினால் பெயர் பெறுதலும், சிறப்பினால் பெயர் பெறுதலும் உண்டு. இடுகுறியால் பெயர் பெற்றது நிகண்டு.

எனினும் நன்னூல் சூத்திரஉரை நிகண்டு என்பது கூட்டம் எனும் பொருள் கொள்ள இடமளிக்கின்றது என்பர். “கூட்டம் எனினும் நிகண்டு எனினும் ஒக்கும்” என்பது சங்கர நமச்சிவாயர் நன்னூல் உரையில் தரும் குறிப்பாக உள்ளது.

வடமொழியகராதி நிகண்டு என்பதைச் சொற்தொகுதி எனப் புரிந்து கொள்ள உதவுகின்றது. கண்ட என்பது மணியைக் குறிக்கும். அது எழுப்பும் ஒலி அடிப்படையில் பேச்சுக்கு ஆகிச் சொல்லைக் குறித்து அதன் தொகுதிக்கும் ஆகியிருக்கலாம் என அறிஞர் கருதுவர்.

வடமொழியில் பழமை வாய்ந்ததாகக் கொள்ளப்படும் நிகண்டுகள் வேதச் சொற்களின் தொகுதியாகவே இருந்தன. புலவர்களுக்குச் சொற்தொகுதி அளிக்கும் நூல்களாக இவை இருந்தன. தமிழ் நிகண்டுகளும் அப்படியே.

நிகண்டு என்ற சொல்லைத் தமிழ்ச் சொல்லாகக் கொண்டு நீண்ட என்ற அடிப்படைச் சொல்லின் வேறுவடிவமாகக் கருதிக் கூறுவர். சொற்களின் பட்டியல் நீளமாகத் தரப்பட்டிருத்தலின் அதாவது சொற்களின் பட்டியல் நீண்டு கொண்டு போதலின் நிகண்டு எனும் பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கலாம் எனவும் கருதுவர்.

நிகண்டுகளுக்கு அடிப்படையாக அமைவது தொல்காப்பியம் கூறும் கருப்பொருள் தான். கருப்பொருளாகத் தொல்காப்பியர்

தெய்வம், உணவே, மா, மரம், புள், பறை  
செய்தி, யாழின், பகுதியொடு தொகைஇ  
அவ்வகை பிறவும் கருஎன மொழிப.  
என்பார்.

தெய்வம் - தெய்வப் பெயர்த் தொகுதி  
உணவு - உணவின் வகை  
மா - விலங்கின் பெயர்த்தொகுதி  
புள் - பறவை வகை  
பறை - தோற்கருவி வகை  
செய்தி - தொழில், ஆயுத வகை  
யாழ் - யாழ்த்திற வகை

இந்த ஒழுங்கு முறையிலேயே நிகண்டு  
களில் சொற்கள் தரப்பட்டுள்ளன. இந்த  
வகையில் திவாகர நிகண்டில் தெய்வப்  
பெயர்த் தொகுதியில் சிவன் பெயர்களாக 64  
கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

சங்கரன், இறையோன், காமதகனன்  
கங்காதரனே, கறைமிடற் றண்ணல்  
கூற்றை உதைத்தோன், குன்றவில்லி  
ஏற்று வாகனன், திரியம்பகன், சோதி  
நக்கன், சடையோன், நாரிபாகன்  
முக்கட் பகவன், பசுபதி, பரமன்

எனத் தொடர்ந்து கண்ணுதல் மூர்த்தி,  
கயிலையாளி என்று எண்ணிய நாமம்  
இன்னும் பலவே என முடிகிறது. இதில்  
சிவனைக் குறிக்கும் 64 பெயர்கள் இருப்  
பதைக் காணலாம். இவ்விதமே திருமால்,  
பிரமன், கணபதி, முருகன் முதலான  
தெய்வங்களுக்குரிய பெயர்கள் தொகுதி  
களாகச் செய்யுள் நடையில் அமைந்திருக்  
கின்றன. இவ்விதமே உணவு முதலான

வற்றின் வகுதிப்பெயர்களும் தொகுதியாகக்  
கூறப்படக் காணலாம்.

இலக்கணமும் நிகண்டுகளும் இலக்கி  
யம் போன்று கற்பனையில் எழுதப்படுபவது  
இல்லை. இலக்கியங்கள் அனைத்தும்  
கற்பனையில் அமையும்.

தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்து 19ஆம்  
நூற்றாண்டு வரை தமிழகத்தில் வழங்கிய  
சொற்களின் தொகுப்புத் தான் நிகண்டுகள்.  
தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பும்  
மிகுதியான வளமான தமிழிலக்கியங்கள்  
இருந்தன. இல்லையென்றால் தொல்  
காப்பியம் போன்ற ஒரு இலக்கண நூல்  
தோன்றியிருக்க முடியாது. அதனால் முதல்  
நிகண்டு ஆகிய திவாகர நிகண்டில்  
சங்ககாலச் சொற்களும், இடைக்காலச்  
சொற்களும் அமைகின்றன. இதுவரை  
எழுந்த நிகண்டுகள் எல்லாம் கிடைக்கா  
விட்டாலும் பதினெட்டு நிகண்டுகளைத்  
தொகுத்து மெய்யப்பன் பதிப்பகத்தினர்  
இருபாகங்களாக வெளியிட்டுள்ளனர்.

முதற்பாகத்தில் திவாகரம், பிங்கலம்,  
உரிச்சொல் நிகண்டு, கயாதரம், பாரதி தீபம்,  
கூடாமணி, அகராதி நிகண்டு, கைலாச  
நிகண்டு கூடாமணி, ஆசிரிய நிகண்டு,  
என்பனவும், இரண்டாம் பாகத்தில் வடமலை  
நிகண்டு, அரும் பொருள் விளக்க நிகண்டு,  
பொதிகை நிகண்டு, நாமதீப நிகண்டு,  
பொருட்தொகை நிகண்டு நானார்த்த தீபிகை,  
அபிதான மணிமாலை, வேதகிரியார்  
கூடாமணி நிகண்டு, அகராதி நிகண்டு எனும்





ஒன்பது நிகண்டுமாகப் பதினெட்டு நிகண்டுகள் பதிப்பில் வெளிவந்துள்ளன.

நிகண்டுகள் பாடல்களாகவே சேய்யப்பட்டுள்ளன. தமிழ் நிகண்டு எழுதுவதற்கு ஆசிரியம், வெண்பா, கலித்துறை விருத்தம் ஆகிய யாப்புகள் முறையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதை நிகண்டுகளைப் படிக்கும் போது தெரிகிறது.

திவாகரரும், பின்கலமும் நூற்பா எனும் சூத்திரத்தில் நிகண்டு செய்தார்கள். பின்வந்தோர் நூற்பாவிலும் இலகுவானவையான ஆசிரியம், வெண்பா, கலித்துறை, விருத்தம் ஆகிய யாப்பு வகைகளைப் பயன்படுத்தியமை நிகண்டுகளின் வரலாற்றை ஆராயும் போது தெரிகிறது.

பழங்காலத் தமிழ்க் கல்வியில் நிகண்டுகள் முதலிடம் பெற்றன என்று கண்டோம். அதற்குக் காரணம் தமிழ்ச் சொற்களின் ஆற்றலை வளர்த்துக் கொள்வது. அதாவது சொற்களஞ்சியத்தை வளர்த்துக் கொள்வதற்காகும். முற்கால இலக்கியங்களைக் கொண்டு நிகண்டுகள் அமைந்த காரணத்தால் இலக்கியங்கள் பற்றியும் இலக்கிய வகைகள் பற்றியும் நிகண்டுகளைக் கற்கும் போதே தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

தொடை அகராதி நிகண்டுகள் இலக்கிய ஆக்கத்தில் கவிஞனுக்கும் கற்போனுக்கும் சலிப்பையும் சோர்வையும் நீக்கத் துணைபுரிந்தன. இலக்கியத்திலிருந்தே

நிகண்டுகளின் பட்டியல் அமைக்கும்முறை தோற்றம் கொண்டது என்பதற்குப் புற நானூறு சிலப்பதிகாரம்போன்றன சான்றாயமைகின்றன.

நிகண்டுகள் வெறும் சொற்பொருள் கூறும் அகராதிகள் அல்ல அவையே இலக்கியங்கள். அகராதியில் எடுத்துக் கொண்ட சொல்லின் பொருளை மட்டுமே பார்க்க முடியும். நிகண்டில் எடுத்துக் கொண்ட பொருளைக் குறிக்கும் சொற்கள் அனைத்தையும் காணமுடியும். நிகண்டுகள் பல்துறைச் செய்திகளைத் தொகுத்துக் கூறும் களஞ்சியங்கள். எண்ணற்ற அகராதிகள் தோன்றினாலும் நிகண்டுகளில் உள்ள பயன் அகராதிகளில் இருக்காது.

நிகண்டுகள் வாயிலாக சமயம், இலக்கியம், இசை, மருத்துவம் போன்ற பல வகையான பண்டைய மரபுச் செய்திகள் நமக்குக் கிடைக்கும். புதிய சொல்லாக்கங்களுக்கும், மொழிபெயர்ப்புச் செய்வோர்க்கும் பயன்படும். மொழிப் பயிற்சி செய்வோர் சொல்வளத்தைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்கு இவை துணையாகின்றன. மொழி வரலாற்றுச் சான்றுகள் மட்டும் அல்லாமல் சமுதாய தமிழக வரலாற்றின் குறிப்புக்கள் பலவற்றையம் அறியலாம்.

இனி, உதாரணங்கள் சிலவற்றை ஒப்பீட்டு ரீதியாக நிகண்டுகளிலிருந்து காண்போம்.

திவாகர நிகண்டில் சிவனைக் குறிக்கும் பெயர்கள் 28ஐப் பார்த்தோம்.



### பின்கல நிகண்டில்

அரன் சிவன் அருபி அனந்தன் உருத்திரன்  
பரன் கறை மிடற்றோன் பார்பதி கொழுநன்

எனத் தொடர்ந்து ஆசிரியப் பாவில் 95  
பெயர்கள் கூறப்படுகின்றன.

### உரிச்சொல் நிகண்டில்

சங்கரன் தானு சயம்பு திரியம்பகன்  
அங்கணன் அரசி அனலேந்தி - வைங்கயிலை  
வெற்பன் விடையன் விமலன் விரிசடையன்  
நற்பன்கைப் பூணினான்

எனத்தொடங்கி 6 வெண்பாக்களில் 68  
பெயர்கள் கூறப்படுகின்றன.

### கயாதர நிகண்டில்

ஆதி அநாதி அரன்சிவன் ஆனந்தன் அத்தன்  
சோதிபினாகி உருத்திரன் பிஞ்சுகன் சூலிசுத்தன்  
பாதி உமாபுரீ சங்கரன் கங்காதரன் பகவன்  
பூதி புனை உண்டரங்கன் பரமன் பராந்தகனை

எனத் தொடங்கி கட்டளைக் கலிப் பாக்கள்  
இரண்டில் 21 பெயர்கள் கூறப்படுகின்றன.

### பாரதி தீபம் நிகண்டில்

அரன் இறைவன் சிவன் சங்கரன் நித்தன் அமலன் கங்கா  
தரன் உமை பங்கன் மலை வில்லிதற்பரன் தானு சம்பு

எனத் தொடங்கி 4 கட்டளைக் கலிப்பாவில்  
68 பெயர்கள் கூறப்படுகின்றன.

### கூடாமணி நிகண்டில்

சங்கரன் இறையோன் சம்பு சதாசிவன் பேயோடாடி  
பொங்கர வணிந்த மூர்த்தி புராந்தன் பூதநாதன்

எனத் தொடங்கி 4 கட்டளைக் கலிப்பாவில்  
66 பெயர்கள் கூறப்படுகின்றன.

### கைலாச நிகண்டு கூடாமணியில்

பிறைமுடிக்க கடவுள் பெம்மான் பித்தன்  
கண்ணுதற் பரமன் கங்கா வல்லபன்

எனத் தொடங்கி ஆசிரியப் பாவில் 100இற்கு  
மேற்பட்ட பெயர்கள் கூறப்படுகின்றன.

### ஆசிரிய நிகண்டில்

சங்கரன் சம்பு சதாசிவன் உமாபுரீ  
தானு புதநாதன்

எனத் தொடங்கும் இரண்டு அறுசீர் ஆசிரிய  
விருத்தத்தில் 87 பெயர்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

### பொதிகை நிகண்டில்

சங்கரன் உமாபுரீ பிரான் நம்பன்யோகி  
வளர்பிறை சதாசிவன் கங்காளன் மாளேந்தி

எனத் தொடங்கி 3 எண்சீர் விருத்தத்தில் 101  
பெயர்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

### நாமதீப நிகண்டில்

நந்தி பெம்மானாலமரத் தோன்நம்பனிறை சோதி  
அந்தி வண்ணன் தானு நித்தன் ஆனந்தன்

எனத் தொடங்கி 10 வெண்பாக்களில் 100க்கு  
மேற்பட்ட பெயர்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

### அபிதான மணிமேலை நிகண்டில்

சங்கரன் இறையோன் புங்கலன் புனிதன்  
அங்கணான் அறுகுணன் எண்குணன் அநகன்

எனத் தொடங்கி ஆசிரியப் பாவில் 150இற்கு  
மேற்பட்ட பெயர்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

இவ்விதம் தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்ட  
கருப்பொருள்களின் ஒழுங்கில் தெய்வம்,  
உணவு, மா, மரம், புள், பறை, செய்தி, யாழ்  
எனும் ஒவ்வொரு தொகுதிக்குள் வரும்  
பொருள்கள் பற்றி இலக்கியத்தில் வழங்கும்  
சொற்களைத் தொகுத்து இலக்கிய நயம்மிக்க  
செய்யுள் வடிவில் தரும் நிகண்டுகள் படித்தும்  
ரசித்தும் பயன்கொள்ளத்தக்கன. \*



# கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் - நடந்த நிகழ்வுகள்

ஆ. இரகுபதி பாலமீதரன்

2010-2012

எழுபதாவது ஆண்டு நிறைவு எழுச்சி விழாவைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடிவரும் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் கடந்த இரண்டு வருட நடவடிக்கைகளை இங்கு சற்று ஆராய்வது சாலப்பொருத்தமானதாக இருக்கும். இந்த இரண்டு ஆண்டுகளுமே புதன்கிழமை தோறும் நடைபெறும் அறிவேர் ஒன்று கூடல் நிகழ்ச்சி, பிரதி வெள்ளிக் கிழமைதோறும் நடைபெறும் இலக்கியக்களம் நிகழ்ச்சி என்பன தங்கு தடையின்றி கிரமமாக நடைபெற்றன. இவ்விரண்டு ஆண்டுகளிலும் இவ்விரு நிகழ்ச்சிகளிலும் ஈழத்து, தமிழகத்து தமிழ் அறிஞர்கள், கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் தவிர புலம்பெயர்ந்த தமிழ் அறிஞர்களும் கலந்து உரையாற்றி சிறப்பித்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழகத்து எழுத்தாளர் சின்னப்பாரதி, பிரான்ஸ் உதயணன், அவுஸ்திரேலியாவைச் சேர்ந்த திரு.லெ.முருகபூபதி, சின்னமாமி, புகழ் நித்திகனகரத்தினம், மாவைநித்தியானந்தன் போன்றோர் இங்கு குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய சிலர். எல்லாவற்றுக்கும் சிகரம் வைத்தாற் போல 18.04.2012 நடைபெற்ற 500வது அறிவேர் ஒன்று கூடல் சிறப்பு நிகழ்ச்சி! சங்கத்தலைவர் திரு.மு.கதிர் காமநாதன் தலைமையில் சைவமங்கையர் வித்தியாலய மாணவிகளின் கலைநிகழ்ச்சி

களுடன் தமிழருவி, தமிழ்மாமணி த.சிவ குமாரனின் “தோப்பாகும்தனிமரம்” என்ற தலைப்பில் சிறப்புச்சொற்பொழிவு என்பன இடம்பெற்றன. இவை அனைவரது பாராட்டையும் பெற்றன. 1998ம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டு இன்று வரை சிறப்பாக நடந்துவரும் இந்த நிகழ்ச்சிக்கு காரண கர்த்தாக்களாக இருந்த மூன்று பிரமுகர்கள் கௌரவிக் கப்பட்டமை சிறப்பான அம்சமாகும்.

அறிவேர் ஒன்று கூடல் என்று இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பெயர்கூட்டி இந்நிகழ்ச்சியை பதினான்கு வருடங்களுக்கு முன்னால் ஆரம்பித்து வைத்தவர்களில் ஒருவரும் இன்று சங்கத்தில் துணைக்காப்பாளர்களில் ஒருவருமான பன்மொழிப்புலவர் த.கனகரத்தினம் அவர்கள், ஆரம்பகாலங்களில் திருக்குறள் சொற்பொழிவு - விளக்கம் அக நானூறு, புறநானூறு, திருப்பாவை, திருவாசகம் முதலிய சொற்பொழிவுகளை வழங்கிய புராணவித்தகர் மு.தியாகராஜா. அனைத்து அறிவேர் ஒன்று கூடல் நிகழ்ச்சிகளில் தவறாது பங்குபற்றுவது மட்டுமல்லாது கருத்துக்கள் வழங்கிச் சிறப்பித்த இரசிகமணி கனகசபாபதி ஆகிய மூவருமே கௌரவிக்கப்பட்டவர்களாவர்.

இவர்கள் கௌரவிக்கப்பட்டது மட்டுமல்லாமல் இந்நிகழ்ச்சிகளில் தவறாமல் பங்கு

பற்றிச்சிறப்பித்து கருத்துக்களை வழங்கி இன்று நம்மிடையே இல்லமால் இயற்கை எய்தியவர்களுக்கும் அஞ்சலி செலுத்த கொழும்புத்தமிழ்ச்சங்கம் தவறவில்லை.

அவர்களில் கொழும்புத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் முன்னாள் தலைவர்கள் 'இலக்கியச் செம்மல்' குணரெத்தினம் கலாகூரி இ.சிவகுருநாதன் இரா.சுந்தரலிங்கம் துணைத் தலைவர் சமூகசோதி ச.இலகுப்பிள்ளை, நடராசா ஜே.பி, அமரர்களான சண்முகநாதன், கணேசராஜா, கண்ணன் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

மேலும் இந்தக் காலகட்டத்தில் கொடைவள்ளல்கள் ஐவரின் நிதி உதவியுடன் ஐந்து புத்தம் புதிய அறைகள் கட்டிமுடிக்கப்பட்டன. இந்த அரியபெரிய செயலினால் சங்க நடவடிக்கைகள் தங்குதடையின்றி கிரமமாக நடைபெறுகின்றன. இம்முயற்சி யில் முற்று முழுதாக ஈடுபட்ட தலைவர்திரு.மு.கதிர்காமநாதன், நிதிச்செயலாளர்திரு.செ.திருச்செல்வன் ஆகியோர் பாராட்டப்படவேண்டியவர்களே

தவிர மாதா மாதம் பெளர்ணமி தினங்களில் நடைபெறும் தனித்துவமான இலக்கிய நிகழ்ச்சி அற்றைத்திங்கள், மாத இறுதி ஞாயிற்றுக்கிழமை காலைவேளைகளில் நடைபெறும் சிறுவர்களுக்கான கதை சொல்லும் நேரம், காலத்துக்குக் காலம் கர்நாடக இசை அரங்கு, குறுந்திரைப் படம், பரதநாட்டியம், நாடகம் இலவச வைத்திய ஆலோசனை என்பன ஒழுங்காக நடைபெற்று வருகின்றன.

இவற்றுள் செல்விகள் இந்திராபிரிய தர்சினிசீவரெத்தினம், மயூரிகா தருணவேல், சதாஹரி பிரியதர்சினி சீவரெத்தினம் வேதாபாலசுப்ரமண்யம். ஆகியோர் 13.12.2010 அன்று நடாத்திய பரத நாட்டிய நிகழ்ச்சியும், 13.10.2010 அன்று செல்வி ஹம்சத்வனி சோமசுந்தரக்குருக்கள் அவர்களும் 24.12.2011 அன்று செல்விகள் மகாலிங்கம் உதய திவ்வியமணி, மதுரா ஜெயபரன் அவர்களால் நடாத்தப்பட்ட கர்நாடக இசைக்கச்சேரியும், 05.03.2011 அன்று ஐதராபாத் இசை அக்கடமியால் இலவசமாக நடாத்தப்பட்ட கலை நிகழ்ச்சிகளும் மண்டபம் நிறைந்த நிகழ்வுகளாக அவையோரின் பாராட்டுப்பெற்ற நிகழ்வுகளாக நடைபெற்றமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

எல்லா நிகழ்ச்சிக்கும் சிகரம் வைத்தாற் போல மணி மருடத்தில் வைரம் பதித்தாற் போல 22, 23, 24.07.2011 நாட்களில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளாக திருக்குறள் மாநாடு நிகழ்ச்சி வெற்றிகரமாக நடைபெற்றது ஈழுத்து தமிழகத்து அறிஞர்கள் பலர் கலந்து கொண்ட இந்த மூன்று நாள் மாநாடு கொழும்புத்தமிழ்ச்சங்க வரலாற்றில் ஒருமைல் கல் என்றால் அது மிகையாகாது பேச்சுப்போட்டி, மனைப்போட்டி கட்டுரைப்போட்டி என மாணவர் மத்தியில் அகில இலங்கை ரீதியில் போட்டிகள் வைக்கப்பட்டு பெறுமதியான பரிசில்கள் வழங்கப்பட்டன. மகாநாடு ஊர்வலம், புதிய ஸ்ரீகதிரேசன் ஆலயத்திலிருந்து யானை ஊர்தி மேளம், கீழ்தேச இசைமுளங்க ஊர்வலமாக பெரும்

தொகையானவர்கள் கலந்து கொண்டார்கள் ஆசிரியர் மாணவர்கள் பொதுமக்கள் பெரும் அளவில் வந்து சிறப்பித்தார்கள்.

மேலும் கடந்த வருடங்களைப்போலவே இவ்விரு வருடங்களிலும் பொங்கல் திருநாள் விழா சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. 2010 ம் ஆண்டு விவாத அரங்கு டனும் கலை நிகழ்வுடனும் நிகழ்வுடனும் பார்வையாளர்களின் பாராட்டுக்களுடன் நடைபெற்றன.

இரண்டு வருடங்களிலும் சங்கவர லாற்றில் முதல் முறையாக ஈழத்து நூல் கண்காட்சியும், விற்பனையும் நடைபெற்றன. வாசிப்பு பழக்கத்தை முன்னேற்றவும், ஈழத்து நூல் பதிப்பாளர்கள், எழுத்தாளர்கள், விற்பனையாளர்கள் ஆகியோரை ஊக்கப்படுத்தி உற்சாகப்படுத்துமுகமாக நடந்த இந்தக் கண்காட்சிகள் இரண்டு பெருவெற்றியைத்தந்தன என்பது கவனத்திற்குரியது!

கடந்தவருடம் “இலங்கையர்கோன்” சிறுகதைப்போட்டி நடாத்தப்பட்டு பரிசில் வழங்கப்பட்டது. இலங்கையர்கோன்மகன் திரு.ஜெயவர்மன் இப்போட்டியை ஏற்பாடு அனைத்தையும் மேற்கொண்டிருந்தார்

இவ்விரண்டு வருடங்களும் சர்வதேச மகளிர் தினம் மிக விமர்சையாக கொண்டாடப்பட்டது. சங்கத்தின் ஆட்சிக்குழுவில் உள்ள அனைத்துப் பெண்மணி யினரும் கலந்து கொண்டு இந்நிகழ்ச்சிகளை வெற்றிகரமாக நடாத்தியமை மிகவும் பாராட்டுக்குரியது.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக 2011 ம் ஆண்டு சங்கத்தின் கல்விக்குழு க.பொ.த. உயர்தரப்பரிட்சைக்கான மாதிரிக் கேள்வித்தாள்களை அச்சிட்டுக் கருத்தராங்குகளை வெற்றிகரமாக நடத்தி மாணவச் செல்வங்களின் கல்வி மேம்பாட்டை உயர்த்திப் பெற்றோர் ஆசிரியர், மாணவ மாணவிகளின் பாராட்டுக்களைப் பெற்றுக் கொண்டது. அனைத்து நிகழ்ச்சிகளும் நடவடிக்கைகளும் வெற்றிகரமாக நடைபெற உழைத்த தலைவர், பொதுச்செயலாளர், நிதிச்செயலாளர், ஆட்சிக்குழு உறுப்பினர்கள், அபிமானிகள் அனைவரையும் எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும்.

நாவலர் விழா மிக பெரிய அளவில் கொண்டாடப்பட்டது. தமிழ்நாட்டு, அறிஞர்கள் ஈழத்து அறிஞர்களின் சொற்பொழிவுகள் கருத்துரைகளையும் பேச்சுப் போட்டியில் வெற்றி பெற்றவர்களுக்கான பரிசு வழங்கி சிறப்பித்ததையும் எண்ணிப் பார்கின்றோம். இவற்றுக்கு மேலாக காலி வீதி முகப்பிலிருந்து உருத்திரா மாவத்தை வழியாக ஊர்வலம் நாவலர் உருவம் வைத்த மோட்டார் ஊர்தி மங்கல வாத்தியாங்களுடன் அழைத்து வரப்பட்டமை கண்கொள்ளக் காட்சியாக விளங்கியது. கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக சங்க கொடியை வெற்றிக் கொடியாக ஏற்றி விழாக்களை தொடங்குவது மரபாகிவிட்டது. எழுச்சி விழாவை முன்னிட்டு அலங்கார வாயில் அமைத்திருப்பது எழுபதின் உச்சம் என்பதையும் எழுச்சிக்கு வாயில் திறக்கப்பட்டு விட்டது என்பதையும் பறைசாற்றி நிற்கின்றது.

\*

**பண்டைத் தமிழிலக்கியத் தொகுப்பு** நூல்களில் எட்டுத் தொகையும் பத்துப்பாட்டும் எமக்கு இன்று கிடைத்துள்ளன. காலத்தால் அழியாத இத்தொகுப்பு நூல்களைப் படிப்பதற்குப் பலர் பின்னிற்கின்றனர். விஞ்ஞானமும் தொழில்நுட்பமும் வேகமாக வளர்ந்திருக்கும் இக்கால கட்டத்தில் இலக்கியக் கல்வி புறந்தள்ளப்பட்டு வருகிறது. குறிப்பாகத் தமிழிலக்கியம் படிப்பதால் என்ன பயன் என்ற நிலையே தோன்றிவிட்டது. இவ்வேளையில் தமிழிலக்கியம் பற்றிய மீள் பார்வையாக இக்கட்டுரை உருவாக்கம் பெற்றுள்ளது. எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றான புறநானூறு என்னும் தொகுப்பிலுள்ள ஒரு பாடல் மட்டுமே இங்கு தரவாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பாடல் பற்றிய கருத்தை அறிய முன்பாகப் புறநானூறு பற்றிய சிறிய அறிமுகம் ஒன்று புதிய வாசகர்களுக்காக முதலில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

### புறநானூறு அறிமுகம்

புறநானூறு எட்டுத்தொகை நூல்களின் வரிசையில் எட்டாவது நூலாக அமைந்துள்ள தென்பர். இந்நூலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ள பாடல்கள் புறப்பொருளைப் பாடு பொருளாகக் கொண்டுள்ளன. இந்நூலில் 400 பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டிருப்பதால் 'புறநானூறு' எனச் சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றுள்ளது. புறம்பு நானூறு, புறம், புறப்பாட்டு என்னும் பெயர்களையும் இது கொண்டுள்ளது. இந்நூல் பலரைப் பற்றி பாடியப் பாடல்களின் தொகுப்பாயுள்ளது. மன்னரையும் மக்களின் சிறந்த கொடையாளர்களையும் பாடிய பாடல்கள் உள்ளன. இவை தமிழர் வீரம், கொடை, சால்பு என்பவற்றை எடுத்து இயம்புகின்றன. பண்டைத் தமிழர் புறவாழ்வியல்

## முதலியோள் சிறுவன்

கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்

பற்றிய செய்திகள் பாடல்களிலே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இதனால் புறநானூற்றுப் பாடல்களைக் 'கல்வெட்டு' என வ.சுப. மாணிக்கம் கருதுகிறார். மேனாட்டு அறிஞரான ஜி.யு.போப் தமிழிலக்கியத்தைப் பெரிதும் விரும்பிக் கற்பதற்குப் புறநானூற்றுப் பாடல்களும் காரணமாய் இருந்துள்ளன. இப்பாடல்களின் தோற்றக்காலம் கி.பி. 300 எனக் கருதப்படுகிறது. எனினும் காலம் பற்றிய கருத்து வேறுபாடுகளும் அறிஞர்களிடையே உள்ளன. பாடற் செய்திகளை ஏனைய வரலாற்றுச் செய்திகளோடும் ஒப்பிட்டு நோக்கும் ஆய்வும் நடைபெற்றுள்ளது. மேலும் புறநானூற்றுக்குப் பல பதிப்புகளும் உரைகளும் உள்ளன. 1894ஆம் ஆண்டு ஏட்டு வடிவில் இருந்த புறநானூற்றுப் பாடல்களை முதன்முதலாக உ.வே. சாமிநாதையர் பதிப்பித்தார். இய்திப்புழைய உரையுடன் பாடினோர் வரலாறு, பாட்பெற்றோர் வரலாறு, திணை துறைகள், சிறப்புச் செய்திகள், அரும் பொருட்குறிப்புகள் என்பவற்றோடு அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பின்னர் கழகப் பதிப்பு, புலியூர்க் கேசிகன் பதிப்பு என்பன காலத்தின் தேவை கருதி வெளிவந்துள்ளன. புறநானூறு தொகுத்தவரை தொகுப்பித்தோரை அறிய முடியவில்லை. தொகுப்பு முறையில் ஓர் ஒழுங்கையும் காணமுடியவில்லை. இராம. குருநாதன் புறநானூற்றுப் பாடல்களின் தொகுப்பு நிலையைப் பின்வருமாறு வகுத்துக் காட்டியுள்ளார்.



மூவேந்தரைப் பற்றிய செய்யுட்கள்	1 - 86 வரை
கடையெழு வள்ளல் பற்றிய செய்யுட்கள்	87 - 153 வரை
குறுநில மன்னர்கள் பற்றிய செய்யுட்கள்	154 - 166 வரை
படைத்தலைவர், மக்களுட் சிறந்தோர் பற்றியவை	167 - 172 வரை
நிலக்கிழார் பற்றிய செய்யுட்கள்	173 - 181 வரை
பொருண்மொழிக் காஞ்சித்துறைச் செய்யுட்கள்	182 - 195 வரை
பரிசில் நீட்டித்த புரவலர் பற்றிய செய்யுட்கள்	196 - 211 வரை
கையறுநிலை, பொதுவியல் திணை பற்றியவை	217 - 256 வரை
(இவை மாமன்னர், கொடை வள்ளல், நிலக்கிழார் என்ற வரிசை)	

திணை அடிப்படையில் அமைந்த செய்யுட்கள்	257 - 299 வரை
ஏதோ ஒரு புறத்திணையின் விரிவான செய்யுட்கள்	300 - 400 வரை

இவ்வகுப்பில் 212 - 216 வரையான செய்யுட்கள் விடுபட்டுள்ளன.

புறநானூற்றுப் பாடல்கள் நான்கடிச் சிற்றெல்லையும் நாற்பதடி பேரெல்லையும் கொண்டவை. அவற்றுள்ளும் சில பாடல்கள் சிதைவுற்றுள்ளன. 267, 268 ஆகிய பாடல்கள் முற்றாகக் கிடைக்கவில்லை. 328, 370 ஆகிய பாடல்களில் முதலடிகள் இல்லை. ஏறக்குறைய 40 பாடல்களில் இடையே அடிகள் சிதைவுற்றுள்ளன. 244, 255, 261 ஆகிய பாடல்களில் இறுதியடிகள் இல்லை. பாடல்கள் பெரும்பாலும் ஆசிரியப்பாவிலேயே பாடப்பட்டுள்ளன. சில பாடல்கள் வஞ்சிப்பாவில் பாடப்பட்டுள்ளன. பாடல்களின் அடிக்குறிப்புகள் பயனுள்ள தகவல்களைத் தருகின்றன. அவை பாடலின் பொருளமைதியையும் எழுந்த சூழ்நிலையையும் விளக்கிக் கொள்ளப் பெரிதும் உதவுகின்றன. பல பாடல்கள் மன்னர் முன்னிலையில் பாடிய பாடல்களாக உள்ளன. பாடல்களுக்குத் திணையும் துறையும் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

பாடல்களை ஏறக்குறைய 151 புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். 18 பெண்பாற் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். அவர்கள் 60 பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். ஒளவையார் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். மன்னர்கள் பாடிய பாடல்களும் உள்ளன. இயற்றியோர் பெயர் அறியப்படாத பாடல்கள் 14 பாடல்கள் தொகுப்பில் உள்ளன. அவற்றுள் சில சிதைவுற்றுள்ளன. புறநானூற்றுப் பாடல்கள் பாடப்பெற்ற சூழ்நிலையை வருமாறு வகுத்துக் காட்டலாம்.

1. மன்னனைப் புகழ்ந்து பாடுதல்.
2. மன்னன் படைத்திறம், வலிமை பற்றிப் பாடுதல்
3. கொடைச் சிறப்பைப் பாடுதல்
4. பண்புகளை வியந்து பாடுதல்
5. வெற்றிச் சிறப்பைப் பாடுதல்
6. மன்னர் இறப்பின் போது பாடியவை

புறநானூற்றுப் பாடல்களின் பெண்பாற் புலவர்கள் பாடிய பாடல்கள் சிறப்பாக

நோக்கப்பட வேண்டியவை. பாடல்கள் வருமாறு பாடப்பட்டுள்ளன.

1. ஒளவையார்	-	33 பாடல்
2. மாறோக்கத்து நப்பசலையார்	-	7 பாடல்
3. நக்கண்ணையர்	-	3 பாடல்
4. மாறித்தியார்	-	2 பாடல்
5. ஒக்கூர் மாசாத்தியார்	-	1 பாடல்
6. காக்கைபாடினி நச்செள்ளையார்	-	1 பாடல்
7. காவற்பெண்டு	-	1 பாடல்
8. குளம்பாதாயனார்	-	1 பாடல்
9. குறமகள் இளவெயினி	-	1 பாடல்
10. தாயங்கண்ணியார்	-	1 பாடல்
11. பாரி மகளிர்	-	1 பாடல்
12. பூங்கணுத்திரையார்	-	1 பாடல்
13. பெருங்கோப்பெண்டு	-	1 பாடல்
14. பேய் மகள் இளவெயினி	-	1 பாடல்
15. வெண்ணிக்குயத்தியார்	-	1 பாடல்
16. அள்ளூர் நன்முல்லையார்	-	1 பாடல்
17. பொன்முடியார்	-	1 பாடல்
18. வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார்	-	2 பாடல்

இவர்களுடைய பாடல்களை மீள்பார்வை செய்யும்போது சில சிறப்பான செய்திகளை அறிய முடிகிறது. மன்னர்களைப் பாடுவதுடன் இப்பெண்புலவர்கள் தம்முடைய குடும்பத்தவர் ஆற்றிய வீரச் செயல்களையும் பாடல்களிலே பதிவு செய்துள்ளனர். ஒளவையார் அதிகமானுடன் கொண்டிருந்த ஆழமான நட்பைப் பாடியுள்ளார். இப்புலவர்களுடைய சொல் லாட்சியும் காட்சிப் படுத்திக் காட்டும் ஆற்றலும் தனித்துவமானவை. தாய்மை உணர்வு

களை வெளிப்படுத்துவதில் புலமைத் திறன் பெரிதும் வெளிப்பட்டுள்ளது. கவிதை புணையும் ஆற்றலில் ஆண்களுக்கு நிகராகப் பெண்கள் இருந்ததையும் இப்பாடல்கள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. புறநானூற்றில் உள்ள பெண்புலவர் பாடல்கள் முழுவதையும் இங்கு எடுத்து விளக்குவது கடினமானதே. அதனால் வகை மாதிரிக்காக ஒரு பாடல் மட்டுமே விளக்கப்படும்.

### பெண்புலமைச் சான்றோர் திறன்

புறநானூற்றில் பூங்கணுத்திரையார் பாடிய பாட்டே பெண்புலமைச் சான்றோர் திறனை விளக்குவதற்கு எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது. பாடல் வருமாறு:

'மீன் உன் கொக்கின் தூவி அன்ன  
வால் நரைக் கூந்தல் முதியோள் சிறுவன்  
களிறு எறிந்து பட்டனன் என்னும் உவகை  
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதே கண்ணீர்  
நோன்கழை துயல்வரும் வெதிர்த்து  
வான் பெயத் தூங்கிய சிதிரினும் பலவே'  
(புறம் : 277)

இப்பாடலின் பொருள் வருமாறு:

மீனுண்ணும் கொக்கினது வெளிய

இறகினைப் போல

வெள்ளிய நரைத்த கூந்தலை உடையவள்

இம்

முதியோள். இவள் மகன் மிக்க இளையனே,

எனினும்

போரிலே அவன் தன்மேல் எதிர்த்து வந்த

களிறறைக்

கொன்று தானும் அப்போரிலே புண்பட்டு

இறந்தான்.

அது கேட்டனள் அவள். அவனை ஈன்ற

பொழுதினும்



பெருமகிழ்வு கொண்டனர். அவள்  
கண்களிலிருந்து  
நீர்த்துளிகள் பெருகின. வெதிரமலையிலே  
மூங்கிற்  
காட்டுள் மழை பெய்ய  
அம்மூங்கில்களினின்றும்  
சொட்டும் துளிகளிலும் அவை  
மிகுதியாயிருந்தன.

இப்பாடலில் புலப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் உணர்வு நிலை மிகவும் நுட்பமானது. பெண்புலவர் பாடியமையால் பெண்மொழி சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது. 1894ஆம் ஆண்டு உ.வே.சாமிநாதையர் பதிப்பித்த புறநானூறு நூலில் இப்பாடலில் முதலடி சிதைவுற்றுள்ளது. பாடலும் உரை விளக்க மின்றியே பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. பாடலைப் பாடிய புலவர் பற்றிய எதுவித குறிப்புமே இடம் பெறவில்லை. பிற்காலத்தில் எழுந்த உரைகளில் புலியூர்க்கேசிகள் உரையே முதலில் தரப்பட்டுள்ள உரையாகும்.

இராம குருநாதன் புறநானூறு - ஒரு புதிய பார்வை என்னும் நூலில் பூங்கண் உத்திரையார் பற்றி எழுதியுள்ளதை இங்கு தருவது பொருத்தமுடைத்து.

'மேற்பாடலில் வீரத்தாய் பலரும் கூறுவது பொய்யாகுமாறு போர்க் களத்திற்கே புறப்பட்டுத் தன் மகனின் வீரமரணம் கண்டு ஈன்ற பொழுதை விட உவகை கொண்டாள். பூங்கண் உத்திரையாரின் பாடலில் இடம் பெற்ற தாயோ தன் மகன் களிறு பல வென்று போர்க்களத்தே வீரமரணம் அடைந்

ததைக் கேட்ட போதே, உவகை ஈன்ற பொழுதை விட இரட்டிப்பாகியது. நச்செள்ளையார் காட்டும் தாய்க்குப் போர்க்களம் நோக்கிப் போந்த நேரத்தைக் கூடப் பூங்கண் உணர்ந்தும் தாய்க்குக் கொடுக்கவில்லை. கேட்ட மாத்திரத்திலேயே உவகை பெருகிற்று. உள்ளத்து உணர்ச்சி இரண்டாவதாகக் காட்டிய தாய்க்கு விரைவானது. ... தாயின் உவகைக்கு அளவில்லாதது போலவே அவள் சொரிந்த மகிழ்ச்சிக் கண்ணீருக்கும் அளவில்லாமல் போயிற்று. 'வான் பெயத் தூங்கிய சிதிரினும் பலவே' என்பதால் மழைத் துளிகளைக் காட்டிலும் அவளிடத்திருந்து பெருகிய நீர்த்துளி அளவற்றதாயிற்று'.

இங்கு பாடலில் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ள நுட்பமான பெண்மையுணர்வு விளக்கப் படவில்லை. பூங்கணுத்திரையார் காட்சிப் படுத்தும் சொல் ஓவியத்தை உற்று நோக்கும் போதுதான் அதனைத் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ளலாம். பாடலில் முதலில் புலவர் தாயின் தோற்றத்தைக் காட்டியுள்ளார். தாயின் கூந்தலைக் காட்டி முதியோள் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் பயன்படுத்திய சொற்கள் தாயின் தோற்றத்தை வெகு நுட்பமாகப் புலப்படுத்துகின்றன. மீன் உண்ணும் கொக்கினது தூவியின் நிறத்தைப் போன்ற வெண்மையான நரைத்த கூந்தலுடைய முதிய மகள் அவள். தூவி என்பது விரிந்த சிறகு. அந்தச் சிறகைப் போல முதிய மகளுடைய நீண்ட கூந்தல் அவளுடைய வயதைக் காட்டி நிற்கிறது.

'சிறுவன்' என்ற சொல் அவளுடைய மகனின் வயதைக் குறிப்பாய்க் கூறி நிற்கிறது. திருமணம் ஆகாத இளவயதினன். இவ்விடத்தில் தாயின் வயதும் மகனின் வயதும் இன்னொரு நிலையையும் உணர்த்துகின்றன. அப்பெண் திருமணம் செய்து நீண்ட காலத்தின் பின் பிறந்த மகன் என்பதையும் காட்டுகிறது. அதனால்தான் அவன் பிறந்த போது பெரிதும் உவகையடைந்தாள். இங்கு புலவர் பயன்படுத்தியுள்ள 'உவகை' என்ற சொல்லும் சிறப்பாக அவளுடைய உணர்வை வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறது. உவகை என்பது உள்ளுக்குள் நினைந்து மகிழ்வது. பிள்ளைக் கலி தீர்க்க ஆண்மகனை ஈன்றதை எண்ணி அவ்வாறு மகிழ்ந்தவள் இந்தத்தாய். அவனை நாடுகாவல் பணிக்காக அனுப்பினாள். எதிரிகள் நாட்டைத் தாக்கிய போது அந்தப் படைகளோடு அவன் போரிட நேர்ந்தது. அவள் மகன் நாட்டுக்காகப் போரிடச் சென்றபோது பெருமிதமடைந்தாள். இப்போது போர்க்களத்திலே அவன் வீரமரணம் அடைந்த செய்தி வந்தது. 'களிறு எறிந்து பட்டனன் என்னும் உவகை' என்ற தொடர்மூலம் இது விளக்கப்பட்டுள்ளது. உவகை என்ற நிலையை அவன் பிறப்பின் போதும் இறப்பின் போதும் அவள் அனுபவிக்கிறாள்.

மகன் களத்திலே ஆண் யானையைக் கொன்ற பின்னரே புண்பட்டு இறந்தான் என்ற செய்தி கிடைத்தபோது அத்தாயின் கண்களில் நீர் வந்தது. அதனைப் புலவர் ஓர் இயற்கைக் காட்சியுடன் ஒப்பிட்டு விளக்கியுள்ளார். வெதிரமலையில் மூங்கில் நிறைந்த

காடுகள் உண்டு. அம்மூங்கிற் காட்டினுள் மழை பெய்கிறது. அம்மழையின் துளிகள் பொழிவாக இருக்காது. சிதராகவே விழும். மேலிருந்து பொழியும் மழையின் துளி மூங்கில் மேல் விழும் போது சிதறி விழுகிறது. அதனால் வேகமாகக் கீழே வராமல் பல சிதறிய சிறு துளிகளாகக் கீழே விழுகின்றது. மூங்கிலிலிருந்து அவ்வாறு விழுகின்ற சிதறிய துளிகளைக் காட்டிலும் இந்தத் தாயின் கண்ணீர்த்துளிகள் பலவாக இருந்தனவாம். தன் மகன் போரிலே புறமுதுகிட்டு ஓடாமல் வீரமரணம் அடைந்தான் என எண்ணி அவள் உள்ளம் மகிழ்கிறது. அவன் பிறந்த போது அவள் ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டாள். ஆனால் இப்போது மகனின் வீரத்தை எண்ணி அவன் மறைந்த துயரத்தை மனதுள் புதைந்து மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறாள். மகனின் மறைவு கேட்டுக் கண்ணீர் பெருகியோட வேண்டும். ஆனால் அதற்கு மாறாக கண்ணில் ஆனந்தக் கண்ணீர் கசிகிறது. அதனால் சிதரினும் பலவாகத் தோன்றுகிறது. சொட்டுச் சொட்டாகக் கண்ணீர் கசிகிறது. பெண்மனம் தன் இழப்பை மறந்து வீரச் செயலை நினைந்து உவகையடைகிறது.

பெண்ணின் மனநிலையைப் பெண்ணால் தான் நன்கு உணரமுடியும். மென்மையான தாயின் மனம் செம்மையான வாழ்வியல் நிலையில் உவகையடைகிறது. தன்னுடைய கடனாகிய ஈன்று புறந்தருதல் என்ற தொடக்க நிலையிலிருந்து இன்று மகன் இறந்தது வரையான வாழ்வியலை நினைந்து கசிந்து கண்ணீர்

மல்கி நிற்கும் அற்புதமான தாய் இவள். அவளைப் பாடிய பூங்கணுத்திரையார் பெண்மையின் நுண்ணிய உணர்வுகளைச் சொற்களிலே வெளிப்படுத்துவதில் திறனுடையவர் என்பதை இப்பாடல் மிகத் தெளிவாகக் காட்டிப் புலவரின் புலமைச் சான்றாக விளங்குகிறது. பெண்ணின் மனவுணர்வு நிலையை ஆண்களால் இந்துணைத் துல்லியமாகப் பாட முடியாது. இக்கருத்தை வீரத்தாயர் பற்றிய கட்டுரை ஒன்றும் வருமாறு பதிவு செய்துள்ளது.

“வீரமகனைப் பெற்றெடுத்துப் பெருமிதம் கொள்ளும் தாய், அவனை நாட்டுக்கெனப் பறிகொடுத்ததாய் என்ற நிலைகளில் பெண்பாற் புலவர்கள் தம் பாடல் களை அமைத்திருக்கின்றனரோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. இவ்வுணர்வினைப் பெண்கள் உணர்ந்து படைப்பதைப் போல ஆண்களால் உணரவும் படைக்கவும் இயலாது என்ற காரணத்தால் ஆண்பாற் புலவர்கள் தாய் நிலையில் நின்று மிகுதியாகப் பாடவில்லை என்ற கருத்தும் புலனாகின்றது”.

(புறநானூற்றில் வீரப் பெண்பார்-ஆய்வுக் கோவை 18ஆவது கருத்தருங்குத் தொகுதி 4 பக். 85)

தாய்மை உணர்வை ஆண்பாற் புலவர்கள் பாவனை நிலை நின்றே பாட முடியும். தாய்மைப் பேறு பெண்களுக்கு அநுபவமான உணர்வுநிலை. எனவே அதனை நுட்பமாகப் பாடமுடியும். ஈன்ற

பொழுதினைப் பற்றிப் பெண்பாற் புலவர்கள் பாடும்போது அது இயற்கையாக அமையும். பூங்கண் உத்திரையாரைப் போலக் காக்கை பாடினியார் நச்செள்ளையார் என்னும் புலவரும் 'ஈன்ற ஞானிலும்' என்னும் தொடரைப் பாடலிலே பயன்படுத்தியுள்ளார். அவருடைய பாடலிலும் 'முதியோள் சிறுவன்' என்னுந் தொடர் வந்துள்ளது. இயற்கையைப் பாடுவதில் சங்கப்புலவர்கள் ஆற்றல் படைத்தவர்கள். ஆனால் பூங்கணுத்திரையார் பாடல் மனித உணர்வின் நுட்பத்தை இயற்கையோடு சிறப்பாக இணைத்துக் காட்டியுள்ளது.

ஏற்ற சொற்களால் பொருளைப் புலப்படுத்தும் செய்யுள் இயற்றும் பெண்பாற் புலவர்களின் புலமையாற்றல் பற்றி மேலும் விரிவான செய்திகள் ஆய்வுகள் மூலம் வெளிக்கொணரப்படவேண்டும். நாட்டைக் காக்கும் பணியில் தாய்மையின் பங்களிப்பு எவ்வாறிருந்தது என்பதை இன்றுள்ளோர் அறிய வேண்டும். பிள்ளையைப் போரிடே பறிகொடுத்தமை பற்றி அக்காலத் தாய்மார் புலம்பவில்லை. ஈன்று புறந்தந்த பின்பு களிற்று எறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே என்ற உணர்வுடன் வாழ்ந்தார்கள். பொன்முடியார் பாடலில் உலக வாழ்வில் பலருடைய கடமைகளை வகுத்துக் காட்டும் போது தாயின் கடமையையே முதன்மையாகக் கூறியுள்ளார். இக்கருத்து எக்காலத்துக்கும் ஏற்றது. எனவே புறநானூற்றில் பேசப்படும் பெண்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் இன்னும் விரிவாக மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

\*\*\*\*\*

# தமிழ் மொழியின் எதிர்காலம்

இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம்

ஒரு சமுதாயத்தின் பல தரப்பட்ட வளர்ச்சிகளும் நாகரீகமும் அந்தச் சமுதாயத்தின் முக்கிய அங்கமான மொழியின் ஆளுமையிலும் பாவனையிலும் தங்கியிருக்கின்றன. மொழி என்பது மனித உணர்வின் பன்முகத் தேவைகளைச் செயற்படுத்தும் தரகனாக வேலை செய்கிறது. தரகன் என்பவன் ஒரு விடயத்தின் அடித்தளத்திலும் தொடர்களிலும் மாற்றங்களிலும் முக்கிய புள்ளியாகக் கருதப்படுவான். அப்படியே மொழியும் மக்களின் சாதாரண அடிப்படைத் தேவைகள் தொடங்கி, அம்மக்கள் வாழும் சமுதாயத்தின் கலை கலாசார, அரசியல், பொருளாதார வளர்ச்சியிலும் பெரும் பங்கெடுக்கிறது. இதற்கு இன்று உலகின் முக்கிய மொழியாகக் கருதப்படும் ஆங்கில மொழி உதாரணமாகும். பதினைந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இன்று வரை ஆங்கிலம் உலகிலுள்ள கணிசமான மக்களின் தொடர்பு மொழியாக இருப்பது மட்டுமன்றி தொழில் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத “தரகனாகவும்” செயற்படுகிறது. இந்த அணுகு முறையில் மட்டுமின்றி, தமிழ் மொழியின் கலாசார ஈடுபாடு, அரசியலில் தமிழுக்கு உள்ள இன்றைய ஆளுமையும் அதன் எதிர்கால இருப்பும் பற்றிப்பேசுவது தமிழார்வலர்களாற் தவிர்க்க முடியாத விடயமாகும். தமிழின் உயர்வுக்கும் வளர்ச்சிக்குமாக ஒன்று பட்டு இணையும் சில அமைப்புக்களின் முயற்சிகளாலும் தனிப்பட்டவர்களின் ஊக்கங்

களாலும், தமிழ் மொழியின் எதிர்காலம் பற்றிய ஆமைான சர்ச்சைகள் நடக்கின்றன. அந்த முயற்சிகளுக்கு, நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் பல தடைகள் வரும்போதும், மொழியில் ஆர்வம் கொண்டுள்ள புத்திஜீவிகளின்” சிந்தனைக்கு இருட்டடிப்பு நடப்பதாலும் பல ஆக்க பூர்வமான படைப்புக்கள் வெளிவருவது, கருத்தரங்குகள் நடைபெறுவது, புதிய சிந்தனைகள் துளிர்ப்பது, சிறந்த படைப்புக்கள் வெளிவருவது என்பன தடைப்படுகின்றன என்பதையும் மனதிற்கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு மொழி என்பது, ஒரு சமுதாயத்தின் உயிர்நாடியாகவிருக்கும்போது, சில குறுகிய கால நலன்களுக்காக அந்த மொழியைக் “குறிப்பிட்ட” காரணத்திற்காக மட்டும் பாவனையில் கொண்டுவருவதால் அம் மொழி மக்களின் தேவையிலிருந்து தானாகவே மறைந்துவிடும் என்பதற்கு, ஒருகாலத்தில் கொடி கட்டிப் பறந்த பல மொழிகள் இன்று மக்களுக்குத் தெரியாத சரித்திரமாகப்போனமை ஒரு சில சான்றுகளாகும். காலம் காலமாகப் பல அரசியற் சிந்தனையாளர்கள், சமுதாய மாற்றங்களுக்கான திட்டங்களைத் தங்கள் படைப்புக்கள் மூலம் மக்கள் மனதில் படைத் திருக்கிறார்கள். ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டு களாகத் தொடரும் பல்விதமான அடக்கு முறைகளுக்கும் எதிரான ஆயுதமாகச் செயற்பட்டவை, சிந்தனையாளர்களின்

பேனாக்களாகும். அவற்றின் தூய படைப்புக்கள் தமிழின் எதிர்காலம்பற்றி எழுதுவது இக்காலத்தின் மிகப்பெரிய தேவையாகும்.

இன்று வலிமைபெருகிய சக்திகளான, தொழில் விஞ்ஞான வளர்ச்சிகளாலும், தமிழ்பற்றிய பெருமைதெரியாத அறியாமையினாலும் தமிழ் ஒரு தேக்கநிலையை அடைவது தவிர்க்க முடியாது. அதேமாதிரி, இலங்கைபோன்ற நாடுகளில் தமிழ் ஒரு அரசகருமமொழியாக இருந்தாலும் அதன் பாவனையும் பராமரிப்பும் திருப்திதரும் வகையில் இல்லை என்பதையும் கருத்திற்கொள்ளவேண்டும். வலிமையுள்ள ஆதிக்க சக்தி, தான் வெற்றி கொண்ட மக்களுக்குத் தங்கள் மொழி, கலாசாரத்தைத் திணிப்பது போல் (பழைய காலத்தில் இலத்தின், சமஸ்கிருதம் என்பன இருந்ததுபோல், பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுக் கால கட்டத்தில் ஸ்பானிஷ், போர்துகீஸ் மொழிகளும், நவீன காலத்தில் ஆங்கிலமும் இருக்கிறது) இன்றைய கால கட்டத்தில் தமிழ் மொழியைப் பொறுத்தவரையில் பல சோதனைகளை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. பல்லாயிரக்கணக்கான வருடங்களாகத் தமிழ் மொழி, பல மாற்றங்களுக்கு முகம் கொடுத்தது போல, இன்று எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளுக்கு இன்னும் பல உத்வேகத்துடன் முகம் கொடுக்குமா என்பதை இக்கட்டுரை ஆராயவிருக்கிறது.

பல்லாயிரக்கணக்கான வருடங்களாகத் தொடர்ந்து பாவனையிலிருக்கும் மொழிகளில் தமிழ் மொழி முன்னிடத்தை வகிக்கிறது. பழைய மொழிகளான இலத்தின், சமஸ்கிருதம்,

பாலி போன்ற மொழிகள் காலக்கிரமத்தில் பழக்கத் தில்லாத மொழிகளாக மாறிப்போய் கொண்டிருக்கும் போது தமிழ் மொழி ஒரு தனித்துவமான ஆளுமையான மொழியாக வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறதா, அல்லது, இன்றைய காலகட்டத்தில், இணையத்தளத்தின் மூலமும், அத்துடனான பல்வேறு சமூகத் தொடர்பு சாதனங்களாலும் தமிழின் பாவனையும் புதிய வடிவெடுத்துத் தன் வடிவைக் காலத்திற்கேற்றபடி மாற்றிக் கொள்கிறதா போன்ற பல கேள்விகளுக்குப் பதில் தேடுவது இலகுவான காரியமல்ல.

அத்துடன் காலம் காலமாக மக்கள் இடம் பெயர்வதும் தங்கள் மொழியையும் கலாசாரத்தையும் தொடர்ந்து வளர்ப்பதும் ஒரு மொழி, அதனுடைய பன்முகத்தன்மை வளர்ச்சியைக்காணும் ஒரு பரிமாண மாற்றமாகக் கருதப்படுகிறது. இன்று உலகம் ஒரு சிறிய கிராமமாக மாறிக்கொண்டிருக்கிறது. தொழில் நிமித்தம், அரசியற் காரணங்கள், தொடரும் உள்நாட்டுப் பிரச்சினைகள் போன்ற பல காரணிகளால் மக்கள் இடம் பெயர்கிறார்கள். ஆங்கிலம் மட்டும் என்ற ஒரே ஒரு மொழி மட்டும் பாவனையிலிருந்த லண்டன் போன்ற நகரத்தில் இன்று 330 மொழி பேசும் மக்கள் வாழ்கிறார்கள். தமிழ் மக்களும் பல இடங்களுக்கு இடம் பெயர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களின் தேவைகளும் வாழ்க்கை முன்னேற்றத்துக்கும் இன்றியமையாத மொழியை அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள். முக்கியமாக, இலங்கைத் தமிழர்கள் மிகப் பெரிய அளவில் புலம் பெயர்ந்திருக்கிறார்கள் பலர் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சியிலும் முன்னேற்றத்

திலும் மிகவும் அக்கறையாகவிருந்தார்கள். அவ்வப்போது, ஆங்காங்கே சில மகாநாடுகள் தமிழ் மொழி பற்றி நடக்கின்றன. ஒரு மொழியின் வளர்ச்சிக்குப் பின்புலமாக இருப்பது அந்த மொழியின் ஆளுமையை உணர்ந்த, அந்த மொழியுடன் தங்கள் ஆக்கங்களையிணைத்துக் கொண்ட, எதிர்காலத்திற்கு எப்படி எங்கள் மொழியை முன்னெடுத்துக் கொண்டுபோகலாம் என்ற ஆத்மீக தாகமுள்ள சில “புத்தி ஜீவிகளின்” தொடர் முயற்சிகள் மட்டுமல்ல, மொழியைத் தாங்கள் வாழும் சமுதாயத்தின் வாழ்வின் நலத்துடனும், முன்னேற்றத்துடனும் பிணைப்பதற்கு உதவும் பலகலைகளும், ஆய்வுகளும், அரசியலோ அல்லது குழு மனப்பாங்கோ அற்ற மகாநாடுகளும் தொடர்ந்து நடைபெறுவது, தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சி களை முன்னெடுக்கும் பணிகளாக விருக்கும். தமிழர்கள் பலநாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்தாலும் தமிழை வளர்க்கும் உரிய நோக்குடனான உலகமளாவிய ஒரு ஸ்தாபனம் இன்னும் புலம்பெயர்ந்த தமிழ் மக்களால் உருவாக்கப்படவில்லை.

இன்று இந்தியாவில் அரசு கரும மொழியாக விருக்கும் இருபத்திரண்டு மொழிகளில் தமிழும் ஒரு மொழியாகும். 2004ஆம் ஆண்டு, அன்று இந்திய ஜனாதிபதியாகவிருந்த அப்துல்கலாம் என்ற அறிஞராலும், முதல்வராக இருந்த திராவிட முன்னேற்றக் கட்சித்தலைவர் மு. கருணாநிதியாலும் தமிழ் ஒரு “செம்மொழி” என்று பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. இந்தியாவில் அறுபது கோடி மக்களாலும், ஒட்டுமொத்த உலகிலும் எழுபது கோடி மக்களாலும் தமிழ்

பேசப்படுகிறது. தமிழ் மொழியிலிருந்து தழுவி வந்த (மலையாளம் போன்ற திராவிட மொழிகள்) மொழியைப்பேசுபவர்களையும் ஒன்று சேர்த்தால் நூற்றுப் பத்துக்கோடிக்கு மேலாகலாம் என்று கணிக்கப்படுகிறது.

இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் பத்தொன்பது பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ்ப் பீடங்கள் உள்ளன. அத்துடன் உலகின் பல முக்கிய நாடுகளான அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, கனடா, அவுஸ்திரேலியா போன்ற பல நாடுகளின் பல்கலைக்கழகங்களும் தமிழின் முதுமைக்கலாசாரத்தை ஆராய்கின்றன. தமிழ் பேசும் மக்கள் இன்று உலகின் பல பகுதிகளிலும் (கிட்டத்தட்ட நாற்பதுக்கும் மேலான நாடுகளில்) வாழ்கிறார்கள். அத்துடன் தமிழ்நாடு, பாண்டிச்சேரி, இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர், அந்தமான் தீவுகளில் தமிழ் உத்தியோக மொழியாகப் பாவிக்கப்படுகிறது.

தமிழ் மொழி இந்தியாவின் ஆதிக்கங்களான திராவிட மக்கள் பேசிய முக்கிய மொழியாகும். தமிழ் நாடென்று ஒன்றிருந்தாலும் தமிழர்களுக்கு என்று ஒரு நாடு இல்லாதிருப்பதால், தமிழின் எதிர்காலம் பற்றிய பயம் பல தமிழர்களின் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்து கொண்டு வருகின்றது என்று அண்மையில் ஒரு பேராசிரியர் குறிப்பிட்டார். ஆனால், இன்று தமிழகத்தில் ஆட்சி செய்யும் அரசியற் கட்சிகள் “தமிழின்” பெருமையை வைத்துச் செய்த பிரசாரத்தால் ஆட்சிக்கு வந்தவை. தொடர்ந்தும் ஆட்சியிலிருப்பவை. ஒரு காலத்தில், ஆங்கில

நாடான இங்கிலாந்தின் அரசகரும மொழி ஆங்கில மாக விருக்கவில்லை. இந்தியா அன்னியரின் ஆதிக்கத்திலிருந்தபோது தமிழ் மட்டுமல்லாது இந்திய மொழிகள் அரச மொழிகளாக விருக்கவில்லை. ஆனாலும் பல இந்திய மொழிகள் உலகம் தெரிந்த மொழிகளாக மாறின. இரவிந்திரநாத தாகூரின் எழுத்தும் அவரின் “கீதாஞ்சலி”யும் நோபல் பரிசைப் பெற்றது. இன்று தமிழகத்தில் தமிழ் மொழி ஆட்சி மொழியாக இருக்கிறது. மிக முக்கியமான எழுத்தாளர்கள், விஞ்ஞானி அப்துல் கலாம் சினிமாத் துறையில் அப்துல் ரகுமான் போன்ற கலைஞர்கள் உலகத்தால் அறியப்பட்டவர்களாக விருக்கிறார்கள்.

தமிழரின் புராதன வரலாறான “திராவிடம் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களால் மிகவும் முக்கியமாக ஆராயப்படுகின்றன. இவை, தமிழின் புதிய பரிமாணத்தையுண்டாக்கும் காரணிகளாக அமைகின்றன. இந்தியாவின் ஆதிக்குடிகளான திராவிட மக்கள், ஆரியரின் வருகையை (கிட்டத்தட்ட கி.மு. 2000 வருடங்கள்) ஒட்டித் தென்பகுதிக்கு மட்டுமல்லாது இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலும் சிதறிவாழ வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அன்னியர் வருகையால் மக்கள் இடம்பெயர்வது, அவர்களது கலாசாரம், மொழி என்பன வேறுபடுதல் அல்லது மாறுபடுதல், சோர்ந்து போதல், என்பன இன்றியமையாதன என்பதற்குப் பல உதாரணங்களைச் சொல்லலாம். உரோமரின் வருகையால், பிரித்தானியத் தீவின் பழைய கலாசாரம் ஒழிக்கப்பட்டது. ஸ்பானியரின் ஆதிக்கத்தால் தென் அமெரிக்க ஆதிக்குடிகளான மாயன் இன

மக்களின் மொழி கலாசாரம் நிர்மூலமாக கப்பட்டது.

போர்த்துக்கேயரால் வெனிசுவேலா போன்ற நாடுகளின் கலாசாரம் அழிக்கப்பட்டது. ஆங்கிலேயரின் ஆக்கிரமிப்பால், அவுஸ்திரேலியா, அமெரிக்கா, தாஸ்மேனியா, நியூஸிலாண்ட் ஆகிய நாடுகளின் ஆதிக்குடிகள் வாழ்க்கைமுறையும் கலாசாரமும் உருக்குலைந்தன. பல்லாயிரக் கணக்கான வருடங்களாக, இந்தியாவுக்கு வருகை தரும் அன்னியரால் சிதறிய இந்தியாவின் ஆதி மக்களான திராவிடரின் மொழி கலாசாரத்தில் பல்வேறு விதங்களில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

காலக்கிரமத்தில், பற்பல காரணங்களால் எந்த மொழியிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படுவதுண்டு. அதேபோல், தமிழ் மொழியிலும் பல மாற்றங்கள் பரிவுகள் ஏற்பட்டன. அறிஞர் கமில் ஷிவலபில் (17.09.1927 - 17.01.2009, திராவிடம், சமஸ்கிருதம் போன்றவற்றின் ஆதிமூலங்களை ஆராய்ந்தவர்) அவர்களின் கருத்துப்படி, தமிழர்கள், கற்கால காலகட்டத்தில் (பத்தாயிரம் வருடங்களுக்கு முந்திய காலகட்டம்) அதாவது மனித இனம் கற்களால் ஆயுதம்செய்து தொழில் வளர்ச்சி பெற்ற (நியொலித்திக்) கட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்கிறார். அதாவது, மனித நாகரீகம் வளர்ந்த காலம் மத்திய தரைக்கடலையண்டிய நாடுகளின் வளர்ச்சியும் கிட்டத்தட்ட இதேகால கட்டமாகும். எனவே, தமிழ் மொழியின் ஆரம்ப வயது கிட்டத்தட்ட பத்தாயிரம் வருடங்கள் என்பது பெரும்பாலும் பொருத்தமாகவிருக்கிறது.

இன்றைக்கு கிட்டத்தட்ட 4 அல்லது 5 ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன் படிப்படியாக நடந்த அன்னியர்களின் வருகையால் பிளவுப்பட்ட திராவிட மக்கள், மூன்று பெரும் பிரிவானார்கள். அத்துடன் அவர்களின் ஆதித் திராவிட மொழியும் பல மாறுதல்களை எதிர்நோக்கின. ஆதித் திராவிட மொழி, இன்றைய கால கட்டத்தில், கிட்டத்தட்ட முப்பத்தைந்து சிறு பிரிவுகளாகக் கிடக்கின்றன என்று ஆய்வாளர்கள் சொல்கிறார்கள். தென்பகுதித் திராவிட மொழிப் பிரிவுகள் தமிழ் மலையாளம், கொடகு, கோடா, ரோடா, கன்னடா, துலு என்று பேசப்படுகிறது. மத்தியபகுதிக்குச் சென்றதிராவிட மொழி: தெலுங்கு, கோண்டி, கோண்டா, பெங்கோ, மண்டா, குயி, குவி, கோலம், நாயக்கி, பார்ஜ், காட்பா என்று சொல்லப்படுகிறது. வடக்குக்குப் பிரிந்த திராவிடமொழி: குருக், மால்ரே, பராஹ்யி என்று பிரிந்தனவாம்.

இப்பிரிவுகள் ஒரேயடியாக நடக்காமல் பற்பல கால கட்டங்களில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாறுதலடைந்தன. உதாரணமாக, மலையாளம் ஒரு ஆளுமையான மொழியாக 13ம் நூற்றாண்டில் பாவனைக்கு வந்தது. திராவிட மக்களும் பற்பல பிரிவாகி பல தரப்பட்ட வாழ்க்கைமுறைகளையும் உள்வாங்கிக் கொண்டார்கள். நாடுநகர் நோக்கி வந்தவர்கள், கிராமத்திலேயே வாழ்பவர்கள், காடுகளை அண்டி வாழ்பவர்கள் என்று மூன்று பெரிய கலாசாரப் பிரிவு உருவெடுத்தது. நாகரீகமும் அதை ஒட்டி வளர்ந்தது. தமிழ் நாகரீகம் எகிப்திய நாகரீக காலத்தில் வளர்ந்திருந்தது என்பதற்குத்

தற்காலத்தில் கண்டெடுக்கப்படும் தொல் பொருட்கள் சாட்சியங்கள் சொல்கின்றன.

பண்டைத்தமிழரின் வாழ்வும் வரலாறும், தமிழர்கள் மூன்று சங்கங்களை வைத்துத் தமிழ் வளர்த்தார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அறிஞர் ஷெலபிலவின் கூற்றுப்படி, தமிழர்கள் அப்படி வாழ்ந்திருக்க மாட்டார்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை. பூம்புகார் நகர் 11,000வருடங்களுக்கு முன்னிருந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. இதேகால கட்டத்தில் உலகின் வேறு ஒரு பகுதியில் வாழ்ந்த அட்லாண்டிப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த “அட்லாண்டிக் மக்களைக் கடற்கோள் அழித்துவிட்டதாக” கிரேக்க அறிஞர் பிளாட்டோ எழுதியிருக்கிறார். அதுபற்றிய ஆராய்ச்சிகள் இன்று மேற்கத்திய தொல் பொருள் வல்லுனர்களால் ஆராயப்படுகிறது.

தமிழ் நாட்டின் பல இடங்களில் உள்ள குகைகளில் பல கால கட்டங்களை அடையாளப்படுத்தும் தமிழ் பிராமி எழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. சிலவற்றின் வயது கி.மு. 9, 10 நூற்றாண்டுகளாக மதிக்கப்படுகிறது.

பத்தாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் கடற்கோளால் அழிந்துபோன தமிழகத்தின் வரலாறு பற்றிய உண்மையான ஆராய்ச்சிகள் மேற்கொள்ளப்படவேண்டும். அக்காலத்தில் இந்தியா, இலங்கையுடன் மட்டுமன்றி, ஆபிரிக்கக் கண்டத்தையும் தொட்டிருக்கலாம், சிங்கப்பூர், பாளி போன்ற பகுதிகளுக்கும் பரவியிருக்கலாம் என்பது ஐதீகம். அக்கால கட்டத்தில், உலகில் பல



புகோள மர்ற்றங்கள் நடந்ததை யாரும் மறுக்க முடியாது. இன்றைய, பிரித்தானியா, அன்றை காலகட்டத்தில், ஐரோப்பாவின் ஒருபகுதியாவிருந்தது. ஐரோப்பா, ஆபிரிக்கா வுடன் இணைந்திருந்தது.

அந்த மாற்றத்துக்கு முன் உலகில் பல நாகரீகங்கள் வளர்ந்திருக்க முடியாது என்றோ, மாபெரும் கடற்கோளால் அழிந்து விட்டது என்றோ சொல்வதை மறுக்க முடியாது. ஆனாலும், தமிழ் மொழி பற்றிய ஆய்வுகள் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டுகளாக உறுதியாகவிருக்கிறது (கடந்த 5000 வருடங்களாக) தமிழின் பழம் தொன்மை பற்றிய உண்மைகளைப் பல தடவை மறைப்பதற்கான முயற்சிகள் வேண்டுமென்றே எடுக்கப்பட்டிருப்பதும் அறியவருகிறது. தற்போது பல இடங்களில் நடைபெறும் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சிகள் மூலம் தமிழர் கலாசாரம் பற்றி அவ்வப்போது சில செய்திகள் வருகின்றன. பல்லாயிரம் வருடங்களாக வளர்ந்த தமிழரின் நாகரீக வளர்ச்சியின் ஒரு சின்னமாக, 1836ம் ஆண்டில் நியூசீலாந்தில் தொல்பொருள் வல்லுனர்களாற் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட ஒரு பழம் சின்னம் பழம் தமிழரின் கடலாண்மையைக் காட்டுகிறது. திராவிடரின் பழம் கலைகள் ஹரப்பா போன்ற சிந்துவெளிப்பிரதேசங்களிற் கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படியான தொன்மையான தமிழ் மொழி எதிர்காலத்தில் பாவனையற்ற மொழியாகி விடுமா அல்லது ஒட்டுமொத்தமாக அழிந்து விடுமா என்ற கேள்வி அங்கு

மிங்குமாக எழுப்பப்படுகிறது. இன்று உலகில் கிட்டத்தட்ட ஆறாயிரத்துக்கும் மேலான மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. பெரும்பாலான மொழிகள் ஆபிரிக்காவின் பல்லின மக்களாற் பேசப்படுகிறது. ஒரு மொழியின் அல்லது ஒட்டுமொத்தமாக இன்று பாவனையிலிருக்கும் பல மொழிகளின் மூலங்கள் பலவாக இருக்கலாம். மனித இனம் நாகரீக மடைந்து மொழி வளர்ச்சிபெற்ற காலத்தில் பழக்கத்திலிருந்த நாற்பதுக்கும் மேலான உலகின் ஆதி மொழிகளில் தமிழ் மொழியும் ஒன்றென்று. கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழக ஆய்வு குறிப்பிடுகிறது. அவற்றிற் சில மொழிகள்: சுமெரியன், எகிப்தியன், ஹிபுறு, பினோசியன், அரமிக் (இயேசு பேசிய மொழி), இந்தோ யூரோப்பியன், கிரேக்க மொழி, பழைய பாரசீக மொழி, லத்தின், பழைய வடக்கு அரபு மொழி, பழைய தென்பகுதி அரபு மொழி, ஜேர்மானிக், முதிய சீன மொழி, பழைய தமிழ் மொழி என்பன சிலவாகும்.

ஆனாற் திராவிட அறிஞர்கள் தமிழ் மொழி பழக்கத்திலிருந்த காலத்தை மிகமிகத் தொன்மையானதாகக் கருதுகிறார்கள். (50000 வருடங்கள்) தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாயிருந்த சமஸ்கிருதம், கி.மு. 2000 ஆண்டு (இந்தியாவுக்கு ஆரியர் வருகை) காலகட்டத்தில் இந்து - ஐரோப்பிய மொழிகள் என்ற தொடர்பில் பாரசீக (ஈரான்) நாடுவழியாக (இந்தியாவுக்கு)ப் பரவி யிருக்கலாம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சியின் பல பரிமாணங்களை ஆராய்பவர்கள், கி.மு.

300 தொடக்கம், கி.பி 700 வரைக்குமுள்ள காலத்தை இலக்கியத் தமிழ்க்காலம் என்றும், கி.பி. 700 தொடக்கம் 1600 வரையுள்ள காலகட்டத்தைப் பக்தித் தமிழ் கால கட்டமென்றும் 1600 தொடக்கம் இன்றுவரை வளரும் தமிழைத், “தூய தமிழ்காலம்” என்றும் வரையறுக்கிறார்கள். இக்கால கட்டத்தில், தமிழ், இலக்கிய, பக்தி படைப்புகளிலிருந்த சமஸ்கிருதத்தைக் களையப் பல முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டன என்று தெரிகிறது.

தமிழ் மொழியின் எதிர்காலம் பற்றிப் பேசும்போது, ஒவ்வொரு வினாடியும் அளவிடமுடியாத விதத்தில் வளர்ந்து வரும் தொழில் விஞ்ஞானத்தில் ஆங்கிலம் சீனம், ஜப்பான் போன்ற மொழிகள் முன்னிடம் வகிக்கின்றன. அந்த நோக்கிற்பார்க்கும் போது தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சியும் முன்னேற்றமும் எப்படி இருக்கும் என்பது தமிழார்வம் கொண்டவர்களின் கேள்வியாக விருக்கிறது. இன்று பாவனையிலிருக்கும் மொழிகள் பல தடுக்க முடியாதளவு அழிந்து கொண்டிருக்கின்றன. 28 வீகிதமான மொழிகள் கிட்டத்தட்ட நூறு மக்களால் மட்டும் பேசப்படுகிறது. சில நாடுகளிலுள்ள சிறுபான்மை மக்களின் மொழிகளை, அந்நாட்டின் ஆட்சியில மர்ந்திருக்கும் பெரும்பான்மை அரசுகள் அழித்துக் கொண்டுவருகின்றன.

அத்துடன் இன்று, தமிழ் மொழிக்கு மட்டுமல்லாது பல மொழிகளுக்கும், அதிகளவில் முன்னேறிக் கொண்டுவரும் தொழில், விஞ்ஞான, ஊடகப் பெருக்கங்

களுடன் நின்று பிடிக்கமுடியுமா என்பதாகும். இன்றைய கால கட்டத்தில் தொழிற்துறையில், உலகம் பரந்த விதத்தில் முன்னிற்பது ஆங்கில மொழியாகும். ஆனால் மக்களின் பாவனை மொழியுடன் ஒப்பிடும் போது, மான்டரின் (சீனா) மொழியை, 1025 கோடி மக்களும், ஸ்பானிய மொழியை 390 கோடி மக்களும், ஆங்கிலத்தை 328 கோடி மக்களும், ஹிந்தி மொழியை 405 கோடிமக்களும், அராபிய மொழியை 452 கோடி மக்களும், வங்காள மொழியை 250 கோடி மக்களும் பாவனைப்படுத்துகிறார்கள். அதில் தமிழ் மொழியைப் பேசுவவர்கள் ஒட்டு மொத்த உலகிலும் 74 கோடி இருக்கிறார்கள்.

தமிழின் எதிர்காலம் : முச்சங்கம் வைத்து வளர்த்த தமிழ், இயல், இசை, நாடகம் என்ற பெயரில் பன்முக வளர்ச்சியைக் கொண்ட தமிழின் எதிர்காலம் என்ன என்பதுதான் இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். ஒருமொழி வளர, அந்த மொழிக்கு உரிமை கொண்டாடும் மக்கள் அதைப் பேசவேண்டும், படிக்கவேண்டும், பல கலைகள் மூலமும் பரப்பவேண்டும். தமிழ் ஆதிகாலத்தில் அரசர்களின் உதவியுடன் வளர்க்கப்பட்டது. புலவர்கள் அரசர்களைப் புகழ்ந்துபாடுவதன் மூலம் தமிழை வளர்த்தார்கள். இன்றைய சமுதாயத்தின் நிலையை இன்றைய மக்கள் அறியும் வழியைத் தந்திருக்கிறார்கள். திருவள்ளுவரின் திருக்குறள் அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என்ற முப்பகுதிக்குறல்களால் தமிழர் கடைபிடித்த வாழ்வு நியதியை உலகுக்குக் காட்டியிருக்கிறார். தமிழ்நாட்டில் மக்களால் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட

மதங்களான சைவம், வைஷ்ணவம், பௌத்தம், ஜைனம் என்ற பல மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், பாகுபாடற்ற விதத்தில், தமிழை பல விதத்திலும் வளர்த்திருக்கிறார்கள். சித்த வைத்தியமும், யோகாசனமும், பரதமும் தமிழர்கலைகள் இவற்றை எங்கள் மூதாதையர் அழகிய தமிழில் எங்களுக்கு விட்டுச் சென்றிருக்கிறார்கள். எழுத்து, இலக்கணம், இலக்கியம், பக்தி, பரதம், வைத்தியம், தத்துவம் என்ற பற்பல பிரிவுகளை கண்டது தமிழ் மொழி.

எழுத்துவடிவில் வரமுதல் மொழிகள் வாய் மொழியாக வளர்க்கப்பட்டது. இலத்தின், சமஸ்கிருதம் போன்றவையும் இப்படியே வளர்ந்தன. அத்துடன் மொழிகள் இசைமூலமும், நாடகங்கள், கிராமியப் பாடல்கள், நாட்டுக் கூத்துக்கள், கதாப்பிரசகங்கள் போன்ற பல வழிகளாலும் வளர்க்கப்பட்டன. தமிழின் பெருமை, சித்திரம், சிற்பங்களில் பதிக்கப்பட்டது. இந்தியா மட்டுமல்ல. தமிழ்க்கலையின் பிரதிபலிப்புகள் அண்டை நாடுகள் பலவற்றிலும் தடம் பதித்திருக்கின்றன.

ஆனால் இன்று தமிழ் பிறந்த தமிழ்நாட்டில் தமிழுக்கு ஒரு ஆளுமையான இடம் கிடையாது. ஆளும் மொழியாகத் தமிழ் நாட்டில் இருந்தாலும் பெரும்பாலான தமிழ் மக்களின் கல்வி, தொழில் மொழியாக இருப்பது ஆங்கில மொழியாகும். தமிழ் மொழியைத் தமிழ் மக்களிடம் பரப்பும் முக்கிய பாத்திரம் வகிக்கும் தமிழ் சினிமா, தமிழ் மொழியையோ அல்லது உண்மையான தமிழ்க்கலாசார தத்துவங்களையோ

முன்னெடுக்கின்றனவா அல்லது தமிழ்ச் சினிமா என்ற பெயரில் கிடைக்கும் ஆதாயத்தை முன்னெடுக்கிறதா என்பது ஆராயப்படவேண்டிய விடயமாகும்.

அண்மைக் காலங்களில் இலங்கையிலிருந்து பல நாடுகளுக்கும் புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களில் பெரும்பாலானோர் தமிழைப் பாவனை மொழியாகப் பாவித்தாலும் காலக்கிரமத்தில் தமிழின் பாவனை அருகி விடுவது தவிர்க்க முடியாது. இவர்களுக்கும் இந்தியாவிலிருக்கும் தமிழர்களுக்கும் தொடர்பு பாலத்தை அமைத்துக்கொடுத்துக் கொண்டிருப்பது தமிழ் சினிமாவாகும். அதனால் காலக் கிரமத்தில் புலம் பெயர்ந்த தமிழின் தமிழ் இந்திய சினிமாத் தமிழை மருவிப்போது தவிர்க்க முடியாததாகும். உதாரணமாக, 1840ம் ஆண்டுகளிலிருந்து, அன்றைய ஆட்சியிலிருந்த ஆங்கிலேயரால் பல நாடுகளுக்கும் (தென் ஆபிரிக்கா, மலேசியா, வடக்கிந்தியத்தீவுகள், சுரினாம், பிரிட்டிஷ், கயானா, இலங்கை, மெரிசியஸ்) கொண்டுவரப்பட்ட தமிழர்களின் பல் இன்று தமிழ் மொழியைப் பாவனையில் வைத்திருக்க வில்லை. தமிழ்க்கலாசாரத்துக்குள் அமைந்த பல சடங்குகளையும், வழிபாடுகளையும் இறுக்கமாக வைத்திருப்பதுபோல் மொழியின் ஆளுமையை வைத்திருக்கவில்லை. வாழ்க்கையின் கட்டாய நியதிகளால், மக்களின் வாழ்க்கையில் தவிர்க்க முடியாத பல மாற்றங்கள் நடப்பதை யாராலும் மாற்ற முடியாது.

உலக, விஞ்ஞான, தொழில் வளர்ச்சியின் உயிரோடியாயிருக்கும் ஆங்கிலமே, பல

விதங்களில் வளர்ந்து சீன மொழி, அல்லது ஸ்பானிய மொழிக்குத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாத காலமும் வரலாம் ஒருகாலத்தில் கிட்டத்தட்ட 3000 ஆண்டுகள் மேலாகப் பாவனையிலிருந்த எகிப்திய மொழி இன்று உருமாறியிருக்கிறது. அப்படியே மேற்குலக ஆளும் மொழிகளாகவிருந்த இலத்தின், கிரேக்கம் என்பனவும் இன்று ஆளுமையான மொழியாக இல்லை.

15ம் நூற்றாண்டில் அச்சுக் கூடங்கள் வரும் வரைக்கும் இன்று பாவனையிலிருக்கும் ஆங்கில மொழி, பல தரப்பட்ட பிராந்திய மொழிகளாகப் பிரிவு பட்டிருந்தது. லண்டனை மையப்படுத்திய ஆங்கில மொழியின் ஆதிக்கம் அச்சு மொழியேறிப் பிரபலமடைந்தது. அதுபோலவே, தமிழும் பல தரப்பட்ட பிராந்திய பேச்சு வழக்குகளைக் கொண்டிருந்தாலும், இயந்திர கால முன்னேற்றத்தால் தமிழும் பல தரப்பட்ட விதத்தில் வளர்ச்சியடைந்தது.

ஆதிக்காலத்திருந்தது, இதிகாசங்களும் புராணங்களும் தமிழ் படித்தவர்களால் பொது மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லப்பட்டன. தமிழ் படித்தவர்களால் கோயில்களில் இதிகாசங்களும் புராணங்களும் கதாப்பிரசங்கங்களாகச் சொல்லப்பட்டன. கடந்த நூற்றாண்டில் நடந்த சினிமா வளர்ச்சியால் தமிழ்ப்படங்கள் இதிகாசங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட படங்களைத்தயாரித்துத் தமிழைச் சினிமாவுடன் இணைத்து விட்டார்கள். இன்று, எழுத்து, இயல், இசை, நாடகத் தமிழைவிடச் சினிமாத் தமிழ்தான்

மக்களிடம் பரவியிருக்கிறது. இந்த வளர்ச்சியால், செந்தமிழ் அருகிப்போய் ஆங்கிலம் கலந்த தமிழை இளம் சிறார்கள் “பழகு” தமிழாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கடந்த நூற்றாண்டில், அரசியற் காரணங்களால் பாரதியாரால் எழுச்சி பெற்ற புரட்சித்தமிழ் இன்று, பற்பல காரணிகளால் பல தரப்பட்ட விதமாகப் பாவனைக்கு ஆளாகியிருக்கிறது. இலங்கையிலுள்ள தமிழ் ஆர்வலர்கள், எதிர்காலத்திற்கான தங்கள் பங்களிப்பை எப்படிச் செய்யலாம் என்பதை ஒரு தூய உணர்வுடன் அணுகுவது நன்மை தரும் என்று நினைக்கிறேன்.

இன்றைய சமுதாயம் கிட்டத்தட்ட ஒரு வியாபார சிந்தனையுள்ள சமுதாயமாக மாறிக்கொண்டிருக்கிறது. கிழக்கு நாடுகளில் ஆழமாகப் பதிந்திருந்த பழைய பண்பாட்டுச் சிந்தனைகளை இன்றைய ஆதாயமுள்ள பொருளாதாரத்தின் அடிப்படையாக்குவது இன்றியமையாததாக மாற்றப்படுகிறது. யோகாசனத்தை மேற்கு நாட்டார் உரிமை கொண்டாடுகிறார்கள். அதனால் மொழியும் அந்தப் பொருளாதார சிந்தனையை மீற முடியாதது என்பதற்கு இன்று பெரும் பாலான மக்களால் அணுகப்படும் ஆங்கிலக்கல்வியை உதாரணம் காட்டலாம். ஆங்கிலக்கல்வி என்பது விலை மதிப்பற்ற மூலதனமாக இருப்பதால் சிறு நாடுகளில் உள்ள படித்த இளைஞர் கூட்டம் அக்கல்வியை முன்னெடுக்கிறது. இதற்கு இலங்கைத் தமிழர்கள் விதி விலக்கல்ல.

இலங்கையில் தமிழ்ப் பகுதிகளில் உள்ள பாடசாலைகளில் தமிழிலேயே கல்வி தொடர்ந்தும் புகட்டப்பட்டாலும், தேவையான கல்வித்தரா தரத்துக்கப்பால் தமிழின் தரம் உயர சமுதாயமும் ஒன்றிணையவேண்டும். பிரமாண்டமான விதத்தில் பரவி வரும் தமிழ்ச்சினிமாவின் ஆதிக்கத்தால் வாய் மொழித் தமிழின் பாவிப்பும் வளர்ச்சியும், அதன் அடிப்படையில் ஆண்டாண்டு காலமாக மக்களால் உருவாக்கப்பட்ட கிராமியக் கவிதைகளும் அருகிக்கொண்டு வருகின்றன. கிராமங்களின் அடிமட்டத்தில் பழையபடி இப்படியான இயற்கையான படைப்புக்கள் வளர தமிழ் ஆர்வலர்கள் ஊக்கம் கொடுக்க வேண்டும். அடுத்ததாகக் கிராமங்களில் மேடையேற்றப்படும் நாட்டுக்கூத்துக்கள் பழையபடி கிராமத்து மக்களின் கலையாக வளரவேண்டும். இந்தத் தலைமுறைக்கு, இலங்கைத் தமிழரின் முக்கியமாக, மட்டக்களப்பு மக்களின் ஆதிக்கலையான நாட்டுக்கூத்துக்கள் தேசிய அளவில் பரப்பப்பட வேண்டும். இந்தியாவில், திராவிடக் கட்சிகள் தமிழுக்கு ஆற்றிய தொண்டு அளப்பரியது. இந்தியாவின் தெற்கு முனையில் முப்பெரும் கடல்களும் மோதிக்களிக்கும் கன்னியாகுமரியில் தமிழ்த் தெய்வப்புலவர் திருவள்ளுவர் தலைநிமிர்ந்து நிற்கிறார். தமிழர்கள் பெருமைப்படவேண்டிய விடயம்து.

தமிழகத்தில் பல பகுதிகளிலும் பல தரப்பட்ட தமிழ் ஆய்வு மகாநாடுகள் தொடர்களின்றன. உலகத் தமிழர் மகாநாட்டைத் தொடங்கியவர் ஈழத்தைச்சேர்ந்த தனிநாயகம் அடியார் அவர்கள். உலகம் பெருமைப்படும் யாழ்நூலைத் தந்தவர்

விபுலானந்த அடிகளார் அவர்கள். தமிழின் வளர்ச்சிக்கு, இலங்கைத் தமிழர்கள் இப்படி எத்தனையோ பங்கைச் செய்திருக்கிறார்கள். இன்று, இலங்கையிலுள்ள தமிழர்களின் எண்ணிக்கை மிகவும் குறைந்த நிலையிலுள்ளது. பெரும்பாலான படித்த தமிழர்கள் நாட்டை விட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருப்பதால், ஒரு நிரந்தரமான பெரிய தமிழ் அமைப்புக்கள் உண்டாவதும், அதை வைத்துக்கொண்டு ஆளுமையான ஆய்வுகளை முன்னெடுப்பதும் சாத்தியமா என்பது என்போன்றோரின் கவலையாகும். அதை நிவர்த்தி செய்யவும் இலங்கையில் வாழும் இளம் தமிழ் மக்களுக்கு ஆர்வத்தைக் கூட்டவும் கடந்த வருடமும், இப்போதும் நடக்கும் மகாநாடுகள் மிக மிக முக்கியமானவையாகும்.

கடந்த நூற்றாண்டில் பல பத்திரிகைகள் பல தரப்பட்ட விதமான மக்களின் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்தன. பல தரப்பட்ட அரசியற் கருத்துக்கள், சமுதாயக் கருத்துக்கள், சமயக்கருத்துக்கள் ஜனநாயக முறையில் பகிரங்கமாக எழுதப்பட்டன. விவாதிக் கப்பட்டன. இன்று பெரிய தொகையளவில் பத்திரிகைகள் வெளிவந்தாலும் அவற்றை வாங்கிப்படிப்பவர்கள் குறைவாகும். இன்று, தமிழ் மட்டுமல்லாது, எல்லா மொழிகளுமே புதிய அவதாரங்களை எடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. இயல் இசை நாடகத் தமிழ் என்று வளர்ந்த தமிழ் இன்று, இன்டர்நெட் தமிழ், பேஸ்புக் தமிழ், மோபைல் தமிழ், வீடியோத் தமிழ், சினிமாத் தமிழ், சிடித் தமிழ், விளம்பரப் பலகைத் தமிழ், என்ற பல்லவதாரங்களை எடுத்திருக்கின்றன. தமிழின்

பாவனையும், உருவாக்கமும் அதிவேகமான முறையில் மாறிக் கொண்டு வருகின்றன. இவை தவிர்க்க முடியாத மாற்றங்களாகும். ஆனால் ஒரே ஒரு விடயம் மட்டும் மாறாமல் இருக்கும் அதாவது, ஆய்வுத்தமிழின் ஆளுமை மாறாது. அதை உணர்ந்தவர்கள் இன்று தமிழைப் பன்முக நோக்கில் ஆய்வு செய்கிறார்கள். 1980 ஆண்டு சென்னையில் நடந்த தமிழ்க் கடவுள் முருகன் பற்றிய முதலாவது ஆய்வு மகாநாட்டுக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். அதற்கான கட்டுரை சமர்ப்பிப்பதற்கான ஆய்வைச் செய்தபோது தான், முருக வழிபாடும் அதைத்தொடர்ந்து புதிய வடிவெடுத்த “முருக பக்தி” மூலம் பரவிய தமிழும் தெளிவாக விளங்கியது.

இது ஒரு உதாரணம். அதேபோல், கடந்த வருடம் (தைமாதம் 2011) மட்டக்களப்பில் வெள்ளம் பெருகியபோது அங்கு சென்றிருந்தேன். மிகத் தொன்மையான சரித்திரம் கொண்ட மூலிகைத்தோட்டம் ஒன்று வெள்ளத்தால் கிட்டத்தட்ட அழிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த மூலிகைகள் பற்றிய விபரங்கள் விலை மதிப்பற்றவை. ஆனால் அப்படியான பெறுமதியான விபரங்களைப் பாதுகாத்து வைக்க ஒரு ஒழுங்கான அமைப்புக்கிடையாது. மட்டக்களப்பில் படுவான் கரைப்பகுதியிலுள்ள கொக்கட்டிச் சோலைக் கிராமத்திலுள்ள தான்தோன்றிஸ் வரர் கோயில் 2500 வருட சரித்திரத்தைக் கொண்டது என்று சொல்லப்பட்டது. இவை பற்றிய ஆய்வுகள் செய்யப்பட்டு இளம் தலை

முறையினருக்குக் கொடுக்கவேண்டும். மட்டக்களப்பு மந்திர தந்திரங்களுக்குப்பேர்போன பிரதேசமாகும். இவைபற்றிய ஆய்வுகள் செய்யப்பட வேண்டும் தமிழ் மொழி மட்டுமல்ல தமிழ் மக்களாற் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்ட பழைய சரித்திர விபரங்களும் எதிர்காலத்துக்குப் பிரயோசனப் படும் விதத்தில் இருத்தல் இன்றியமையாதது.

எதிர்காலத்தில் தமிழின் நிலை என்னவாகவிருக்கும் என்ற கேள்விக்குப் பலர் பயப்படுவதுபோல் தமிழ் அழிந்து விடப்போவதில்லை என்பது எனது மிகவும் ஆழமான கருத்தாகும். கடந்த பத்தாயிரம் வருடங்களாகக் கடற்கோள் தொடக்கம் எத்தனையோ அன்னியரின் தாக்கங்களுக்கு நின்றுபிடித்த தமிழ் இன்று வளரும் புதிய தொழில் விருத்திகளாலோ விஞ்ஞான மாற்றங்களாலோ அழிந்து விடப்போவதில்லை. ஆனால், மற்ற மொழிகளுடன் போட்டி ஈடுபாடுக் கொண்டு வளரப் பல புதிய முயற்சிகள் எடுக்கப்படவேண்டும். இன்று, தமிழ் பற்றிய ஒரு புதிய உணர்வு உலகம் பரந்த தமிழர்களிடையே பரந்து காணப்படுகிறது. அந்த உணர்வை, ஒரு குறுகிய தேவைகளுக்காக மட்டும் பாவித்து, தேன்மொழியாம் தமிழ் மொழியைத் தேய்ப்பண்ணாமல், நல்ல நோக்குள்ள பல தமிழ் ஆர்வலர்கள் தமிழ் பற்றிய பெரிய ஆய்வுகளையும் ஆக்கங்களையும் செய்வதற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்ற இலட்சியத்துக்கு உதவுவது எங்கள் ஒவ்வொருத்தரின் கடமையுமாகும்.

\*\*\*\*\*

## மட்டக்களப்புத் தேசம்

பண்டைய மட்டக்களப்புத் தேசம் ஈழத்தின் கிழக்குப் பகுதியில் வடக்கே வெருகலாறு தொடக்கம் தெற்கே கதிர் காமத்து மாணிக்க கங்கை வரையும் வியாபித்து இருந்ததைப் பல்வேறு சான்றுகள் சூட்டி நிற்கின்றன. கி.பி. 1ம் நூற்றாண்டில் காணப்பட்ட மட்டக்களப்பின் தென்பிரிவுக் குறுநில அரசான உன்னரசுகிரியின் தெற்கெல்லையாக மாணிக்க கங்கை குறிப்பிடப்படுகின்றது. அப்போதிருந்த மட்டக்களப்பு குறுநில மன்னர்கள் மாணிக்க கங்கையிலிருந்து வாய்க்கால் வெட்டி வயல் நிலங்களுக்குப் பாசனம் செய்ததாகவும் வரலாற்று குறிப்புகள் உண்டு. கி.பி.13ஆம் நூற்றாண்டுக்கு உரியதான குளக்கோட்டன் கல்வெட்டு பாடலில் (கலிங்க மாகோன் காலம்) அவனால் மானியங்கள் வழங்கப்பட்ட பண்டைய மட்டக்களப்பு பிரதேச ஆலயங்களுள் மாணிக்க கங்கை என்று கதிர்காமம் குறிப்பிடப்படுகின்றது. மட்டக்களப்பின் நாடு காடுப் பற்று வண்ணிமைப் பிரிவுக்குள் மாணிக்க கங்கை உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தமை வரலாற்றுப் பதிவாகவுள்ளது. சோழராட்சிக் காலத்தில் மட்டக்களப்பின் ஆட்சிப் பிரதிநிதியாக கட்டகாமன் என்பவன் அங்கு இருந்ததாகவும் அவனது பெயரில் கட்டகாமம் உருவானதாகவும் தகவல்கள் கூறுகின்றன. பண்டைய மட்டக்களப்பின் எல்லைகளாக வடக்கே ஊவா மலைத்தொடர் - வெல்லசைப் பிரிவினையும் கோட்டலாம். இப்பிரதேசமானது சுமார் 140 மைல் நீளத்தையும் சராசரியாக 48 மைல் அகலத்தையும் ஏறத்தாழ 2000 ஆண்டுகளாக தன்னுள் கொண்டிருந்தது. நெய்தல், மருதம், முல்லை, குறிஞ்சி ஆகிய நானில அமைப்போடு கூடிய இயற்கை வளம் மிக்க பிரதேசமாக இது விளங்கியது. மேற்கு ஊவா குன்று

## மட்டக்களப்புத் தேசமும்



## தொடர்புகளும்

- கவிக்கோ வெல்லவூர்க் கோபால் -

களின் தொடர் பகுதிகளை விடுத்துப் பார்த்தால் இதன் நில அமைவின் உயரம் கடல் மட்டத்திலிருந்து பெரும்பாலும் 30 அடிக்கு உட்பட்டதாக அமையும்.

### கலிங்கம்

பண்டைய கலிங்கம் பரந்த ஒரு திராவிட பூமியாக விரிவுபட்டிருந்தது. மட்டக்களப்பு பூர்வீக வரலாற்றில் சிங்கர், வங்கர், கலிங்கர் எனக் குறிப்பிடப்படுவோரும் கலிங்கத்திலிருந்தே ஈழம் வந்தவர்களாகின்றனர். இன்றைய ஒரிசாவில் (கலிங்கத்தின் ஒருபகுதி) ஆதிவாசிகளின் பட்டியலில் குறிப்பிடப்படுகின்ற பதிநான்கு இனக் குழுக்கள் பேசுகின்ற மொழி தமிழ் மொழியின் வேர்களைக் கொண்டிருக்கின்ற தென்பது மொழியியல் வல்லுனர்களும் சமூகவியல் ஆய்வாளர்களும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டவையாகும். திராவிடரின் தாயகமாக மிளிர்ந்த கலிங்கம் தக்கணத்தின் கிழக்குக் கரையில் கோதாவரிக்கும் மகேந்திர மலைத் தொடருக்கும் இடைப்பட்ட தென சில ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். சிங்கபுரம் என்பது வட கலிங்கத்தின் பெரு நகராகவும் பாடலி தென் கலிங்கத்தின் பொன்கொழிக்கும் எழில் நகராகவும் சிறந்து விளங்கியதென்பதை பல வெளிநாட்டுப் பயணிகள் தங்கள் பயணக் குறிப்புகளில் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். கி.பி.1ஆம் நூற்றாண்டில் கலிங்கம் வந்த பிளிமியும்

தாலமியும் பாடலி பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அன்று அது பெரும் தலைநகராக விளங்கியதால் (பெருந்தலை) என்றே அதனைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். கலிங்க வரலாற்றுக் குறிப்புகளின்படி பண்டைய கலிங்கமானது வடக்குத் தெற்காக சுபர்ணரேகா நதியிலிருந்து கோதாவரி வரையிலும் கிழக்கு மேற்காக வங்காள விரிகுடாவிலிருந்து அமர்நந்தாக் மலைத்தொடர்வரையிலும் பரந்திருந்ததெனவும் மிக வளம் பொருந்திய தான இந்நாடு தென்கிழக்காசியாவிலேயே மிகப் பலம் பொருந்திய கடற்படையைக் கொண்ட பேரரசாக விளங்கியதெனவும் கலிங்கத்தின் கப்பல்கள் இலங்கை, இந்தியா, சீனா, வியட்னாம், பர்மா, யாவா, சுமத்திரா, போர்ணியா, சிங்கப்பூர், தாய்லாந்து, பாலிதீவுகள் என வாணிபத்தில் ஈடுபட்டிருந்ததுடன் கலிங்க மக்கள் இலங்கை, பர்மா மற்றும் இந்தோனேசியத் தீவுகளிலும் குடியேறி ஆதிக்கம் மிக்கவர்களாக வாழ்ந்தனரெனவும் அறிய முடிகின்றனது.

### மட்டக்களப்புத் தேசத்தில் கலிங்கக் குடியேற்றங்கள்:

கிடைக்கின்ற ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் சுமார் 2260 ஆண்டுகால (கி.மு. 3ம் நூற்றாண்டு முதல்) மட்டக்களப்புத் தேசத்தின் வரலாற்றினைப் பார்க்கின்ற போது இங்கு குடியேறிய மக்கள் காலத்திற்கு காலம் பண்டைய கலிங்கமான ஓரிசா, வங்கத்தின் தென்கிழக்கு, ஆந்திராவின் கிழக்குப்பகுதி மற்றும் பாண்டியநாடு, சோழநாடு, சேரநாடு, தொண்டை நாடு ஆகிய பண்டைய தமிழ் நாட்டிலிருந்து கடற்பயணம், இடம்பெயர்வு, குடியேற்றம், போர் நடவடிக்கைகள், ஆட்சி அதிகாரம் ஆகிய

காரணங்களால் வந்துற்ற திராவிடப் பழங்குடிகளே என்பது புலனாகின்றது. எவ்வாறாயினும் கலிங்கமே மட்டக்களப்புக் குடியேற்றத்தின் முதல் தளமும் முக்கிய தளமும் எனக் குறிப்பிடலாம். அதனோடு தொடர்புடையதாகவே இதர தென்னிந்தியக் குடியேற்றங்கள் அமைகின்றன. கி.மு. 3ம் நூற்றாண்டில் மட்டக்களப்பில் ஏற்பட்டதாக சொல்லப்படுகின்ற கலிங்க குக மரபுக் குடியேற்றம் பற்றிய தகவல்களே இங்கு ஆரம்பத் தகவல்களாகக் கிடைக்கின்றன. மட்டக்களப்பு பூர்வ வரலாறு இதனை கலிங்கனான இரஞ்சலன் வந்த காலத்தோடு இணைத்து கி.மு. 234 என குறிப்பிடுகின்றது. திரு. ஞா. சிவசண்முகம் எழுதிய மட்டக்களப்பு குகன் குல முக்குகர் வரலாறும் மரபுகளும் என்ற நூலில் திருக்கோயில் பகுதியில் பெறப்பட்ட கல்வெட்டு பாடல் ஒன்றினை சான்றுபடுத்தி இதனை கி.மு. 261 எனக் கூறுவார். அக்கரைப்பற்று வரலாற்றினை எழுதிய ஏ. ஆர். எம். சலீம் அவர்கள் தனக்குக் கிடைத்த பல்வேறு சான்றுகளை ஆதாரப்படுத்தி கி.மு. 301 எனக் குறிப்பிடுவார். ஈழத்தின் தொன்மை மிக்க திருக்கோவில் ஆலயச் சாசனங்களையும் அதனோடு தொடர்புபட்டதான ஓலைச்சுவடித் தகவல்களையும் சான்றாகப் பெறும் இவர் முதன் முதலில் இம் மக்கள் கருங்கொடித்தீவு (அக்கரைப்பற்று) பகுதியில் குடியேறியதாக குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனிடையே ஓரிசா தலைநகர் புலனேஸ்வரில் கிடைக்கும் கலிங்க அரசர் கார்வேலரின் (கி.மு. 165) அதி கும்பாக் கல்வெட்டுத் தகவல்களின் படி தக்கணப் பிரதேசத்தில் திரவிட சங்கார்த்தம் தோன்றி 113 வருடங்கள் ஆகிவிட்டன எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இதில் தாம்பிரபண்ணையும் உள்ளடங்கும்.





இதன்படி பார்த்தால் இக்காலம் கி.மு. 278ஐ குறிப்பதாக உள்ளது. தாம்பிரபண்ணை என்பது இலங்கையை குறிப்பதாகும். அசோகனின் பாறைக் கல்வெட்டும் இலங்கையை தாம்பிரபண்ணை என்றே குறிப்பிடுகின்றது. இத் தகவல்களை ஒட்டுமொத்தமாக பார்க்கு மிடத்து பொதுவாக மட்டக்களப்பில் கலிங்கக் குடியேற்றத்தின் தொடக்கத்தினை கி.மு. 3ம் நூற்றாண்டாக கொள்வதே பொருத்தமானதாக அமையும்.

நிகழ்ந்த முக்கிய கலிங்கக் குடியேற்றமாக கொள்ளப்படுவது மண்முனைக் குடியேற்றமாகும். இக்காலத்தைப் பெரும்பாலும் கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டாகக் கொள்ளப்போதிய சான்றுகள் உள்ளன. மண்முனைச் சிற்றரசு உருவாக்கப்பட்டு கலிங்க நாட்டிலிருந்து வந்த இளவரசி உலகநாச்சிக்கு அவ் அரசுப் பொறுப்பு வழங்கப்பட்டது. இக்காலத்தே முதலில் குகக் குடும்பம் நூற்றாறும் இன்னும் சில சமூகப்பிரிவினரும் அழைத்து வரப்பட்டமை தெரிகின்றது. அவளது ஆட்சிக்காலத்தின் பிற்பகுதியிலும் இதே போன்ற ஒரு குடியேற்றம் இடம்பெற்றமைக்கான தகவல்கள் கிடைக்கின்றன.

மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் பரந்துள்ள சிறைக்குடிகள் எனக் கொள்ளப்பட்ட சில சமூகங்கள் மண்முனைக் குடியேற்றத்தின் போது தாழங்குடாவைத் தொடக்க வதிவிடமாக்கியமை தெரிகின்றது. உலகநாச்சியால் எடுத்துவரப்பட்ட காசிலிங்கம் கோவில் குளத்தில் அமைக்கப்பட்ட ஆலயத்தில் பிரதிஸ்டை செய்யப்பட்டதாகவும் இளவரசியின் அரண்மனை தாழங்குடாவில் அமைந்திருந்ததாகவும் கள ஆய்வுத் தகவல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. அங்குள்ள மாளிகை

யடித் தெரு இதற்குச் சான்றாகச் சொல்லப்படுகின்றது. அத்தோடு இன்று இப்பிரதேசத்தே வாழுகின்ற தொழிற் பிரிவுச் சமூகத்தினர் வரலாற்று ரீதியாக தங்களை வெளிப்படுத்தும்போது தாழங்குடாவை மையப்படுத்தியே தங்களை அடையாளப்படுத்துகின்றனர் என்பது மிக முக்கியப்படுத்தப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

### கலிங்க அரசர்கள்

ஈழத்தினதும் குறிப்பாக மட்டக்களப்பினதும் வரலாறானது பெரும்பாலும் கலிங்கத்தையே பின்னிக்கடப்பதை நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். எனவே இவ்வரலாற்றுக் காலத் தேடலை கலிங்கத்தில் தொடங்குவதே மிகப் பொருத்தமானதாக அமையும். கலிங்கத்தில் அசோகரின் பாறைக் கல்வெட்டு, புவனேஸ்வரத்திலுள்ள காரவேலரின் அதிகும்பா பாறைக் கல்வெட்டு மற்றும் சம்பைக் கல்வெட்டு போன்ற கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் தாம்பிரபண்ணை (தாமிரபண்ணை) நாடான ஈழத்தையும் தொட்டு நிற்கின்றன. இவை கலிங்கத்தின் அப்போதைய ஆட்சி நிலையினையும் சமூகங்களின் சிறப்பியல்புகளையும் குறிப்பிடுகின்றன. மாமூலனார், மோசிகீரனார் போன்ற சங்ககாலத்துப் புலவர்கள் அப்போதிருந்த கலிங்க மன்னர்களைத் தங்கள் பாடல்களில் பெருமைப்படுத்தியிருப்பதுவும் தமிழ்நாட்டு மன்னர்களும் கலிங்க மன்னர்களும் நெருக்கமுறக் கலந்திருந்தமையை பண்டைய கலிங்க தமிழக வரலாற்று ஆவணங்கள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. ஓரிசாத் தலைநகர் புவனேஸ்வரின் ஆவணக் காப்பகத்தில் பெறப்படுகின்ற பல தகவல்களால் யாவா, சுமத்ரா, ஈழம் போன்ற நாடுகளில் கிறிஸ்து

வுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே கலிங்களின் ஆதிக்கத் தன்மை அறியப்படுகின்றது.

மட்டக்களப்புத் தேசத்தில் சேரநாட்டின் கூத்திகள் - சேனன் ஆட்சி முடிவுற்ற பின்னர் கி.மு. 77 வரை மட்டக்களப்பு அனுராதபுர அரசின் ஒரு சிற்றரசாக நிருவகிக்கப்படுகின்றது. இதன்பின் அனுராதபுரம் நாக மன்னர்களின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வர மட்டக்களபும் அவர்களின் கீழ் செல்கின்றது. மகாகுல நாகன், சேர நாகன் என்போர் ஆட்சியிலிருக்கின்றனர். இது குறித்து மட்டக்களப்பு புர்வீக வரலாறும் விளக்குகின்றது. விண்டு அணையை (விந்தனை) இருக்கையாக்கி மட்டக்களப்பு அரசினை இயக்கர், நாகர் பொறுப்பேற்றதாகவும் கலிங்கரால் முன்னெடுக்கப்பட்ட சிவ வழிபாட்டினை ஒதுக்கி விட்டு தங்களது சிறு தெய்வ வழிபாட்டினையே இவர்கள் முன்னெடுத்ததாகவும் முப்பது ஆண்டுகள் நீடித்த இவர்களது ஆட்சிபற்றி கலிங்க மன்னர் மதிவாகுகணனுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டதாகவும் இதன்பின் கலிங்கர் படையெடுப்பால் நாகராட்சி முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டதுடன் மட்டக்களப்பில் கலிங்கர் மீண்டும் ஆதிக்கம் பெற்றதாகவும் மட்டக்களப்பு வரலாறு குறிப்பிடுவதோடு ஆட்சிக்காலத்தை கி.மு. 82 எனவும் அது குறிப்பிடும். இலங்கை வரலாற்றாய்வாளர்களின் கணிப்பின்படி அனுராதபுர ஆட்சி மாற்றம் கி.மு.51ல் நிகழ்ந்ததாகச் சொல்லப்படுவதால் இக்காலக் கணிப்பு பெரும்பாலும் நெருங்கி வருவது தெரிகிறது.

இக்காலத்தே ஈழம் நோக்கிய கலிங்கப்படையெடுப்பு ஒன்றினை அவதானிக்க முடிகின்றது. இரஞ்சலன் என்பவனே

இதற்குப் பொறுப்பேற்று வந்தவனாக புர்வீக வரலாறு விபரிப்பதோடு கலிங்கத்தில் அப்போது மதிவாகுகணனின் ஆட்சி இருந்ததாக அது கோடிடுகின்றது. கலிங்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் கலிங்கரான தன தந்தர்களுடைய ஆட்சி கி.மு.318இல் சந்திரகுப்த மோரியரால் பறிக்கப்பட்ட பின்னர் 150 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக கலிங்கம் பல உள்நாட்டுக் குழப்பங்களுக்கு ஈடுகொடுத்தமை தெரிகின்றது. அதன்பின் கி.மு. 160 தொடக்கம் கலிங்கரான காரவேலரும் அவருடைய வாரிசுகளும் கி.பி.1ஆம் நூற்றாண்டு வரை பேரரசாகவும் சிற்றரசுகளாகவும் நீடிக்கின்றனர். இதனால் மட்டக்களப்பு வரலாறு குறிப்பிடும் மதிவாகுகணன் ஒரு கலிங்கனாக இருக்கவே வாய்ப்பாகின்றது. மேலும் மட்டக்களப்பின் விந்தனையில் இடம்பெற்ற போரில் இரு பக்கமும் பெருமளவில் உயரிழப்புகள் ஏற்பட்டதாகத் தகவல்கள் கூறுகின்றன. இதன் பின் நாகர் கலிங்கருக்கு உதவியதாகவும் தொடர்ந்து இயக்கருடைய ஆட்சிகள் பறிக்கப்பட்டு அவர்கள் மட்டக்களப்புத் தேசத்தின் விந்தனை, மையங்கணை, லக்கலை, கதிர்காமம் போன்ற இடங்களிலிருந்து அப்புறப்படுத்தப்பட்டதாகவும் தெரிகின்றது.

இதன் பின் கலிங்க குமாரன் புவனேகபாகு தனது மனைவியும் திருச் சோழனின் புதல்வியுமாகிய தம்பதி நல்லாளுடன் மட்டக்களப்பிற்கு யாத்திரை வந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. கலிங்கத்தில் காரவேலரின் ஆட்சிக்கு முன்னர் ஆட்சியாளர்களாக இருந்த மோரியர்கள் கலிங்கத்திலிருந்து தமிழ் நாட்டுக்குள் நுழைய முற்பட்டபோது சோழர்கள் அவர்களை விரட்டி அடித்தனர். கி.பி. 1ம் நூற்றாண்டில் திருமாமளவன் 2ம்



கரிகால் சோழன் பரந்த ஆட்சியாளரான தமிழகத்தில் விளங்கியவனாகின்றான். கலிங்கர்களுடன் நெருக்கமான நட்புக் கொண்டவனாக தக்காணப் பிரதேசம் எங்கும் திராவிட சங்கார்த்தம் நிலை நிறுத்தப்பட இவன் பெரும் பங்காற்றியவன். இவனை திருமாச் சோழன் எனவும் வரலாற்றில் கூறப்படுகின்றது.

### கலிங்க இளவரசி உலகநாச்சி வரவு

குணசிங்கனின் ஆட்சிக் காலத்தில் மட்டக்களப்பில் ஒரு முக்கிய வரலாற்று நிகழ்வாக கலிங்க இளவரசி உலகநாச்சியின் வரவைக் குறிப்பிடலாம். இவள் கலிங்க அரசன் குகசேனனின் புதல்வி எனத் தகவல்கள் கூறும். இவள் தனது தம்பி உலகநாதனுடன் வந்ததாக மட்டக்களப்பு சரித்திர ஏடுகள் குறிப்பிடுகின்றன. இவள் கலிங்கத்திலிருந்து வந்த நோக்கம் சரியாக தெளிவாக்கப்படவில்லை. இவள் புத்தரின் தசகத்துடன் சிவலிங்கம் ஒன்றைக் கொண்டுவந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இக் காலமானது கலிங்கத்திலும் தமிழகத்திலும் பௌத்தம் வளர்ச்சிகண்டதோடு இலங்கையிலும் மிக வேகமாக பரவத் தொடங்கிய காலம். இது போன்ற வரலாறு சிங்கள மக்களிடையேயும் பேசப்படுகின்றது. கீர்த்தி சிறி மேகவர்ணனின் ஆட்சிக் காலத்தே (கி.பி.296-324) கலிங்க நாட்டிலிருந்து இளவரசி ஹேமமாலாவும் இளவரசன் தந்தாவும் புத்தரின் தசனத்தைக் கொண்டுவந்து மேகவர்ணனினிடம் கையளித்ததாக அதில் சொல்லப்படுகின்றது. இதில் புத்தரின் தசகத்தை அனுராதபுர அரசியடம் கையளிப்பதைக் காரணப்படுத்தி குகவம்சத்தவரின் ஆட்சிப் பிரதேசமான மட்டக்களப்பில் சிவ வழிபாடு மேலோங்கப்

படுவதன் அவசியம் உணரப்பட்டதா என்பது மேலும் தெளிவாகக் கப்பட வேண்டியதாகிறது.

மேகவண்ணனிடம் தசனத்தை கையளித்த உலகநாச்சியின் விருப்பின் பேரில் அவளுக்கான வாழிடம் ஒன்றினைக் கோரி மட்டக்களப்பு அரசன் குணசிங்கனிடம் மேக வண்ணன் அவளை அனுப்புகின்றான். குணசிங்கனின் ஆட்சி இருக்கை அப்போது பாணமையில் இருந்ததாகத் தகவல்கள் கூறுகின்றன. அவள் ஒரு கலிங்க இளவரசி என்பதனால் அவள் விருப்பத்தினை பேரில் தனியான சிற்றரசு ஒன்றினை மண்முனை என்ற பெயரில் உருவாக்கி குணசிங்கன் கையளித்தான் எனத் தெரிகின்றது.

கங்கர்கள் கங்கைப் பிரதேசத்தே வாழ்ந்த திராவிடப் பழங்குடியினர் என்பது தெளிவுபடுத்தப்பட்டதாகும். கங்கர்களது சோழருடனான உறவே சோழகங்கர்கள் உருவாகக் காரணமாயிற்று என்பர். உலகநாச்சியின் தந்தையாக சொல்லப்படும். குகசேனனுடைய ஆட்சிக்காலம் கலிங்கத்தே கங்கர்களது ஆட்சிக்காலமாகும். குகன் என்ற முற்பெயரும் இவனுக்கு அமைந்திருப்பது கவனத்தை ஈர்ப்பதாகும். உலகநாச்சி கலிங்கநாட்டுப் பெண்ணாக இருப்பினும் இவளைக் கங்கர் வம்சத்தினுள் வைத்து பார்க்கப் போதிய ஆதாரம் தென்படுகின்றது.

### கலிங்க மாகோன் காலம் :

கி.பி. 1215ல் மாகோன் இலங்கையின் பெரும் பகுதியைக் கைப்பற்றி தோப்பாவையில் (பொலநறுவை) தனது ஆட்சியை

நிறுவினான். இவனது ஈழப்படையெடுப்பு தொடர்பாக மட்டக்களப்பு பூர்வீக சரித்திர ஆவணங்கள் கூறும் கருத்துக்களையே வரலாற்று ஆசிரியர்களும் பெரும்பாலும் முன் வைக்கின்றனர். இலங்கையில் கலிங்கர்களின் மேலாண்மையை நிலை நிறுத்துவதோடு பிற்பட்ட பாதிப்புக்களைக் களைவதுமே அவனது படையெடுப்புக்கு காரணமாய் அமைந்தது என்பதே பொதுவான கருத்தாகும். மாகோன் பெரும் படையுடன் வந்து இராசரட்டை மற்றும் உறுகுணையின் பெரும் பகுதியைக் கைப்பற்றினான். இவனிடம் இருப்பத்தினாலாயிரம் படைவீரர்கள் இருந்ததாக சூளவம்சம் குறிப்பிடும். இவனது பாரிய படையணியில் கலிங்கருடன் தமிழக வீரர்களும் இடம்பெற்றிருந்தனர். மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை மற்றும் யாழ்ப்பாண வரலாற்று ஆவணங்கள் இவனது ஆட்சியை (கி.பி. 1215 - 1255) பெருமைப்படுத்தி பேசும் நிலையில் சிங்கள பௌத்த வரலாற்று நூல்கள் இவனை ஒரு கொடுங்கோலனாகச் சித்தரிக்கின்றன. வீரசைவனான மாகோன் சிங்கள ஏகாதிபத்தியத்திற்கும் பௌத்த மேலாதிக்கத்திற்கும் எதிராகச் செயல்பட்டமையே இதற்குக் காரணமாகும். எனினும் பிற்பட்ட வரலாற்று ஆசிரியர்கள் பலர் அவனது ஆட்சியில் கடைபிடிக்கப்பட்ட நீதியான அரசியலமைப்பையும் கட்டுக்கோப்பு மிக்க நிருவாகத்திறனையும் வியந்து நோக்கவே செய்கின்றனர்.

மாகோன், சோழப் பேரரசின் மட்டக்களப்பு நிருவாகப் பிரதிநிதி புலியன் இருந்த இடத்தில் சொங்கல்லால் சிறிய கோட்டை அமைத்து அதில் தனது சிற்றரசனாக கலிங்க குலத்தை

சேர்ந்த சுகதிரனை அமர்த்தியிருந்தான். இந்த இடமே புளியந்தீவில் தற்போதைய நீதிமன்றம் அமைந்துள்ள இடமாகக் கருதப்படுகின்றது. தனது ஆட்சிப் பிரிவுகளின் நிர்வாக அலகுகளை ஏழேழு வன்னிமைகளாக வகைப்படுத்தி சோழராட்சியிலும் அதைத் தொடர்ந்து வந்த பொலநறுவை ஆட்சியிலும் சிறந்த நிருவாகிகளாக விளங்கிய படையாட்சி வன்னியப் பரம்பரையினருக்குப் பொறுப்பளித்தான். மாணிக்க கங்கை தொடக்கம் வெருகலாறு வரையான மட்டக்களப்புப் பிரதேசம் நாடுகாடும்பற்று, பாணமைப்பற்று, அக்கரைப்பற்று, சம்மாந்துறைப்பற்று, கரைவாகும்பற்று, மண்முனைப்பற்று, ஏறாவூர்பற்று என ஏழு பிரிவுகளாக அவனது ஆட்சியில் வகுக்கப்பட்டிருந்தது. மகாவலி கங்கையின் கீழ்ப்பால் விளங்கிய, சோழராட்சிக் காலத்தில் அவர்களால் குடியமர்த்தப்பட்ட ஆட்சிப்பணியாளர்களின் இருப் பிடங்களான மன்னன்பிட்டி, சமணன்பிட்டி, முத்துக்கல், திரிகோணமடுப்பகுதிகளை ஒருங்கிணைந்து முத்துக்கல் வன்னமையாக்கி ஏற்கனவே படையாட்சித் (வேளைக்காரர்) தலைவர் ஒருவரின் பொறுப்பில் அப்பகுதி இருந்தமையால் அவனோடு கலிங்கன் ஒருத்தனையும் சேர்த்து அதில் நிருவாக பொறுப்பளித்தான்.

இவனது ஆட்சிக் காலத்தே சோழராட்சியின் பிற்காலம் முதல் செல்லரித்துக் கிடந்த மட்டக்களப்புத் தமிழகம் உத்வேகத்துடன் தலை நிமிரத் தொடங்கியது. தமிழ் மொழியும் தமிழ் மதமும் (சைவம்) சமூக நெறி முறைப் பண்பாடுகளும் உன்னத இடத்திற்கு உயர்ந்தன. ஆலய நடைமுறைகள் மற்றும் தொழில்சார் கருமங்கள் யாவும்

சிறப்புற்றன. கதிர்காமக் கந்தன் ஆலயம், திருக்கோவில் சித்திரவேலாயுதர் ஆலயம், கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றீச்சரம், கோவில் போரதீவு சித்திரவேலாயுதர் ஆலயம், மண்டூர் கந்தசுவாமி ஆலயம், வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் ஆலயம் போன்ற வழிபாட்டுத் தலங்கள் ஊடாக அவை சார்ந்து வாழ்ந்த சமூகங்கள் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டன. அச்சமூகங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட பொறுப்புக்களும் கடமைகளும் சமூகத்தேவையாக விரிந்து பிரதேச ஒருமைப் பாட்டினுக்கும் வழி கோலின. இப்பிரதேசத்தின் ஒரே சிவாலயமாகவும் தேரோடும் கோவிலாகவும் விளங்கிய கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றீச்சரம் சகல நிலையிலும் முன்னிறுத்தப்படலாயிற்று. இக் காலத்தே மட்டக்களப்பின் தலைமையானது கலிற்காக்களான சுகதிரனிடமும் பின்னர் அவனது மகன் சமூகதிரனிடம் இருந்ததாக மட்டக்களப்பு வரலாறு விளம்புகின்றது.

**கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றீச்சரத்தில் கலிங்கச் செல்வாக்கு :**

கலிங்கத்தில் வீரசைவ வழிபாட்டினை முன்னெடுத்த சிவாலயமாக புவனேஸ் வரிலுள்ள லிங்கராச ஆலயம் கருதப்படுகின்றது. இன்று பிரமாண்டமாக காட்சிதரும் இவ்வாலயம் கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டில் ஜெயப்பூரை தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சிசெய்த கலிங்க மன்னன் ஜெயாதி கேசரியால் கட்டப்பட்டதாகும். இதனை ஏகாம்பர ஷேத்திரம் என பிரம்ம புராணம் குறிப்பிடும். இவ்வாலய வழிபாட்டியலோடு வீரசைவ வழிபாட்டினை முன்னெடுத்த தான்தோன்றீச்சரத்தையும் பொருத்திப் பார்க்க முடிகின்றது.

கலிங்க மாகோனின் ஆட்சிக் காலம் கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றீச்சரத்தோடு பெருமளவு நெருக்கமுற்றிருந்தமை வரலாற்றுப் பதிவாகவேய்யளது. இவ்வாலயத்தோடு தொடர்புபட்டதான சமூகக் கடமைப்பு முறைமைகளிலும் வழிபாட்டியலிலும் மாகோனின் செயல்பாடு மிக்க முக்கியத்துவம் பெற்றதாகும். மட்டக்களப்புத் தேசத்தின் வன்னிமை முறைகளையும் குலவிருதுகளையும் சாதியாசாரங்களையும் குடிவழி முறைமைகளையும் கோயில் ஊழியங்களையும் வீரசைவர்களான சங்கமரின் செல்வாக்கினையும் உருவாக்கி இங்கு வீரசைவத்தை நிலைநாட்ட தான்தோன்றீச்சரம் அவனுக்குக் களமாக அமைந்தது. தான்தோன்றீச்சரத்தின் முனைய கட்டிட விடான அமைப்பானது கி.பி. 13ம் நூற்றாண்டுக்குரியதாக ஆய்வுகள் வெளிப்படுத்தும் நிலையில் ஆலய புனரமைப்புப் பணிகளிலும் அவன் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தமை புலனாகின்றது.

பூரி ஜெகந்நாத ஆலயத்தை கலிங்க அரசன் அனந்தவர்மன் எனும் சோடகங்க தேவன் 12ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் (1198) ஆரம்பித்து 13ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் நிறைவுசெய்தான் என்பது வரலாறு. இலங்கையில் மாகோனின் ஆட்சிக் காலம் கி.பி. 1215 - 1255 என்பது பொதுவாக கணிப்பாகும். எனினும் அண்மைய ஆய்வுகள் இக்காலத்தை 13 ஆண்டுகள் முன்னெடுப்பதையும் பார்க்கின்றோம். இதன்படிப் பார்த்தால் கலிங்கத்தில் அனந்தவர்மனின் ஆட்சிக் காலத்தில் இலங்கை வந்த மாகோன் அவனது செயற்பாடுகளை பின்பற்றியமை ஏற்புடைத்தாகவேயுள்ளது. இந்தியாவிலேயே முதன்

மையும் முக்கியத்துவமும் பெற்ற பூரி ஜெகந்நாதரின் தேரோட்ட (ரத யத்ரா) நிகழ்வினைப்போன்றே இலங்கையில் கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றீச்சர தேரோட்ட நிகழ்வும் முதன்மையும் முக்கியத்துவமும் பெறுகின்றது. பூரி ஜெகந்நாதர் ஆலயத்தின் மூன்று சிற்பத் தேர்களைப்போன்றே தான்தோன்றீச்சரத்திலும் மூன்று சிற்பத் தேர்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தமையும் அனந்தவர் மனால் ஆரம்பித்துவைக்கப்பட்டமையும் அங்கு மாகாப்பிரசாதம் எனும் கறியமுது வழங்கப்படுவதைப் போன்றே இங்கு கஞ்சிமுட்டி வழங்கப்பட்டமையும் கலிங்கச் செல்வாக்கை நிலைநிறுத்துவதாக அமையும்.

மட்டக்களப்பில் நிலவும் போடிப் பெயர்களும் கலிங்கத் தொடர்பினை வெளிப்படுத்துவதைப் பார்க்கலாம். பண்டைய கலிங்கத்தின் ஆதிச் சமூகங்களான பதினாலு இனக்குழுமங்களில் முண்டா, சம்பா, பண்டாரி, பாலி போன்ற சமூகங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. மட்டக்களப்பு போடிப் பெயர்களுள் முண்டாப், போடி, சம்பாப் போடி, பண்டாரிப் போடி, பாலிப்போடி என்பனவும் அடங்கும். மேலும் மட்டக்களப்பு, அம்பாரை மாவட்டத்தின் தமிழ்க் கிராமங்களில் இன்றும் கூட சமூகக் கட்டமைப்புகளிலும் ஆலய நடைமுறைகளிலும் கலிங்க குடியினரின் முன்னீடு முதன்மைபெறுவதாகவேயுள்ளது. இவற்றின் மூலமும் கலிங்கத் தொடர்பினை நம்மால் உறுதி செய்யமுடிகின்றது.

\*\*\*\*\*

### சான்றாவணங்கள் :

1. காரவேலர் அதிகும்பா கல்வெட்டு - எஸ். புகழேந்தி
2. தமிழக வரலாறும் பண்பாடும் - பேராசிரியர் வே.தி.செல்வம்
3. இந்திய வரலாறு (பாகம் 01) - பேராசிரியர் கோ. தங்கவேல்
4. இலங்கையில் இந்து கலாசாரம் - பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்
5. மாகோன் வரலாறு - செல்வி க.தங்கேஸ்வரி
6. மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம் - வித்துவான சா.இ.கமலநாதன், கமலா கமலநாதன்
7. அக்கரைப்பற்று வரலாறு - ஏ.ஆர்.எம்.சலீம்
8. மட்டக்களப்பு வரலாறு ஒரு அறிமுகம் (3ம் பதிப்பு) - வெல்லவூர்க் கோபால்
9. கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றீச்சரம் - வெல்லவூர்க் கோபால்
10. கிழக்கிலங்கை வரலாற்று இலக்கியங்கள் - வெல்லவூர்க் கோபால்
11. தாந்தா மலைமாட்சி - குடமுழுக்கு மலர் 2011 - கட்டுரை : செல்வி க.தங்கேஸ்வரி
12. கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றீஸ்வரத்தின் வரலாறு - ஆய்வேடு : செல்வி நிலாந்தினி
13. மட்டக்களப்பு குகன்குல முக்குகர் வரலாறும் மரபுகளும் - ஞா.சிவசண்முகம்



## பாரதியின் பன்முக ஆளுமை

கலாநதி கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன்  
முதுநிலை விரிவுரையாளர், மொழித்துறை,  
சப்ரகமுவ பல்கலைக்கழகம்,  
பெலிகுல்லோயா, இலங்கை.

பாரதி சிந்துக்குத்தந்தை; புதுயுகக்கவி; புரட்சிக்கவி; புதுக்கவி; பாரதி கவிஞன், சிறுகதையாளர், கட்டுரையாளர், தேசிய வாதி, புரட்சிவாதி, புதுமைவாதி, நவயுகக் கவிமேதை, 'பாரதிகாலம்' அவர் பற்றிய ஆய்விலே மிகமிக முக்கியமான தாகும். பாரதி யுகக்கவிஞன்; தமிழ்க் கவிதை மரபை உடைத்தெறிந்து புதுநெறி பாய்ச்சிய புலவன். சமுதாயச் சீர்திருத்தத்தை அவாவியவன்; பெண்ணடிமைத் தளையை உடைத்தெறி வதற்கான உந்துதலையும், இந்தியத் தேசியத்தை முன்னெடுப்பதற்கான முனைப் பையும் உக்கிரமாகவே முன்னின்று நடைமுறைப்படுத்தியவன். ஆங்கிலேய ஆட்சிமுறைக்கெதிராகக் கொதித்தெழுந்து உத்வேகமிக்க கவிதைகளையும், உணர்ச்சி மிக்க வசனங்களையும், கட்டுரைகளையும் எழுதியவர். அரசியலிற் சிறைவாசம் கண்டவர். திருமணமானவர். இயற்கை யையும் மானுட வாழ்வையும் யதார்த்தம் - அனுபவிக்க வேண்டியவை என்பதனை வலியுறுத்தியவர். தமிழ் உணர்ச்சி, தமிழர் உணர்ச்சி, தமிழ்நாட்டுணர்ச்சி, பண்பாட்டுணர்ச்சி, பக்தியுணர்ச்சி, நேசிப்புணர்ச்சி என்பன இயல்பாகவே வாய்க்கப் பெற்றவர்.

சமுதாய மறுமலர்ச்சியையும், சீர்திருத்தத் தையும் அவாவியவர். தமிழர் தம் வீர உணர்ச்சியை எடுத்துரைத்து ஆக்ரோஷ மிக்க - எழுச்சிமிக்க தேசியத்தை அழுத்த மாகவே பிரசாரப்படுத்தியவர். தத்துவ சாத்திர நுண்ணறிவும், புரட்சிமனோபா வழுங் கொண்டவர். அவர் வாழ்ந்த அரசியற் பின்னணி அவரை மிதவாதியாகவும் - தீவிரவாதியாகவும் ஆக்கியது. கலை, மொழி, பெண், தேசம், கடவுள், சக்தி, விஞ்ஞானம், சுதந்திர வேட்கை, காந்தி, சரஸ்வதி, காளி, இலக்குமி என்று அவர் பாடிய பொருள்கள் அநேகம். எளிமையான சொல், எளிய மெட்டு, பொதுசனங்களும் படித்து விளங்கும் 'பாட்டு' எழுதியவன் பாரதி. "பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதியடா" என்பது பாரதியின் கவித்துவ மேதாவிலாசத்தைப் புலப்படுத்தும் வரி. இவ்வாறு பன்முகத் தன்மை கொண்ட பாரதியின் சிந்தனைகள் குறித்தும் தமிழ்மொழியுணர்ச்சி குறித்தும் இக்கட்டுரை நுவலும்.

தமிழரின் நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும் அறிவியல் தமிழ் மொழியில் வந்து சேர்வதிலேயே தங்கியிருக்கிறதென்பதை

பாரதி உணர்ந்திருந்தான் என்பதும் அறிவியற்கல்வியாகிய காலத்திற்கேற்ற உரத்தினையிட்டு வளர்க்கப் பெறாவிட்டால் தமிழ் அழியக் கூடுமென்பதும் தமிழ் அழிந்தால் தமிழர் வீழ்வர் என்பதும் பாரதிக்குப் புலப்பட்டிருக்கின்றனவென்பதும் அவரது பாடல்களிலும், கட்டுரை களிலும் தெளிவாகின்றன.

“புத்தம்புதிய கலைகள் பஞ்சபூதச்

செயல்களின்

நுட்பங்கள் கூறும், மெத்தவளாருது

மேற்கே-அந்த

மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில்

இல்லை”

என்று குறையைச் சுட்டிக் காட்டிய பாரதி, ‘சென்றிடுவீர் எட்டுத் திக்கும் கலைச் செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்’ எனத் தமிழ்த் தாய் மூலம் தமிழர் களுக்கு ஆணையிடுகிறார். “பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ் மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும். இறவாத புகழடைய புதுநூல்கள் தமிழ்மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்” என்ற பகுதியிலும் பாரதி அறிவியல் நெறிக்காலத்தை வரவேற்கிறார் என்று கூறலாம்.

“கம்பன் இசைத்த கவியெல்லாம் நான்” என்று புதிய வேகத்துடன் பாரதி தமிழ்க் கவிதை உலகில் அடியெடுத்து வைத்தார். ‘தமிழ் மொழியைப் புகழில் ஏற்றும் கவியரசர் தமிழ் நாட்டுக்கில்லையெனும் வசை என்னால் கழிந்தது’ என்று பெருமிதத்துடன் புறப்பட்டார். அவர் ‘கவியரசர்’ என்பது

புகழ்ச்சியன்று; உண்மை. பாரதி தேசம் அடிமை இருளில் மூழ்கியிருந்தபோது பாரதி இளஞாயிறாகத் தோன்றினார். விடுதலை வேட்கை கொண்டு வீறிட்டெழுந்தார். இந்திய நாட்டின் பல்வேறு பகுதி களிலும் விடுதலை உணர்வு பொங்கி யெழுந்தது. இந்நாளில் நிலை கெட்ட மாந்தராய் அடிமையில் இன்பங்காணு வதிலும் சில ஆத்மாக்கள் இருந்தன.

“மண்ணில் இன்பங்களை விரும்பிச்

சுதந்திரத்தின்

மாண்பினை இழப்பாரோ?

கண்ணிரண்டும் விற்றுச் சித்திரம்

வாங்கினால்

கைகொட்டிச் சிரியாரோ ?”

என்று குமுறுகிறார். இவ்வாறு உயிர்த் துடிப்புமிக்க தேசியப் பாடல்கள் பல பாடினார்.

“எல்லாரும் ஓர்குலம் எல்லாரும் ஓரினம்

எல்லோரும் இந்திய மக்கள்

எல்லோரும் ஓர் நிலை எல்லோரும்

ஓர்விலை

எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்”

என்னும் ஒப்பில்லாத சமுதாயத்தை உலகுக்கு ஒரு புதுமையாகப் படைக்க வேண்டும் எனக் கனவு கண்டார். இதற்கு நாட்டு விடுதலை போதாது. சமுதாய வாழ்விலும் விடுதலை பெறவேண்டும் என்று கருதினார். சக்தியைத் தெய்வமென முழங்கிய அவருக்குப் ‘பெண்கள் ஏட்டையும் தொடுவது தீமை’ என்று வாழ்வது வேதனை அளித்தது. பாடுகிறார்;



“பெண்ணுக்கு விடுதலை என்று  
இங்கோர் நீதி பிறப்பித்தேன்  
பெண்ணுக்கு விடுதலை நீர் இல்லை  
என்றால்  
பின்னிந்த உலகினிலே வாழ்க்கை  
இல்லை”

என்று கூறுகிறார். பலர் பசியால் வாடுவதும் அறியாமை இருளில் மூழ்குவதும் கண்டு.

“வயிற்றுக்குச் சோறிட வேண்டும் - இங்கு  
வாழும் மனிதருக்கெல்லாம்  
பயிற்றுப் பல கல்வி தந்து - இந்தப்  
பாரை உயர்த்திட வேண்டும்”

என்று வேண்டுகோள் விடுத்தார். பாரதி, தேசிய, சமுதாய நலன்களைக் கருதிச் சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் கருதிப் பல கவிதைகள் பாடினார். பிறந்த மண்ணின் இயல்புக்கு ஏற்பத் தோத்திரப் பாடல்களைத் தேசியத் துடிப்போடு அருளினார். கண்ணன் பாட்டு, குயிற்பாட்டு, பாஞ்சாலிசபதம் என்னும் முப்பெரும் பாடல்கள் படைத்தார். எளியபதங்கள், எளியநடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தம் இவையே இவருடைய பாடல்களின் தனித்தன்மை.

பாரதி மறுமலர்ச்சிக் காலத்தின் விடிவெள்ளி; கற்றோர்க்கு மட்டும் உரிய கவிதையைப் பொதுமக்களுக்கு உரித் தாக்கிய மக்கள் கவி; பழமைக்கும் புதுமைக் குமாக அமைந்த புதுமைக் கவி, உருவகக் கவிதை (Symbolic Poem) என்ற புதிய

கவிதை அமைப்பைக் குயிற்பாட்டு மூலம் தோற்றுவித்த மூலவர், குழுந்தைப் பாடல் களை (பாப்பாப்பாட்டை) உருவாக்கிய முதல்வர், வசன கவிதையின் தந்தை, கலை கலைக்காக, கலை மக்களுக்காக என்ற இரண்டு குறிக்கோள்களையும் இணைத்துப் புதிய கவிதையைத் தமிழில் தோற்றுவித்த சீர்திருத்தவாதி. கவிதை உலகிலே ‘பாரதி சகாப்தம்’ வரலாற்றுப் புகழ் பெற்றது. தமிழ் மொழிக்கும், இனத்திற்கும் உயிர் கொடுத்த யுகக் கவிஞன் பாரதி, மிதவாதத்தை வெறுத்துக் குரல் கொடுத்த முதல் தமிழ்க் கவிஞர். பாரதி இடதுசாரி மனோபாவமுடையவர். 18.08.1906 இல் நடந்த பம்பாய் தபால்காரர் தொழில் நிறுத்தத்தையும், 1906 ஜூலை, செப்டம்பரில் நடந்த ஈஸ்ட் இந்திய இரும்புப்பாதைத் தொழிலாளர்களின் தொழில் நிறுத்தத்தையும் வரவேற்று எழுதினார். காசி, கல்கத்தா, காங்கிரஸ்களின் மிதவாதிகள் காட்டிய ‘டம்பத்தை’ விளம்பரப்படுத்தி அது விபினை சந்திரபாலர், பாலகங்காதர திலகர், லாலா லஜபதிராய் போன்ற தீவிரவாதிகளால் பெயர்வென நிரூபிக்கப்பட்டதை வெகு சந்தோஷத்துடன் பாரதி எழுதியுள்ளார். “சுதந்திரத்தைப் பிச்சைக்காரன் கேட்பது போலக் கேட்க வேண்டும்” என்று பாரதி, திலகர் வழி நின்று உபதேசித்தார். ‘விதவா விவாகம்’ பற்றிய ஸ்ரீமான் காந்தியின் கருத்தைக் கடுமையாகக் கிண்டல் செய்து எழுதியமையும் இவ்விடம் குறிக்கத்தக்கது. இக்கட்டத்தில் பாரதியின் பார்வை சகல அம்சங்களிலும் தீவிரவாதத்திலேயே திரும்பியது.

உடைமை - முதலாளி வர்க்கத்தைத் தாக்குமுக்கத்தான் 'உடைமை' என்பது 'கனவே' எனும் புருதோன் கருத்தை வழி மொழிந்து எழுதினார். 'செல்வர்களே அநியாயம் அதிகம் செய்கின்றனர்' என்று பாரதி கருதினார். சுரண்டலை யார் செய்தாலும் கடுமையாக எதிர்த்துக் காட்டுன் போட்டுத் தாக்கியவர் இவர். ஜமீன்தார்களையும், மிராசுதாரர்களையும் "தீவட்டிச் சோம் பேறிகளை விடக் கேடுகெட்டவர்கள்" என இவர் வருணித்துள்ளார். வருவதுணரும் ஆழ்ந்த ஞானம் பெற்றிருந்தும் கவிஞனுக்கேயுரிய உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் மூழ்கிச் சில அதிதீவிரச் செயல்களில் பாரதி ஈடுபட்டுச் செயல் புரிந்திருக்கிறார். கல்கத்தா, காசி நகர வாசல்களின் போது (1898-1902) நாட்டு வெடிகுண்டுகள் செய்யும் முறைமையைக் கற்றறிந்தார். பாரதி தீவிரவாதக் கருத்துக்கள் கொண்டவராதலால் மிதவாதப் போக்குடைய சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையில் வெளியிட இயலாத செய்திகளை வெளியிடவென 'பாலபாரதா', 'விஜயா', 'சக்கரவர்த்தினி', 'கம்மயோகி, 'சூர்யோதயம்', 'இந்தியா' எனும் தீவிரவாதப் பத்திரிகைகளை நடத்தினார். பாரதியின் தீவிரவாதம் இவர் எழுதிய 'புதிய ஆத்தி சூடி' அம்பலப்படுத்தும், அச்சம் தவிர், உடலினை உறுதி செய், குன்றென நிமிர்ந்து நில், கொடுமையை எதிர்த்து நில், கொள்கை கொண்டு வாழ், 'சினங்கொண்டெழு' சீறு வேர்ச்சீறு, நையப்புடை, ரௌத்திரம் பழகு என்பன அவர் தம் மணிவாக்குகள்.

பாரதியின் அதிதீவிர செயலுக்கு ஒரு காரணம் உண்டு. பாரதியும் வ.உ.சிதம்

பரம்பிள்ளையும் மாமன் மருமகன் உறவு முறை கொண்டாடியவரும், சுதேசியக் கப்பல் கம்பனி நடத்திய தேசாபிமானியுமான வ.உ.சிதம்பரம்பிள்ளை மாட்சிமை தங்கிய மன்னர்பிரான் ஆட்சிக்கு எதிராகச் சதி செய்ததற்கு வழக்கு ஜோடித்து ஆங்கிலேயர் சிறையில் அடைத்தனர். 'மருமகன்' வெஞ்சிறையில் செக்கிழுத்து வாடுவதறிந்து சகிக்காத மாமன், வாஞ்சிநாதன் வழியாக வினையாற்றத் தொடங்கினார். சிறைப்பட்டி ருக்கும் மருமகனுக்குச் சங்கேத மொழியில் செய்தியும் அனுப்பினான். "ஒரு பெரிய தேசத்தவர்கள் ஆயுதங்கள் உபயோகிக் கக்கூடாத பேடிகளாகப் பிறப்பது தெய்வ நீதிக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட விஷயம்" என்பது பாரதியின் கருத்து. சோவியத்தின் புரட்சியும், ஜாரின் இறங்கு முகமும் இக்கால கட்டத்தில் பாரதிக்கு இதுபோன்ற சிந்தனையை யும், செயல்முறையையும் தூண்டியிருக் கலாம். தேசிய ஒற்றுமை, தமிழ்ப்பணி, புரட்சி, புதியன காணல், பெண் விடுதலை, சுதேசியம், சுதந்திரம், தொழிலாளர் நலம் ஆகியவற்றுக்காகப் பாரதி உறுதியுடன் போராடினான்.

"தமிழர்களிடையே தேசிய

விழிப்புணர்ச்சியை

உண்டாக்கிய முதற் கவிஞன் பாரதியே" என்பது ஜீவாவின் கருத்தாகும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழிலக்கியத்தின் புதிய இலக்கிய மரபைத் தோற்று வித்தவர் பாரதி. 'பாரதமாதா திருப்பள்ளி யெழுச்சி' என்பது தமிழ்த்தாயின் விடுதலை

குறித்துப் பாடியதாகக் கொள்ளலாம். இக்காலத்திற்கு ஏற்ற நடையொன்றைத் தெரிந்து அதைச் சிறப்புடன் கையாண்டு காட்டிய பெருமை பாரதிக்கு உண்டு. பொதுமக்களுடைய இன்ப துன்பங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கு அவர்கள் வாயில் வழங்கும் உணர்ச்சிக் கலப்புடைய சொற்கள் ஏற்றவை என்பதையும் வழக்கொழிந்த சொற்களும், சொற்றொடர்களும் பயனற்றவை என்பதையும் பாரதி கண்டு, காலத்திற்கேற்ற மொழி நடையைப் பயன்படுத்தியதனால் அவருக்குப் பின்வந்த பாரதிதாசன், புதுமைப் பித்தன் முதலிய ஆசிரியர்கள் ஆற்றல் பொருந்திய அந்நடையினைக் கையாண்டு இலக்கியப் பண்பு வாய்ந்த கற்பனைச் சித்திரங்கள் என்பவற்றை ஆக்கித் தந்துள்ளனர். காலத்திற்கு ஏற்ற யாப்பு முறைகளைத் தழுவிப் பொதுமக்களுடைய நெஞ்சைப் பிணிக்கவல்ல பாடல்களைப் பாரதி பாடியமை அவர் ஒரு பெரும்புலவர் என்பதற்குப் போதிய சான்றாகும். அவருக்குப் பின்வந்த புலவர்கள் எல்லோரும் அவர் காட்டிய வழியைப் பின்பற்றியதால், தமிழ்ச் செய்யுள் வரலாற்றில் அவர் ஒரு புதிய காலப்பகுதியைத் தொடக்கி வைத்தார் எனக் கொள்ளுதல் பிழையாகாது. முன்னோர் கையாண்ட தாழிசை, துறை, விருத்தம் முதலிய யாப்பு வகையைத் திறமையுடன் கையாளக் கூடிய அறிவும், ஆற்றலும் பாரதிக்கு இருந்த போதும் அவற்றை விட்டுப் பொதுசனத்தின் உள்ளத்தைக் கவரக் கூடிய சிந்து, தெம்மாங்கு முதலிய புதிய யாப்பு வகைகளைக் கையாண்டார். அதுவொன்றே பாரதி தமிழ் நாட்டில் தோன்றிய பெரும்புலவர்

வரிசையில் வைத்து எண்ணப்படுதற்குரிய தகுதி வாய்ந்தவர் என்பதற்குப் போதிய சான்றாகும். பாரதி இருபதாம் நூற்றாண்டில் சிந்து முதலிய யாப்பு வகைகளைப் பயன்படுத்திப் பல கற்பனைச் சித்திரங்களை உருவாக்கித் தந்தமையால், அவர் காலம் தொடக்கமாகத் தமிழில் ஒரு புதிய மரபு தழைக்கலாயிற்று.

பாரதி கையாண்ட புதிய யாப்பு வகை களுள் சிந்து என்பது முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. ஒரெதுகை பெற்ற இரண்டு அடிகள் தனிச்சொல் பெற்று அளவு ஒத்து வருதலும் ஒவ்வாது வருதலும் சிந்து என்னும் யாப்பிற்கு உரிய இலக்கணமாகும். இரண்டேயன்றி நான்கடிகள் ஒரெதுகை யாய் வருதலும் உண்டு. அடிகள் அளவு ஒத்து வருவது சமனிலைச் சிந்து எனவும், அளவு ஒவ்வாது வருவது வியனிலைச் சிந்து எனவும் பெயர் பெறும். சமனிலைச் சிந்திலே குறளடி இரண்டுவரின் இரு சீரிரட்டை என்றும், சிந்தடி இரண்டு வரின் முச்சீரிரட்டை என்றும், அளவடி இரண்டுவரின் நாற்சீரிரட்டை என்றுங் கூறப்படும். முச்சீரடி யானும் வந்தனவற்றிற்கு உதாரணம்,

“ஒடிவிளையாடு பாப்பா - நீ

ஓய்ந்திருக்கலாகாது பாப்பா” என்பது. வியனிலைச் சிந்துகளுள் இருமுச்சீர் இரட்டைக்கும் இருநாற்சீர் இரட்டைக்கும் உதாரணம் வருமாறு:

“ஓமெனப் பெரியோர்கள் - என்றும்

ஓதுவதாய் வினை மோதுவதாய்

தீமைகள் மாய்ப்பதுவாய் - துயர்

தீப்பதுவாய் நலம் வாய்ப்பதுவாய்”

என்பது.

பாரதி நன்கு ஆராய்ந்து காவடிச்சிந்து, நொண்டிச் சிந்து, ஆனந்தக் களிப்பு, தெம்மாங்கு என்பனவற்றின் போக்கினை நன்கு ஆராய்ந்து பயன்படுத்தியுள்ளார்.

சில நூற்றாண்டுகளாகப் பொது சனங்களையும், பெண்களையும் அடிமைப் படுத்தி வைத்திருந்த சமூகத்தளைகளை அறுத்தெறியத்தருணம் பார்த்திருக்கும் ஒரு சமுதாயத்தின் மனோநிலைதான் பாரதியின் கவிதைகளிலும், உரைச்சித்திரங்களிலும் பிரதிபலிக்கின்றன. அவர் பிரயோகித்த சொற்றொடர்கள் கையாண்ட விடயங்கள் முதலியவற்றை நோக்கின் தமிழிலக்கியத்திற்கு அவர் புத்துயிர் அளித்தமை புலனாகும். 'சிட்டுக்குருவி' முதல் 'ஊழிக்கூத்து' ஈறாக அவரியற்றிய பாக்கள் யாவும் காலத்தின் போக்கிற்கிணங்க மக்கள் எல்லோரும் படித்து அநுபவிக்கக்கூடிய மொழிநடையில் அமைந்துள்ளன.

எழுத்தறியா ஏழையொருவனுக்கும் உணர்ச்சியின்பம் அளிக்கவல்ல உயிர்த்துடிப்புள்ள பாக்களை அவர் பாடியதன் பின், இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றறிந்தோரே, பொருளறிதற்குரியது தமிழ்ப்பாட்டு என்னும் கருத்து நீங்கலுற்றது. மக்களுள் எத்திற் சுதந்திர உணர்ச்சியைச் சுடர்விட்டு எரியச் செய்த தேசியப்பாடல்கள் அவருக்குப் பெரும்புகழ் ஈட்டிக்கொடுத்த போதும், அவருடைய உண்மையான கவித்திறனையும், கற்பனாசக்தியையும், கண்ணன் பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம், குயிற்பாட்டு என்பவற்றிற் காணலாம். கண்ணன் பாட்டு

பொருட்டெளிவும், உணர்ச்சி வேகமும் பொருந்திய பாடல்களைக் கொண்டது. பாரதியின் சொல்லிலும், பொருளிலும், அவர் அமைத்த ஓசையிலும் நாம் புதுமையைக் காண்கிறோம். பழைய பாட்டுகள் அரசர்களையும் அவதார புருஷர்களையும், கடவுளரையும் பாராட்ட, பாரதியின் பாட்டுகள் பொதுசனத்தையும், சனசமுதாயத்தையும் பாராட்டுகின்றன. பெண்ணிடத்திற் காணப்படும் கற்பொழுக்கம், பொறுமை, அன்பு முதலிய சீரிய குணங்களைக் காவியங்களிற் புனைந்து கூறிய தமிழ்ப்புலவர்களுட் பெண்ணுக்குப் பெருமை யளித்துப் பெண்ணிடத்து விளங்கும் சக்தியைத் தெய்வமாகப் போற்றிய தமிழ்ப்புலவன் பாரதி ஒருவன் தான் எனக் கூறுதல் மிகையாகாது.

தமிழ்நாட்டிற் பாரதியுடைய, மறுமலர்ச்சி என்று தோன்றிய பொழுது, "என்று தணியும் இந்தச் சுதந்திர தாகம்" என்ற ஏக்கம் பாரதியின் கவிதைகள் பலவற்றில் ஊடுருவித் துடிப்புடன் விளங்குகிறது. விடுதலை அல்லது சுதந்திரம் என்பது பாரதியின் மூச்சு எனலாம். தாழ்ச்சமுதாய இயக்க அலுவல்களிலும் தமிழ் இலக்கியத்திலும் விடுதலை வேண்டி முற்பட்டு நின்றார் பாரதி. நாட்டு விடுதலைக்குச் சமூக முன்னேற்றம் அவசியம் என்று கொண்ட பாரதி மேனாட்டுச் சமூகத்தோடு தமிழ்ச்சமூகத்தை ஒப்பிட்டுத் தமிழ்ச்சமூகத்தில் அன்று காணப்பட்ட குறைகளைச் சாடினார்.

தமிழ்ச்சமூக ஒற்றுமை சர்வசமய சமரத்திலேயே கட்டியெழுப்பப் படலாமென்று

உணர்ந்த பாரதி சைவ, சாக்த, வைணவ, வேதாந்தம் என்ற இந்து சமயப் பிரிவுகளைக் பாடுவதில் தாயுமானவர், இராமலிங்க சுவாமிகள் முதலியோர் விளம்பிய சமரச சன்மார்க்கத்தை வற்புறுத்துகிறாரெனலாம். பாரதி, இன்னும் ஒருபடி மேலே சென்று கிறிஸ்தவ இஸ்லாமியக் கடவுளரையும் பாடியுள்ளார். அவர் சாதாரண மக்கள் வாழ்க்கையையே தம் கவிதைகளுக்குப் பொருளாகக் கொண்டார்.

பாரதி தமிழுக்குப் புதுவழிகாட்டிப் புதுமையை உணர்த்தினார். தமிழர் தன்மானத்தோடு வாழ்ந்து சிறக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார். தமிழரின் தன்மான உணர்ச்சியை வளர்ப்பதற்காகப் பழமையைப் பாடினார். பழமைச் சிறப்புப்பெற்ற தமிழர் புதுமைச் சிறப்பும் பெற வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டார். பாரதி, பழமைச் சிறப்பை எடுத்துப் பாடி அளவு வேறு எந்தத் தமிழ்ப் புலவனும் தமிழரின் - இந்தியரின் பழமைச் சிறப்பை எடுத்துப் பாடவில்லை. தமிழ்மொழி, தமிழினம் பாரதநாடு ஆகிய யாவற்றிற்கும் விடுதலை வேண்டி உரைத்த பாரதி, பெண்ணுரிமை, சாதி பற்றிய ஏற்றத் தாழ்வு, முரண்பாடுகளின் ஒழிப்பு, வறுமை சாடுதல் என்றவை பற்றிய பாரதியார் கவிதைகளும், கட்டுரைகளும் இந்த விடுதலை நோக்கின் பல்வேறு அமிசங்களே. இந்தியப் பழமையிற் காணப்படும் சீர்கேடுகள் பலவற்றைப் பாரதியார் ஆணித்தரமாகக் கண்டிக்கிறார். உலகம் பொய் என்ற ஆன்மீகத் தத்துவக் கருத்து, இந்துக்களின் உலகியல் வாழ்க்கையின் முன்னேற்றத்

திற்குத் தடையாக இருப்பதைப் பாரதியார் உணர்கிறார்.

“காண்பதே உறுதி கண்டோம்

காண்பதல்லால் உறுதியில்லை

காண்பது சத்தியாம் - இந்தக் காட்சி

நித்திய மாம்”

என்று பாரதியார் பாடுகிறார்.

பாரத நாட்டுப் பழைய நாகரிகமும் மேனாட்டுப் புதிய நாகரிகமும் இந்தியாவிற்கலந்து கொண்டிருந்த வேளையிலே தோன்றிய பாரதி, மேனாட்டு நாகரித்திற்காணப்பட்ட சில சிறப்புடைப் பண்புகளைத் தமிழ் மக்கள் ஏற்க வேண்டுமென்று விரும்பினார். தீண்டாமை, பெண்ணடிமை முதலியன சமூகத்திலிருந்து ஒழிய வேண்டுமென்று பாரதி விரும்பினார். இக்குறைபாடுகளில்லாத மேனாட்டுச் சமூக வாழ்வு பலவகையிற் சிறந்திருக்கக் கண்டார். ‘மனிதரில் ஆயிரம் சாதி என்ற வஞ்சகவார்த்தையை ஒப்புதலில்லை’ என்று பாரதி நாடினான். “நந்தனைப் போலொரு பார்ப்பான் இந்த நாட்டினில் இல்லை” என்று நந்தனாரின் பக்தியை வியந்து பாராட்டி அதே வேளையிற் சாதிவேறுபாடு பாராட்டுப் வர்களைக் கண்டித்தார்.

மரபு வழியில் வந்த தமிழ்ப்பெண் சமூகத்தில் அடிமைகளாக வாழ்ந்தவைக் காணும் பாரதி தம்முடைய கற்பனையில் புதுமைப் பெண்ணை வகுத்துக் கொள்கிறார். ‘நாணும் அச்சமும் நாய்கட்கு வேண்டுமாம்’ என்று கர்சியப்பவள் பாரதி கண்ட புதுமைப்

பெண், அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்பன நற் பெண்டிர்க்குரிய சிறப்பியல்புகளென இடைக்காலத்திற் கருதப்பட்டதனைச் சாடுகிறார். அறநெறிக் காலத்திற் பெண்ணுக்கு விதிக் கப்பட்ட கட்டுப்பாடுகள் நன்மைக்குரியவை. எல்லை கடந்து பழக்க வழக்கத்திற் கொண்டு வரப்பட்ட கார்ணத்தால் அப்படிப்பட்டவை இங்கு அறுக்கப்படுகின்றன. புதுமைப்பெண்.

*நிமிர்ந்த நன்னடை, நேர் கொண்ட  
பார்வையும்  
நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகளும்  
திமிர்ந்த ஞானச் செருக்குமிருப்பதால்  
செம்மைமாதர் திறம்புவதில்லையாம்"*

என்ற இலக்கணத்திற்கு அமைந்தவள். பெண்ணை வீட்டிற்குள்ளே பூட்டி வைப்பதைக் கடிந்து பெண் கல்வி முதலியவற்றை வற்புறுத்தி விதவை மறுமணத்தை வேண்டி நின்றவர் பாரதி. அவர் சாத்திரங்களைப் பல இடங்களிற் கண்டிக்கிறார். ஒன்றுங்கல்லாத பாமரர்களும் தங்கள், சாத்திர வழியில் நிற்பதாகக் கூறுவது பாரதிக்குக் கோபமூட்டுகிறது.

*'சாத்திரங்கள் ஒன்றுங் காணலர் -  
பொய்ச்  
சாத்திரப் பேய்கள் சொல்லும் வார்த்தை  
நம்பியே"*

என்கிறார். 'கண்ணன் என் தந்தை' என்ற பாடற்பகுதியில், 'உங்கள் சூன்யப் பொய்ச் சாத்திரங்கள் கண்டு நகைப்பான்' என்கிறார்.

*"மேலவர் கீழ்வரென்றே - வெறும்  
வேடத்திற் பிறப்பினில் விதிப்பனவாம்  
போலிக் காலடிமை யெல்லாம் - இன்று  
பொசுக்கி விட்டிலெவர்க்கும்*

*நன்மையுண்டாம்"*

என்று சாத்திரங்களிற் சிலவற்றைத் தீயிலிடும்படி முதன்முதலிற் கூறியவர் பாரதியார். பாஞ்சாலி சபதத்திற் பாஞ்சலி மூலமாகவும் சாத்திரங்களைச் சாடுகிறார். அவர், இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து வந்தபோது அவன் செங்கை தரும்த்துக்கு ஒத்தது என்று இராவணன் அழைத்த சாத்திரியார் கூறியரென நையாண்டி செய்து, "பேயரசுசெய்தால் பிணந்தின்னும் சாத்திரங்கள்" என்கிறாளர் பாஞ்சாலி.

*"சூத்திரனுக்கொருநீதி தெண்டச்*

*சோறுண்ணும்*

*பார்ப்புக்கு வேறொருநீதி*

*சாத்திரமட் சொல்லிடுமாயின் - அது*

*சாத்திரமன்று*

*சதியென்று கண்டோம்"*

என்று சாதிப்பிரிவினைக்கு ஆதாரமாயிருந்த சாத்திரத்தைச் சதியென்று கண்டிக்கிறார்.

*"சாத்திரங்கள் பல தேடினேன் - அங்குச்  
சங்கையிலாதன சங்கைவாழ் - பழங்  
கோத்திரங்கள் சொல்லும் மூடர்தம்  
பொய்மைக்கூடையில் உண்மை  
கிடைக்குமோ?"*

எனச் சாத்திரத்தைப் பொய்மைக் கூடையெனக் கூறுகிறார். வடவர் செல்வக் கினாலே தமிழ்நாட்டிற் காலூன்றி வேலூன்றி விட்ட சாதிப்பாகுபாடு கவ்வியெறியப்பட வேண்டும் என்பது பாரதி கருத்தாகும்.

“செத்தபிறகு சிவலோகம் வைகுந்தம்  
சேர்ந்திலா மென்றே எண்ணியிருப்பவர்  
பித்தமனிதர் அவர் சொல்லுந் சாத்திரம்  
பேயுரையிமென்று இங்கூதடா சங்கம்”

என்னும் பொழுது, சமய நெறிக்காலத்திலும், தத்துவ நெறிக் காலத்திலும் போற்றப்பட்ட கருத்துக்கள் சில பேயின் உரைகளென்றே கூறி விடுகிறார்.

“பழமை பழையென்று பாவனை .  
பேசலன்றிப்  
பழமையிருந்த நிலை - கிளியே  
பாமரரே தறிவார்”

என்ற கூற்றிலிருந்து பழமையை ஆராய்ந்த தறியாத பாமரரெல்லாம் பழமையைப் பற்றிப் பேசித் தம்முடைய மூடக் கொள்கைகளை நிலைநாட்டப் பழமைவாதத்தைத் துணைக் கொள்வது பாரதிக்குச் சினத்தை உண்டு பண்ணி விட்டது.

“உண்மையின் பெயர் தெய்வமென்போம்”  
- அன்றி  
ஒதிடும் தெய்வங்கள் பொய்யெனக்  
கண்டோம்  
உண்மைகள் வேதங்கள் என்போம்  
பிறிது உள்ள மறைகள் கதையெனக்  
கண்டோம்”

புராணங்கள் பற்றி,

‘கவிதை மிக நல்ல தேனும் -

அக்கதைகள்

பொய்யென்று தெளிவுறக் கண்டோம்

புவிதனில் வாழ்நெறி காட்டி - நன்மை

போதிக்கும் கட்டுக் கதைகள் அவைதாம்” என்பது பாரதியின் விமர்சனம் - கொள்கை. பாரதி பாடல்களிலே சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்ற கருத்துகள் தமிழ்ச் சமூகத்திற்குப் புத்துணர்ச்சியை உண்டாக்க வேண்டி, சமூக ஊழல்களைத் தாக்கித் தூண்டுகிற வடிவம் பெறுகின்றன. பாரத நாட்டிலும் பொதுவுடைமைச் சமுதாய அமைப்பு ஏற்பட வேண்டுமென்று விரும்பினார்.

பாரதி கடவுளர் பலரையும் பாடியுள்ளார். பராசக்தி அவரது உபாசனா தெய்வமாகத் தெரிகிறது. ஞானாப்பாடல்கள், தோத்திரப் பாடல்கள் பல அவர் பாடியவற்றைக் கொண்டு, ‘பாரதியார் பாரத நாட்டில் பழைய மரபில் நிறையப் பாடியிருக்கிறார். அவர் ஒரு வேதாந்தி” என்று சிலர் கூறுவர். பாரதி சிவலோகம், வைகுந்தம் போக விரும்பிப் பாடவில்லை. இந்த உலகில் வாழ வேண்டுமென்றே வரம் கேட்கிறார்.

“நாட்டுமக்கள் நலமுற்றுவாழவும்  
நானிலத்தவர் மேனிலை யெய்த வும்”  
தாம் பாட விரும்புவதாகப் பாரதி கூறுகிறார்.

“தனமும் இன்பமும் வேண்டும்  
தரணியிலே பெருமை வேண்டும்”  
என்ற அடிகள் பாரதியாருக்கு உலக வாழ்விலிருந்த ஈடுபாட்டைக் காட்டுகின்றன. செல்வம், இன்பம், புகழ் என்பனவற்றை இவர் பராசக்தியிடம் வேண்டுகிறார்.

“எண்ணிலாத பொருட்குவை தானும்  
ஏற்றமும்  
புவியாட்சியும் தருவன்  
இன்றென தன்னையென் காளி  
மண்ணில்  
யார்க்குந்துயரின்றிச் செல்வேன்,  
வறுமை என்பதை

மண்மிசைமாய்ப்பேன்”

என்ற அடிகளில் தாம் உலகில் நன்றாக வாழ்ந்து மற்றவர்களை நன்றாக வாழச் செய்ய வேண்டுமென்று காளியை வேண்டுகிறான்.

துன்பமே இவ்வுலக இயற்கையென்னும், இவ்வுலக வாழ்விலிருந்து விடுபட்டாலே இன்பமென்றுங் கூறிவந்த இந்திய தத்துவங்கள், சமண, பௌத்தக் கொள்கைகளை வெறுத்த பாரதி,

“துன்பமே இயற்கையெனும் சொல்லை  
மறந்திடுவோம்  
இன்பமே வேண்டி நிற்போம்  
யாவும்வள்தருவாள்”

என்று பாடுகிறார். “எத்தனை கோடி இன்பம் வைத்தாய் - இறைவா, இறைவா, இறைவா” என்று வியக்கிறார். பொருட் செல்வத்திற்குத் தெய்வமான திருமகளைப் பாரதி சிறப்பாகப் பாடியிருக்கிறார். திருக்காதல், திருவேட்கை, திருமகள் துதி, திருமகளைச் சரண்புகுதல் என்ற பகுதிகளிலெல்லாம் இவ்வுலக வாழ்வு சிறத்தற்கு வேண்டும் பொருட் செல்வத்தைப் பாரதி விரும்பிப்பாடுகிறார். பாரதி பாடிய ஆத்தி கூடியை ஒளவையார் பாடிய ஆத்தி

கூடியுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், பாரதி புதுயுகக் கவிஞரென்பது புலப்படும்” என்கிறார் மீனாட்சிசுந்தரன். (A Study on the Poetical works of Subramaniam Bharathi - K. Meenakshisundaram, P. 287) என எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். பேராசிரியர் கலாநிதி ஆ. வேலுப்பிள்ளை. பாரதி இராசத குணத்தை இலட்சியமாகக் கொள்வது தெரிகிறது. (1985; PP.195-204) அரசியல், சமூகம், இலக்கியம், சமயம், தத்துவம், கலைகள் முதலிய பல துறைகளைப் பற்றிய கட்டுரைகள் அவரது தெளிந்த சிந்தனையையும் நடைமுறை வாழ்க்கையின் சிக்கல்களை அவர் உணர்ந்து கண்ட கோணத்தையும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. பாரதியின் கவிதை யூற்றுச் சுரந்து கொண்டேயிருந்தது. அந்தக் கவிதை யூற்றின் வெளிப்பாட்டிற்குச் சொல்லே ஆதாரம். சொல்லை ‘மந்திரமாகவே’ குறிப்பிடுவர். “உண்மைச் சொல் கேடமந்திரமாகும். பொய்ச்சொல் அழித்துவிடும்” என்கிறார். “தீயை நிகர்த்தொளி வீசும் தமிழ்க்கவி செய்குவனே” என்பர் நான்மணிமாலையில். பாப்பாப்பாட்டில்,

“சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச் சொல்லே -  
அதைத்

தொழுது படித்திடடி பாப்பா”

என்று பாடினார். “இயன்றளவு தமிழே பேசுவேன்; தமிழே எழுதுவேன், சிந்தனை செய்வது தமிழே செல்வேன்” என்று தம்முடைய சங்கற்பமாக அவர் எழுதுகிறார். ‘ஒருமைப்பாடு’ என்னும் உணர்ச்சியை



மக்கள் உள்ளங்களில் விதைக்க அரும் பாடுபட்ட கவிஞர் பாரதி. 'ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வே' என்று தமிழின ஒற்றுமையைச் சொல்கிறார்.

பாரதி வாழ்ந்தது 39 வயது வரை தான். ஹிந்தி, வடமொழி முதலான மொழிகளைக் கற்றார். சர்வகலாசாலைப் பிரவேசப் பரீட்சையில் தேறினார். புதுவையில் பாரதி அனுபவித்த தொல்லைகள் ஒரு பாரதம்! அரவிந்தர், வ.வே.சு.ஐயர் நண்பர்களின் கூட்டுறவு ஆறுதலளித்தது. வறுமையின் கொடுமையைப் புதுவையில் அதிகமாகவே அனுபவித்தார். அங்கு தான் பாரதியின் 'கவித்திறன்' உச்சமடைந்தது. பாதியின் இலக்கியப்பணிகளின் வீச்சுக் குறித்து பி.ஸ்ரீமேல்வருமாறு கூறுவர்.

“பாரதியார் வசன நூல்களில் ஞானரதம் ஒரு தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. இது ஓர் அருமையான வசன காவியத் துணுக்கு சந்திரிகை, கதைக்கொத்து முதலிய வசன நூல்களையும் குறிப்பிட வேண்டும். நவதந்திரம், ஆறிலொரு பங்கு என்ற இரண்டு வசன நூல்களும் முற்றுப் பெறவில்லை. பதஞ்சலி யோக சூத்திரங்களைப் பற்றிக் குறிக்கும் வேத ரிஷிகளின் கவிதைகளைக் குறித்தும் பாரதி விளக்கமும் விமர்சனமும் எழுதியிருக்கிறார்.

கீதையை மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். இந்தியா முதலான பத்திரிகைகளில் பாரதி எழுதியிருந்தவற்றைத் தொகுத்து 140 துணுக்குகளாக வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். குயிற்பாட்டு ஒன்றே அரசியற்கலப்பு ஒரு சிறிதும் இன்றி அமைந்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. 250 அடிகளைக் கொண்டது. பாரதிக்குத் தேசபக்தி வேறு. தெய்வபக்தி வேறு என்பதில்லை. பக்தி வேறு, சக்தி வேறு என்பதும் இல்லை. கவிதையே சமயம் சமயமே கவிதை என்று சொல்லும்படி இவ்விரண்டும் வாழ்க்கையில் ஒன்று பட்டுக் கலந்திருந்தன.” (பி. ஸ்ரீ. 1970:44).

வ. ராமசாமி ஐயங்கார்,

“பாரதியாருக்கு நடக்கும் போதும் பாட்டுத்தான்” (வ.ரா.ப.7) என்கிறார். பாரதி ஆஷாடபூதி வேதாந்தியே அல்லர். அவர் மகாகவி, இணையற்ற கலைஞன். உலகத்தை ஆண்டு அனுபவிக்க வந்த உத்தமன். பாரதியார் தான் தமிழ்; பாரதியிடம் பக்தி செலுத்துங்கள், தமிழுக்கும் தேசத்துக்கும் தொண்டு செய்யத்தான் வேண்டும்.

“வாழ்க நிரந்தரம் வாழ்க தமிழ்மொழி வாழிய வாழியவே” என்ற பாடல் தமிழின் உச்சம்.

\*\*\*\*\*

## தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம் வெறும் இலக்கணநூல் மட்டுமன்று; மொழியியல், இலக்கியவியல், வாழ்வியல், உலகவியல், உயிரியல், உளவியல் முதலாய பல் துறைகளும் கொண்டொளிரும் தனிப்பெரும் முதல் நூலாகும். இன்றைய மொழிநூல் ஆராய்ச்சியில் கொள்ளப்படும் ஒலியியல், சொல்லமைப்பு ஆராய்ச்சி, பொருள் ஆராய்ச்சி முதலிய பகுதிகளைத் தொல்பழங்காலத்திலேயே தொல்காப்பியம் நுட்பமாக உணர்த்தியிருப்பது வியப்புக்குரியது. எழுத்ததிகாரம் சொல்லதிகாரம் என்னும் இரு அதிகாரங்களிலும் மொழியின் சிறப்பிலக்கணங்களும் பொருளதிகாரத்தில் தமிழர்களின் அகம் புறம் ஆகிய இரு ஒழுக்கங்களின் அடிப்படையில் எழுந்த காதல் வாழ்வும், கற்பு வாழ்வும், அக்காதலை யும் கற்பினையும் கருப்பொருளாகக் கொண்டு எழும் இலக்கியத்துக்கான இலக்கணங்களும் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியப் பொருளதிகார வாழ்விலக்கணம், வேறு எம்மொழியிலும் காணப்படாது, தமிழுக்கே தனியுரிமை பூண்ட சிறப்பிலக்கணமாகும். எனவே தமிழர்தம் வாழ்வின் நோக்கமும் நாகரிக மேம்பாடும் கலை நுட்பமும் உணர்த்தும் அரும்பெரும் கருவுலமாக அது அமைந்துள்ளது.

மொழியின் இலக்கண அமைப்பைக் காக்கும் கட்டுக் கோப்பு இன்றளவும் பயிலப்படுவதும், இளம்பூரணர் முதலிய பல்வேறு ஆசிரியர்கள் அதற்குக் காலம் தோறும் உரைகண்டமையும், தமிழர் வரலாற்றில் கலங்கரை விளக்கமாக நின்று பழைய வரலாற்றையும் நாகரிகத்தையும்



## பண்டைத் தமிழ் நூல்கள்

புதுவை வயி. நாராயணசாமி

எடுத்து மொழிவதும் தொல்காப்பியத்துக்குள்ள சிறப்பியல்புகளாகும்.

### பதினெண்மேற்கணக்கு

‘அந்நிலை மருங்கின் அறம் முதலாகிய மும்முதற் பொருள்களைப் பாடு பொருளாகக் கொண்டு அகம் புறம் என்னும் இருதிணைகளில், அவற்றின் பல்வேறு துறைகளும் அமையுமாறு பாடப்பட்ட பாட்டின் தொகுதியே மேற்கணக்கு நூல்கள். எட்டுத் தொகையும் பத்துப்பாட்டும் பதினெண்மேற்கணக்கு என்று வழங்கப்படும் (கணக்கு - நூல்).

### எட்டுத்தொகை

“நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு  
ஒத்த பதிற்றுப் பத்து ஓங்கு பரிபாடல்  
கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலியோடு அகம்புறம்  
என்று

இத்திறத்த எட்டுத் தொகை”

என்னும் பழம் பாடல், எட்டுத்தொகை நூல்கள் இன்னின்னவை என்று குறிப்பிடுகின்றது. எண்பெருந்தொகை என்றும் இவை வழங்கப்படும். இவற்றுள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு ஆகிய ஐந்தும் அகப்பொருள் பற்றியவை; பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு ஆகிய இரண்டும் புறப்பொருள் பற்றியவை; பரிபாடல் அகமும் புறமும் கலந்த ஒன்று.

## எட்டுத்தொகை நூற்செய்திகள்

இத்தொகைநூற்பாடல் அகம், புறம் ஆகிய செய்திகளை அறிவிப்பன. அரசர் களின் போர்ச் சிறப்பையும், வெற்றி மேம்பாட்டையும், கொடை வன்மையையும், கல்வி கேள்வி ஒழுக்கம் கலை பண்பாடு நாகரிகம் சமயம் முதலிய பலவற்றையும் விளக்கிக் கூறுவன: களவு, கற்பு என்று பகுக்கப்பட்ட அகத்திணை வாழ்வை, குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் பாலை என்னும் திணைகளில் அமைத்துப்பாடுவன. பழந்தமிழர்தம் தனி ஒழுகலாறுகளும், வேற்றுப்புலத்தவரின் கலப்பும், வரலாற்றுக்குதவும் குறிப்புக்களும் பிறவும் விரவிக் கிடக்கின்றன. இவையேயன்றி வேதநெறி யுடன் தொடர்புடைய புராண இதிகாசக் கதைகளும் ஆங்காங்கே அருகிய வழக்காக அமைந்துள்ளன.

## பத்துப்பாட்டு

'முருகு பொருநராறு பாணிரண்டு முல்லை  
பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி - மருவினிய  
கோல நெடுநல் வாடை கோல்குறிஞ்சி

பட்டினப்

பாலை கடாத்தொடும் பத்து'

என்னும் பழஞ்செய்யுள் பத்துப்பாட்டுள் தொகுக்கப்பெற்ற நூற்களைக் கூறுகின்றது.

## பத்துப்பாட்டு நூற்செய்திகள்

பல்வேறு மொழிகளைப் பேசும் மக்கள் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் கலந்து வாழ்ந்தனர். தரைவழியாகவும் கடல் வழியாகவும் வந்த வாணிகப் பண்டங்கள் அங்குக் குவிந்திருந்தன; யவனர்கள் தமிழர்களோடு வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர்;

மிலேச்சர் என்றழைக்கப்பட்ட வெளி நாட்டினர் அரசாங்கப் பணியில் இருந்தனர், வெளிநாடுகளிலிருந்து குதிரைகள் வந்தன. தமிழகத்திலிருந்து முத்து, சங்கு, வளை, பலவகை உணவுப் பொருள்கள், தீம்புளி, வெள்ளுப்பு, மிளகு, மீன் உணக்கல், உயர்ந்த வேலைப்பாடு அமைந்த நகைகள் முதலியன வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டன. பாண்டியன் தலை நகரில் கொடிய விலங்குகள் கூண்டுகளில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. புலவர் பாணர் பொருநர் போன்றே அந்தணர்களும் அரசர்களால் சிறப்பிக்கப்பட்டனர். சங்ககாலத்தில் வேத நெறி மெல்ல நுழையத் தலைப்பட்டது. அந்தணர்களால் அமைக்கப்பட்ட யாகசாலைகள், அந்தணர் பள்ளிகள் இருந்தன. அரசர்கள் மக்கள் நலம் பேணி ஆட்சி செய்தனர்; அவர்கள் பெரு வீரராகவும் வள்ளலாகவும் வாழ்ந்தனர். சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் தன்மீது பட்டினப்பாலை பாடிய கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்க்கு நூறாயிரம் பொன் பரிசளித்தான்; உறையூரில் பதினாறு கால் மண்டபம் ஒன்றையும் பரிசளித்தான் போன்ற செய்திகளும்; சூரியன் ஏழு குதிரைகள் பூட்டிய தேரை உடையவன், உரோகினி சந்திரனை விட்டுப் பிரியாதவன்; முருகன் மலைமகள் மகன், திருமாலின் கொப்புழிலிருந்து தோன்றிய தாமரை மலரில் நான்முகன் தோன்றினான்; சிவபெருமான் முப்புரம் எரித்தமை முதலிய பல புராணக் கதைகளும் பத்துப்பாட்டுள் இடம்பெற்றுள்ளன.

திருமுருகாற்றுப்படை என்னும் புலவராரற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறு

பாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப் படை, மலைபடுகடாம் என்னும் கூத்தராற்றுப் படை என்னும் ஐந்து ஆற்றுப்படைகள் பத்துப் பாட்டுள் அமைந்துள்ளன. ஆற்றுப் படை இலக்கியம் தமிழுக்கே உரிய தனி இலக்கியமாகும்.

### அகம் - புறம் பாகுபாடு

பழந்தமிழர் வாழ்க்கை அகம் புறம் என்னும் இரு பிரிவுகளுள் அடங்கும். 'இத்தன்மையது' என்று மற்றவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறவியலாத மனவுணர்ச்சியை அகம் என்றும், 'இத்தகையது' என்று ஏனையோர்க்கு எடுத்துரைக்கக் கூடியதைப் புறம் என்றும் கூறுவர். வீட்டு வாழ்க்கை அகத்திணையுள்ளும் நாட்டுவாழ்க்கை புறத்திணையிலும் அடங்கும்.

அகத்திணையைக் களவு - கற்பு என்று இருவகைப்படுத்துவர். திருமணத்திற்கு முன்னுள்ள காதல் வாழ்க்கை களவாகும்; திருமணத்திற்குப்பின் அமைந்த இல்லை வாழ்க்கை கற்பாகும். அறிவு, ஆற்றல், பெருமை முதலிய நல்லியல்புகளை உடைய தலைமகனும், அச்சம், மடம், நாணம் முதலிய பெருங்குணங்களைக் கொண்ட தலைமகனும் தம்முள் எதிர்ப்பட்டு மனம் பொருந்துவர்.

'ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்  
ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணையின்  
ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப...'

என்று தொல்காப்பியம் கூறும்.

புறவாழ்க்கையில் வீரம் பெரிதாகப் பேணப்பட்டது,

"ஈன்று புறத்தருதல் என்றலைக் கடனே  
சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக்

கடனே

நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே  
வேல் வடிவத்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக்

கடனே

ஒளிறுவாள் அரும்சமம் முருக்கிக்

களிறெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக்

கடனே"

என்னும் புறப்பாடல் ஒவ்வொருவரின் சமுதாயக் கடமைகளையும் வற்புறுத்து கின்றது.

அகம் புறம் என்னும் அடிப்படையில் அமைந்த பல்வேறு திணைகளையும் துறைகளையும் பற்றியே பழைய சங்க இலக்கியங்கள் எழுந்துள்ளன. அகத்திலே காதலையும் புறத்திலே போரையும் சிறப்பித்துப் பாடின சங்கப்பாக்களில் அகம்பற்றி எழுந்தவையே பெரும்பகுதி. எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஆறும், பத்துப் பாட்டுக்களில் மூன்றும் அகம் சார்ந்தவை. ஏனையவை புறத்தின் பாற்பட்டவை.

### திருக்குறள்

திருக்குறள், மூன்று உறுதிப் பொருள் களையும் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் முப்பாலில் நுட்பமாக விளக்குகின்றது.

'மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல்

அனைத்தறன்

ஆகுல நீர் பிற'

- அறத்துப்பால்

'செய்க பொருளை செறுநர்

செருக்கறுக்கும்

எஃகதனின் கூரிய தில்' - பொருட்பால்

*‘மலரினும் மெல்லிது காமம் சிரரதன்  
செவ்வி தலைப்படு வார்’ - காமத்துப்பால்*

இக்குறட்பாக்கள் அவ்வப்பாலின் திரண்ட கருத்தை விளக்குவனவாகவும்,

*‘ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம்  
உயிரினும் ஒம்பப் படும்’*

என்னும் குறட்பா நூலின் உயர்நிலைக் கருத்தாகவும் கொண்டு நூலை ஆராய் வார்க்கத் திருக்குறளின் நுட்பமும் ஒப்பமும் நன்கு புலப்படும்.

மனத்துக்கண் மாசிலானாகி, இன்பத் தையும் பொருளையும் அறத்துவழி ஈட்டி, இல்லறம் ஏற்று, உலக நடையை உணர்ந்து, கற்பனகற்று, துறப்பன துறந்து, வைத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து, மற்றீண்டு வார நெறியைக் கற்றுப் பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவதே திருவள்ளுவப் பயனாகும்.

வடமொழி வேதத்தை உடையது; தமிழ் திருக்குறளை உடையது, ஆற்றல் அழிந்து விடும் என்று அந்தணர்கள் ஏட்டில் எழுத வில்லை. ஏட்டில் எழுதி வல்லுநர் எல்லாரும் வள்ளுவனார் முப்பாலைச் சொல்லிடினும் ஆற்றல் குறைவது இல்லை என்று வேதத்தை விடச் சிறந்தது திருக்குறள் என்று பாராட்டப்படுகின்றது.

பல்வேறு உரைகள் காலந்தோறும் எழுந்துள்ளன. பரிமேலழகர் உள்ளிட்ட பதின்மர் பழைய உரைகாரர்கள். அண்மைக் காலத்திலும் பல உரைகள் எழுந்துள்ளன.

அவற்றுள் டாக்டர் மு. வரதராசனின் தெளிவுரையும், பேராசிரியர் கு. சிவமணி புதிய முறையில் எழுதிய அதிகார அடைவுக் கருத்துரையும் குறிப்பிடத்தக்கன. பல்வேறு கோணங்களில் நூற்றுக் கணக்கான ஆராய்ச்சி நூல்கள் எழுந்துள்ளன.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்னரே நாடு மொழி இன எல்லைகள் எல்லாங் கடந்து உலக மனிதன் என்னும் ஒப்புயர் வற்ற கருத்தை உருவாக்கி மனித குலத் திற்காக அறம்பாடிய பெருமை திருவள்ளுவரைத் தவிர உலக அரங்கில் வேறு எவருக்கும் இல்லை.

“வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே  
தந்து

வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு”

என்ற பாரதியாரின் கூற்று முற்றிலும் உண்மை, வெறும் புகழ்ச்சி இல்லை என்பதற்கு உலகப் பேரறிஞர்களின் கருத்துரைகளே சான்று பகரும்.

‘The Kural is the master - piece of Tamil Literature. One of the highest and purest expressions of human thought’

- M. Ariel.

**சிலப்பதிகாரம்**

சிலப்பதிகாரம் உலகப் பெருங்காப்பியங் களுள் ஒன்றாக வைத்துப் போற்றுதற்குரிய பெருமையும் தகுதியும் உடையது. ‘சிலப்பதிகாரம் தமிழர் உலக நாகரிகத்திற்கு அளித்த கொடை’ என்று மேலைநாட்டறிஞர் போற்றுவர்.

இயல், இசை, நாடகக் கூறுகள், சிலப்பதி காரத்தின் இடையிடையே கலந்துள்ள மையால், 'இயலிசை நாடகப் பொருட்டொடர் நிலைச்செய்யுள்' என்றும் உரைப்பாட்டும் இசைப்பாட்டும் விரவி வருவதால் 'உரையிடையிட்ட பாட்டிடைச் செய்யுள்' என்றும், நாடக உறுப்புக்களைக் கொண்டுள்ள மையால் 'நாடகச்செய்யுள்' என்றும் சிலப்பதிகாரம் பெயர்பெறும்.

பிறகாப்பியங்களுக்கு இல்லாத பெருஞ் சிறப்பு, இதன் அடிப்படைத் தமிழ்த் தகுதியாகும். முடிபுடைவேந்தரையும் குறுநில வேந்தரையும், தனி ஒரு வள்ளலையும் பாடும் தனிப்பாடல்களாகச் சங்ககாலத் தில் எழுந்த தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களிலிருந்து விடுவித்துக் கொண்டு முத்தமிழ் நலங்களும் பொலியுமாறு எழுதப்பெற்றது சிலப்பதிகாரம். குடிமக்களாக வாழ்ந்த, குறைநிறையுடைய கண்ணகி கோவலன் மாதவி போன்றோரைக் காப்பிய உறுப்பினர் களாகக் கொண்டமையால் இது குடிமக்கள் காப்பியம் என்றும், பல இலக்கிய மரபுகளைக் கதை முறையிலும் பாட்டுமுறையிலும் மாற்றியமைத்துக் காப்பியத்தில் புரட்சி செய்தமையால் புரட்சிக்காப்பியம் என்றும் கூறப்பெரும்.

'அரசநெறி தவறிய மன்னர்க்கு அறமே கூற்றாகும்; புகழ்பிக்க பத்தினியை உயர்ந்தவரும் போற்றுவர்; முன் செய்த வினை உருவங்கொண்டு தன்பயனை நுகர்விக்கும்' என்னும் முப்பெரும் உண்மைகளை நிலைநாட்டுவதற்காக எழுதப்பட்ட பெருங்காப்பியமே சிலப்பதிகாரம்.

சிலப்பதிகாரத்தில் 3 காண்டங்களும் 30 காதைகளும் காதை இறுதியில் 15 வெண்பாக்களும், 5001 அடிகளும் உள்ளன.

### மணிமேகலை

மணிமேகலை, தனி ஒரு சமயத்தைப் பரப்ப தமிழில் எழுந்த முதல் சமயக் காப்பியம். "மணிமேகலை துறவு" என்னும் பெயரும் இதற்கு உண்டு. 30 காதைகளையும் அகவற்பாவினால் அமைந்த 4286 அடிகளையும் கொண்டது. சிலப்பதிகாரத்துடன் தொடர்ந்த கதைப் போக்குடையது. கோவலனுக்கும் மாதவிக்கும் பிறந்த மணிமேகலை என்னும் பெண்ணின் துறவினைக் கூறுவது. பௌத்தசமயக் கருத்தை விளக்கி அதுவே சிறந்தது என்பதை வலியுறுத்துவது; சிலப்பதி காரத்தை ஒத்த பாவியல்பும் நடைப்போக்கும் வருணனைகளும் அறிவுரைகளையும் கொண்டுள்ளது. விண்ணில் பறத்தல், மந்திர வலிமையால் உருமாறுதல், பசியில்லாமல் இருத்தல், உணவு எடுக்க எடுக்க குறையாத அமுதசுரபி, கற்புடை மகளிரைத் தீயும் சுடாதிருத்தல், தெய்வங்கள் நேரில் பேசுதல் முதலிய பல அரிய நிகழ்ச்சிகளைப்பெற்றுள்ளது.

புத்த சாதகக் கதைகளும் பிற சமயக் கதைகளும் மணிமேகலையில் இடம்பெற்றுள்ளன. இது சமயக் காப்பியமாதலால், பிறமொழிச் சமயச் சொற்கள் மிகுதியாக இதில் கையாளப்பட்டுள்ளன.

'மாபெரும் பத்தினி மகள்' என்று மாதவியே மணிமேகலையைக் குறிப்பதும்

பரத்தையாகிய சித்திராபதி இறுதியில் திருந்துவதும், தவறு செய்தமைக்காக வருந்துவோர்க்கு உய்தி உண்டு என்னும் அறமும் இவை போன்ற பலவும் மணிமேகலையால் அரியத்தக்கவை.

தாய்வழிப் பாட்டியாகிய சித்திராபதி வழியில் பரத்தை மரபுகொண்ட மணிமேகலை, தன் தொண்டாலும் தூய்மையாலும் செயற்கரியன செய்து தமிழகத்தின் தவச்செல்வியாக ஒளிர்ந்தாள், அவள் வரலாற்றைக் காப்பியமாகப் பாடியதன் மூலம் சாத்தனாரும், கலைச் செல்வியாகிய மாதவிக்குக் கற்பு வாழ்வளித்தும் மனிதக் கண்ணகியைத் தெய்வமாக்கியும் குடிமக்களைத் தலைவர்களாகவும் கொண்டு முத்தமிழும் விரவக் காப்பியம் இயற்றிய மையால் இளங்கோவடிகளும், இலக்கிய வரலாற்றில் பெரும்புரட்சியையும் சீர்திருத்தத்தையும் விளைவித்துள்ளனர்.

இரட்டைக்காப்பியங்கள் இரண்டு தலைமுறைக் கதைகளைக் கூறுகின்றன; குடிமக்களைத் தலைவர்களாகக் கொண்டுள்ளன; பெண்ணின் சிறப்பினைப் பேசுவன; உலகினர்க்கு அறத்தை வற்புறுத்துவன.

இலக்கியநோக்கில் சிலம்பு சிறக்கிறது; சமயநோக்கில் மணிமேகலை முதன்மை பெறுகின்றது. சிலம்பில் சமயத் தாக்குதல் இல்லை; சமயப்பொதுமை போற்றப்படுகிறது; மணிமேகலையில் சமயத் தாக்குதல்

உண்டு; பௌத்த சமயம் ஒன்றே போற்றப் படுகிறது. சிலம்பு முத்தமிழ்க் காப்பியம்; மணிமேகலை இயற்றமிழ்க் காப்பியம்; சிலம்பில் இயற்கைக்கு மீறிய நிகழ்ச்சிகள் குறைவு; மணிமேகலையில் அவை மிகுதி. எனவே ஒற்றுமையும் வேற்றுமையும் கொண்டிருப்பினும் இரண்டும் கதைத் தொடர்பாலும் கால ஒருமையாலும் இரட்டைக்காப்பியங்கள் என்று வழங்கப் பெறுகின்றன.

### பதினெண்கீழ்க்கணக்கு

கீழ்க்கணக்குநூல்களைப் பற்றிய ஒரு பழைய வெண்பா,

'நாலடி நான்மணி நானாற்பது ஐந்திணை முப்பால் கடுகம் கோவை பழமொழி மாமூலம் இந்நிலைய காஞ்சியுடன் ஏலாதி என்பவே கைந்நிலைய ஆம்கீழ்க் கணக்கு'

என்று 18 நூல்களைப் பட்டியலிடுகின்றது.

கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள், அகப்பொருள் பற்றியவை ஆறு (ஐந்திணை ஐம்பது; ஐந்திணை எழுபது, திணை மொழிஐம்பது, திணைமாலைநூற்றைம்பது, கார்நாற்பது, கைந்நிலை) புறப்பொருள் பற்றியவை பன்னிரண்டு; அவற்றுள் களவழி நாற்பது போர் பற்றியது: ஏனையவை அறம் கூறுபவை. திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி என்னும் மூன்றும் உடல் நோய் போக்கும் மருந்துக் கூட்டின் பெயர் தாங்கும் அறநூல்களாகும்.

\*\*\*\*\*



## திருக்குறளில் பிறன் இல் விழையாமை

கலாநிதி அகலாங்கன்

உலகின் அதிகூடிய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பொது நூல் என்ற சிறப்பைப் பெற்ற நூல் திருக்குறள். அதனால் உலகப் பொதுமறை எனப்போற்றத்தக்க நூல் திருக்குறள் என்கிறார்கள் அறிஞர்கள்.

தமிழ் அறிஞர்கள், கீழைத்தேய அறிஞர்கள் மட்டுமன்றி, மேலைத்தேய அறிஞர்கள் பலரும் திருக்குறளை ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள், திருக்குறளின் சிறப்புக்களைப் பலவாறாக எடுத்துரைத்துப் புகழ்ந்திருக்கிறார்கள்.

எக்காலத்துக்கும் பொதுவான நல்ல கருத்துக்கள் பலவற்றைத் திருவள்ளுவர் திருக்குறளில் அற்புதமாகத் தந்துள்ளார். மானுட வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்தத் திருக்குறளாகிய ஒரு நூலே போதும் எனலாம்.

சமயம் கடந்து, மொழிகடந்து, பிரதேச நாட்டு எல்லைகளைக் கடந்து, உலகின் எப்பாகத்தில் வாழ்பவர்க்கும், எம்மொழி பேசுவோர்க்கும், எச்சமயம் சார்ந்தோர்க்கும் சிறந்த வாழ்க்கை நெறியைத் திருக்குறள் வழங்குகின்றது என்றால், அது மிகையாகாது. திருக்குறளைப் பற்றிப் புதிதாக ஒரு புகழ்ச்சி மொழி தேவையில்லை. அறிமுகம் தேவையில்லை.

ஒரு நாட்டின் சாதாரண குடிமகன் முதல், ஆட்சியாளர் வரை யாவருக்கும் ஏற்ற வகையில் உலக வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்தக் கூடிய உத்தமமான கருத்துக்களைக் கொண்ட கருத்துக் கருவூலமாக விளங்கும் திருக்குறளில் பெரிதும் கண்டிக்கப்பட்ட ஒரு ஒழுக்கம் பற்றியதே இக்கட்டுரை ஆகும்.

முப்பாலாக வகுக்கப்பட்டுள்ள திருக்குறளில், முதற்பாலாகிய அறத்துப்பாலில் பதினைந்தாம் அதிகாரம் 'பிறன் இல் விழையாமை' ஆகும். முழுக்க முழுக்க ஆண்களுக்குப் புத்தி சொல்வதாக, அறம் உரைப்பதாகவே இவ்வதிகாரத்துக் குறட்பாக்கள் விளங்குகின்றன.

இன்னொருவனின் மனைவியைத் தனதாக்கிக் கொள்ள விரும்பாமை என்பதே பிறன் இல் விழையாமை என்பதன் பொருள். இல் என்பது இல்லாளைக் குறித்தது.

இந்த அதிகாரத்திலுள்ள பத்துக் குறட்பாக்களும் பிறன் இல் விழையாமையைத் தகுந்த விதத்தில் வலியுறுத்துகின்றன. இருப்பினும் சில குறட்பாக்களை மட்டும் பார்ப்போம்.



‘அறன்கடை நின்றாருள் எல்லாம் பிறன்கடை  
நின்றாரின் பேதையார் இல்’ (குறள் - 142)

டாக்டர் மு. வரதராசனார் இதற்குப்  
பின் வருமாறு உரைவகுத்துள்ளார்.  
“அறத்தை விட்டுத் தீ நெறியில் நின்றவர்  
எல்லாரிலும் பிறன் மனைவியை விரும்பி  
அவனுடைய வாயிலில் சென்று நின்றவரைப்  
போல் அறிவிலிகள் இல்லை”

“எனைத்துணையர் ஆயினும்

என்ஆம்? - தினைத்துணையும்  
தேரான் பிறன்கில் புகல்” (குறள் -144)

“தினையளவும் ஆராயந்து பார்க்காமல்  
பிறனுடைய மனைவியிடம் செல்லுதல்,  
எவ்வளவு பெருமையை உடையவரா  
யினும் என்னவாக முடியும்?”

“பகைபாவம் அச்சம் பழியென நான்கும்

இகவாவாம் இல்இறப்பான் கண்” (குற-146)

“பகை, பாவம், அச்சம், பழி என்னும் இந்  
நான்கு குற்றங்களும் பிறன் மனைவி  
யிடத்து நெறி தவறி நடப்பவனிடத்திலிருந்து  
நீங்காவாம்”

“எளிதுஎன இல்இறப்பான் எய்தும்எஞ்

ஞான்றும்

விளியாது நிற்கும் பழி” (குறள் - 145)

“இச்செயல் எளியது என எண்ணிப்  
பிறனுடைய மனைவியிடம் நெறிதவறிச்  
செல்கின்றவன், எப்போதும் அழியாமல்  
நிலைநிற்கும் பழியை அடைவான்”

திருக்குறளில் ‘பிறன் இல் விழையாமை’  
என்ற அதிகாரத்திலுள்ள சில குறட்பாக்  
களையும், அவற்றுக்கு டாக்டர் மு.வரத  
ராசனார் எழுதிய எளிய உரையையும்  
மேலே பார்த்தோம்.

இந்தக் கருத்தைத் திருவள்ளுவர்  
வலியுறுத்துவதற்கு அக்கால, அதற்கு  
முற்கால சமூக ஒழுக்கம் காரணமாக  
இருந்தது எனலாம். பல முன்னுதாரணங்  
களைக் கண்டு தான் திருவள்ளுவர்  
இக்கருத்தை வலியுறுத்தியுள்ளார்.

கடவுள்கள், தேவர்கள், அசுரர்கள்,  
அரக்கர்கள், மனிதர்கள் எனப் பலவகையினர்  
தமது பலத்தாலும், தந்திரத்தாலும், பிறன் இல்  
விழைதல் ஆகிய பெருந்தவறைச்  
செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் சிலரை  
இங்கே பார்ப்போம்.

**மகாவிஷ்ணு - பீருந்தை**

சிவபெருமானது கோப அக்கினியி  
லிருந்து பிறந்தவன் சலந்தரன், அவன்  
மிகுந்த வல்லமை படைத்தவனாகி அசுரக்  
குணங் கொண்டு அசுரர்களின் அரசனாக  
அரசுபுரிந்தான். கால நேமி என்ற அசுரனின்  
மகளான பிருந்தை என்பவளைத்  
திருமணஞ் செய்தான்.

தேவர்கள் யாவரையும் வெற்றிகொள்ள  
விரும்பிப் போருக்குப் புறப்பட்டான் சலந்  
தரன். அவனோடு போர் புரிய மாட்டாவர்  
களாகிய தேவர்கள் யாவரும் பயந்து நடுங்கி  
ஓடிச் சென்று சிவபெருமானிடம் அடைக்  
கலம் புகுந்தனர்.

சிவபெருமான் இந்திரன் முதலான தேவர்களுக்கு அடைக்கலங்கொடுத்து அச்சத்தைப் போக்கினார். அதை அறிந்த சலந்தரன் கோபங்கொண்டு சிவபெருமானோடு போர் செய்யப் புறப்பட்டான். அவனது மனைவி பிருந்தை தடுக்கவும் கேட்காமல் சென்று திருக்கையாய மலையை அடைந்தான்.

சிவபெருமான் வயோதிப அந்தணர் வடிவத்தில் சலந்தரன் முன் தோன்றி “சிவபெருமானை வெற்றி கொள்ள உன்னால் முடியாது” என்றார். அவனோ தனது ஆற்றல் பற்றித் தற்பெருமை பேசினான்.

சிவபெருமான் தனது காலால் நிலத்தில் ஒரு சக்கரத்தைக் கீறினார். அது சக்கரப் படையாயிற்று. “இதனை நீ தூக்கித் தலையில் வைப்பாயானால் நீ சிவபெருமானுடன் போரிடும் வல்லமை படைத்தவன் என்பதை நம்புவேன்” என்றார்.

சலந்தரன் மிகமுயன்று தூக்கி அந்தச் சக்கரத்தைத் தலையில் வைத்த மாத்திரத்தில் அவனுடல் இரு பிளவுகளாகப் பிளந்து, அவன் உயிர் பிரிந்தது.

சலந்தரனின் மனைவியான பிருந்தையின் பேரழகில் பெருவிப்பமாகிய காமமயக்கங் கொண்டிருந்த மகாவிஷ்ணு மூர்த்தி ஒரு முனிவராய் உருமாறி, பிருந்தையின் இருப்பிடத்துக்கு அருகில் இருந்த

பூந்தோட்டத்தில் தவஞ் செய்வார் போல இருந்தார்.

தனது கணவனின் பிரிவுத் துயரால் வருந்தி, அவன் திரும்பி வராததால் கலங்கியிருந்த பிருந்தை, மன ஆறுதலுக்காகப் பூஞ்சோலைக்குச் சென்றாள்.

மகாவிஷ்ணு மூர்த்தியின் ஸ்ரீவைகுண்டமாகிய உலகத்தில் அவரது கோவிலில் வாயிலைக் காத்து நிற்கும் கடமை கொண்ட துவாரபாலகர்கள் இருவரும் மகாவிஷ்ணுவின் கட்டளைப்படி சிங்கங்களாக உருவெடுத்து அவளைத் துரத்திவர அவள் பயந்து ஓடிச் சென்று தவஞ்செய்வார்போல் வேற்றுருவில் இருந்த மகாவிஷ்ணுவின் காலடியில் அடைக்கலம் புகுந்தாள்.

மகாவிஷ்ணு அவளுக்கு அபயம் அளித்து, ஆறுதல் கூறுவார்போல் நடித்து நிற்க, அந்தத் துவாரபாலகர்கள் குரங்குகளாக வடிவெடுத்து சலந்தரனின் பிளவுபட்ட உடற் கூறுகள் இரண்டையும் கொண்டு வந்து அவர்முன் போட்டனர்.

தன் கணவன் கொல்லப்பட்டுவிட்டதை அறிந்து, துடித்துப் புரண்டு அமுத பிருந்தையை மகாவிஷ்ணு தேற்றி தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்ற நினைத்து அவ்வுடலைப் பொருத்தி உயிர்கொடுத்து தான் அவ்வுடலில் கலந்து கொண்டார்.

கணவன் உயிர் பெற்று எழுந்ததைக் கண்ட பிருந்தை மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்

தாள். மகாவிஷ்ணு அவளை அணைத்துக் கொண்டு அவளது அரண்மனைக்குச் சென்றார்.

தன் கணவன்தான் உயிர்பெற்று எழுந்தான் என்று நம்பிய பிருந்தை அவரோடு மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்தாள். மகாவிஷ்ணு வேண்டிய மட்டும் அவளோடு இன்பம் அனுபவித்து மகிழ்ந்திருந்தார்.

மகாவிஷ்ணுவே தன் கணவன் உருவில் வந்து தன்னோடு வாழ்கிறார் என்பதை ஒருநாள் பிருந்தை அறிந்து கொண்டாள். மிகவும் கோபம் கொண்ட வளாகி அவருக்குச் சாபமிட்டாள்.

அவளிட்ட சாபப்படியே தான் மகாவிஷ்ணு இராமாவதாரம் எடுத்தபோது சீதையை இராவணன் கவர்ந்ததும், இராமன் துயருற்று வருந்தியதும், குரங்குகளோடு அலைந்ததும் நிகழ்ந்தது.

சிங்கங்களாகவும், குரங்குகளாகவும் வடிவெடுத்து வந்த துவாரபாலகர்கள் இராவணனாகவும் கும்பகர்ணனாகவும் இராமனுக்கு எதிரிகளாய் பிறந்தார்கள்.

மகாவிஷ்ணு மூர்த்திக்குச் சாபமிட்ட பிருந்தை தீமூட்டி அந்தத் தீயிலே எரிந்து இறந்தாள். அவள் எரிந்த சாம்பல் மேட்டில் இருந்து மகாவிஷ்ணு வருந்திய போது மகாலக்ஷ்மி உமையம்மையாரிடம் முறையிட அவர் துளசி விதைகளைக் கொடுத்ததாகவும், அந்தத் துளசி விதைகளைச்

சாம்பல் மேட்டில் தூவியபோது அங்கே முளைத்த துளசிச் செடியின் மூலம் மகாவிஷ்ணுவின் துன்பம் நீங்கியதாகவும், கந்தபுராணம், காஞ்சிப் புராணம் என்னும் புராணங்கள் சிற்சில வேறு பாட்டுடன் சொல்கின்றன.

வீட்டு முற்றத்தில் துளசிச் செடி நட்டு வளர்த்து, அதன் முன் கோலம் போட்டு அலங்கரித்து, அதைக் குல மகளிர், குடும்பப் பெண்கள் வணங்கும் வழக்கத்திற்கு மூலக் கதை இதுவே. துளசி மாடம் கட்டி வைப்போரும் உண்டு.

கந்த புராணத்திலும், காஞ்சிப் புராணத்திலும் வருகின்ற இக்கதை வைணவ சமயத்தின் முழுமுதற் கடவுளும், சைவ சமயத்தின் காத்தற் கடவுளுமான மகாவிஷ்ணு மூர்த்தி பிறன் மனை விழைந்த சாபம் பெற்றுப் பழியடைந்த செய்தியைச் சொல்கிறது.

### அக்கினி - அருந்ததி

யாகங்களின் போது அக்கினியில் (நெருப்பில்) இடப்படும் பொருட்கள் யாவற்றையும் யாகத் தலைவனாகிய கடவுளுக்குக் கொண்டு போய்க் கொடுக்கும் கடமை உடையவர் அக்கினி பகவான் என்பது ஐதீகம்.

ஒரு தடவை சப்த முனிவர்கள் தத்தம் மனைவியோடிருந்து யாகஞ் செய்தனர். அக்கினி பகவான் முனிபத்தினிகள் மேல் மோகங் கொண்டார். விரக தாபத்தால்

துடிக்கும் தனது கணவனின் தாபத்தைப் போக்க விரும்பினாள் அவன் மனைவி சுவாகா தேவி.

முனிபத்தினிகளைத் தன் கணவன் தீண்டினால் பெருஞ்சாபம் கிடைத்துவிடும் என்று அஞ்சிய சுவாகாதேவி தானே முனிபத்தினிகளை ஒவ்வொருவராக அழைத்து வருவதாகக் கூறி, மாறி மாறி ஆறு முனிபத்திகளின் உருவங்களைத் தானே எடுத்து வந்து தன் கணவனத் திருப்திப் படுத்தினாள்.

சப்த ரிசிகளில் ஒருவராகிய வசிட்ட முனிவரின் மனைவியாகிய அருந்ததி போல உருவெடுக்கப் பலமுறை முயன்றும் அது முடியாமையால் மனம் நொந்து கணவனிடம் உண்மையை உரைத்தாள்.

வைதீகத் திருமணச் சடங்கில் 'அருந்ததி காட்டுதல்' நிகழ்வின் தத்துவம் இதுவே. அருந்ததி நட்சத்திரப் பேறு பெற்றவள். தன்னைப் போல் இன்னொருவர் உருமாற முடியாத பத்தினித் தன்மை கொண்டவளாக இருந்ததனால் கற்பரசி என்று போற்றப்பட்டவள் அருந்ததி.

அக்கினி பகவான் பிறன்(ர்)இல் விழைந்த கதையான இந்தக் கதையும் புராணங்களில் பிரசித்தமானது.

### சந்திரன் - தாரை

தேவர்களுக்குக் குருவாக விளங்கியவர் பிருகஸ்பதி. இவரைக் குரு என்றும்

தேவகுரு என்று அழைப்பர். அசுரர்களுக்குக் குருவாக விளங்கியவர் சுக்கிராச்சாரியார். இவரைச் சுக்கிரன் என்றும் அசுரகுரு என்றும் அழைப்பர்.

தேவகுருவாகிய பிருகஸ்பதியின் மனைவி தாரையின் மேல் சந்திரன் ஆசைகொண்டு அவளைக் கூடி புதன் என்ற புத்திரனைப் பெற்றான்.

புதனின் பரம்பரையே சந்திர குலத்தவர் எனப்படும் கௌரவர் பாண்டவர் பரம்பரையாக மகாபாரத்தில் சொல்லப்படுகின்றது. சூரிய குலக் கதை இராமாயணம், சந்திர குலக் கதை மகாபாரதம் என்பர்.

சந்திரன் குருபத்தினியாகிய பிறன் மனை விழைந்த கதை பாரதமாகிய இதிகாசத்திலும் வேறு புராணங்களிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

### இந்திரன் - அகலிகை

கௌதம முனிவரின் மனைவியின் பெயர் அகலிகை. பேரழகியான அகலிகையின் மேல் பெரும் காமம் கொண்டான் தேவேந்திரன். அவளை அடைய வழிதேடி ஒருநாள் இரவுப் பொழுதில் கௌதம முனிவரின் வீட்டின் அருகிலுள்ள மரத்தில் சேவல் போல் வடிவெடுத்து வந்திருந்து கூவினான்.

பொழுது விடியப் போகின்றது என்று பதைபதைத்து எழுந்த கௌதம முனிவர் அவசர அவசரமாக ஆற்றை நோக்கிச் சென்றார். இந்திரன் கௌதம முனிவரின்



வடிவெடுத்து வந்து அகலிகையைக் கூடிக் களித்தான்.

பொழுது விடியாத சாமம் அது என்பதை உணர்ந்துகொண்ட முனிவர் ஏதோ தவறு நிகழ்ந்து விட்டதாகப் பதட்டப்பட்டு அவசர அவசரமாக வீட்டுக்குத் திரும்பினார்.

தனது படுக்கையில் தனது மனைவியான அகலிகையோடு இந்திரனைக் கண்டார். கடுங்கோபங் கொண்டு இந்திரனுக்கும் அகலிகைக்கும் சாபங்களைக் கொடுத்தார்.

இந்திரனுக்கு அவர் கொடுத்த சாபம் மிக மிக அற்புதமானது. 'உன் உடம்பில் ஆயிரம் பெண்குறிகள் உண்டாகட்டும்' என்பதே அந்தச் சாபம். அகலிகைக்கு அவர் கொடுத்த சாபம் "நீ கல்லாகப் போவாய்" என்பது.

வைதீகத் திருமணச் சடங்கின் போது 'அம்மி மித்தல்' என்பதும் ஒரு நிகழ்வாகும். கல்லுக்குப் பதிலாகத்தான் கல்லால் செய்யப்பட்ட அம்மி பயன்படுத்தப்படுகிறது. கல்லை மித்தல் என்பதற்குப் பதிலாக அம்மி மிதித்தலாக ஆகிவிட்டது. கல்லை மிதித்தல் என்பது அகலிகையை மிதித்தல் என்பதாகும்.

தன் கணவனல்லாத இன்னொரு வனுடன் சுகம் அனுபவித்த அகலியை மிதிக்க வேண்டும் (பழிக்கவேண்டும்) என்றும், தன்னைப் போல உருவமே எடுக்க முடியாத கற்பரசியாக விளங்கிய

அருந்ததியைத் துதிக்க வேண்டும் (போற்ற வேண்டும்) என்பதுவுமே 'அம்மி மிதித்தல்'. 'அருந்ததி காட்டல்' ஆகிய நிகழ்வுகளின் தத்துவமாகும்.

இந்துக்களின் வைதீக திருமண நடைமுறையில் இந்த இரண்டு நிகழ்ச்சிகளும் இன்றும் இடம் பெறுவதைக் காணலாம். அர்த்தம் தெரியாமலே வழங்கி வருவது தான் வேதனைக் குரியது.

வான்மீகி இராமாயணம், கம்பராமாயணம் முதலான இராமாயணங்களும் வேறு புராண இதிகாச நூல்களும் பிறவற்றின் மனை விழைந்த தேவேந்திரன் பழிபட்டுச் சாபம் பெற்ற கதையை விரிவாகச் சொல்கின்றன.

### நகுஷன் - இந்திராணி

பாண்டவர்கள் கௌரவர்களின் மூதாதையர்களில் ஒருவனான நகுஷன் நூறு யாகங்களைச் சிறப்பாகச் செய்து முடித்து தேவேந்திரப் பதவி பெற்றான்.

இந்திரன் என்றால் தலைவன் என்று பொருள். தேவேந்திரன் என்றால் தேவர்களுக்குத் தலைவன் என்று பொருள். தேவேந்திரப் பதவி பெற்ற நகுஷனுக்கு சொர்க்க போகங்களை முழுமையாக அனுபவிக்கவேண்டுமென்ற ஆசை வந்தது.

இந்திரனின் மனைவியைத் தன் மனைவியாக்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்ற பிறன் இல் விழையும் ஆசை நகுஷனுக்கு வந்தது.

இந்திரன் சுவர்க்க போகம் இரந்து இராச்சியத்தை விட்டு வெளியேறி இருந்ததால் இந்திராணி தனித்திருந்தாள். இந்திராணிக்குத் தன் எண்ணத்தைத் தெரிவித்தான் நகுஷன்.

அவள் தமது குருவின் துணையை நாடினாள். அவரின் ஆலோசனைப்படி சப்த ரிஷிகள் சுமந்துவர பல்லக்கில் ஏறி அமர்ந்து தன் அரண்மனைக்கு வரும்படி செய்தி அனுப்பினாள்.

சப்த ரிஷிகளும் பல்லக்கைச் சுமந்தனர். நகுஷன் பல்லக்கில் மிகுந்த பரவசத்தோடு பவனி வந்தான். அவனது காம வேகத்துக்கு முனிவர்களின் வேகம் போதாமையால் வேகம், வேகம் என்ற பொருளில் 'சர்ப்ப, சர்ப்ப' எனச் சொல்லி, பல்லக்கைச் சுமந்து முன்வரிசையில் சென்ற அகத்திய முனிவரின் தோளில் காலால் தட்டினான்.

அகத்தியர் அந்த அவமானத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாதவராகி அவனுக்குச் சாபமிட்டார். "சர்ப்ப, சர்ப்ப எனக்கூறிக் காலால் உதைத்ததால் நீ பாம்பாகப் போவாய்" எனச் சாபமிட்டார். சர்ப்ப என்பது பாம்பையும் குறித்த சொல். பாம்பில் ஒருவகை சர்ப்பம் என்பது, நல்ல பாம்பு, நாக பாம்பு என அழைக்கப்படும் பாம்பை சர்ப்பம் என்பதும் வழக்கு.

நகுஷன் பதவிச் செருக்கில், அதிகார மமதையில் இந்திராணியாகிய பிறன் மனை விழைந்து அகத்தியரிடம் சாபம் பெற்று

புமிக்கு வந்து காட்டில் கிடந்த கதை மகாபாரதத்தில் வருகிறது.

### சயந்தன் - சீதை

தந்தையைப் போன்ற தனயன் என்பது முற்று முழுதாகச் சயந்தனுக்கே பொருந்தும். சயந்தன் தேவேந்திரனின் மகன். இவனுக்குச் சீதையின் மேல் பெரும் மோகம் ஏற்பட்டது.

இராமனும் சீதையும் காட்டில் இருந்த காலத்தில் ஒரு நாள் சயந்தன் சீதையை அனுபவிக்க விரும்பினான். முதல் முயற்சியாக ஒரு காக வடிவெடுத்து சீதையின் தோளில் அமர்ந்தான்.

காக வடிவில் வந்தவன் சயந்தன் என்பதை அறிந்து கொண்ட இராமன், பக்கத்திலே இருந்த புல் ஒன்றைப் பிடுங்கி அதனையே ஆயுதமாகச் சயந்தனை நோக்கிச் செலுத்தினான்.

ஆயுதமாக மாறிய புல் சயந்தனைத் துரத்த உலகம் முழுதும் அவன் ஓடியும் தப்ப முடியாமற் போனதால் இராமனின் காலடியில் வந்து விழுந்து தஞ்சமடைந்தான்.

தஞ்சமடைந்தவனின் உயிர்பறித்தல் தர்மமல்ல என்று எண்ணிய இராமன், தண்டனையாக காகத்தின் ஒரு கண்ணைப் பறித்து விட்டு மன்னித்தான்.

காகங்களுக்கு இரண்டு கட்டி துவாரங்கள் இருந்தாலும் ஒரு கண்ணை இருப்பது

இதனால் தான் என்பார்கள் இராம பக்தர்கள். “வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்” என்ற பழமொழி இச்சம்பவத்திலிருந்துதான் தோன்றியது.

இந்திரனின் மகனான சயந்தன், சீதையாகிய பிறன் மனை விழைந்த கதை, இராமாயணத்திலும், ஆழ்வார் பாசுரங்கள் களிலும் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

### இராவணன் - சீதை

தங்கை சூர்ப்பணகையின் சீதைபற்றிய அழகு வர்ணனைகளைக் கேட்டு, சீதை மேல் காமம் கொண்ட இராவணன் சீதையைக் கவரநினைத்தான்.

மாமன் மானீசனை மாய மானாக ஏவி, இராமனையும், பின் இலக்குவனையும் சீதையிடமிருந்து பிரித்தான். கபட வேடதாரியாக சிவனடியார் வேடத்தில் சென்று சீதையைக் கவர்ந்து சென்றான் இராவணன்.

அரக்கர் குல அழிவுக்கு, இராவணன் இராமனின் மனைவியாகிய சீதைமேல் வைத்த பெருங் காமமே காரணமாயிற்று. பிறன் இல் விழைந்த இராவணன் பட்ட அவமானமும் துன்பமும் இராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

### சயத்திரதன் - பாஞ்சாலி

சூதாட்டத்தில் நாடு நகரிழந்த பாண்டவர்கள் காட்டில், ஆரண்ய வாசம் அனுபவித்த காலத்தில் ஒருநாள் சயத்திரதன் காட்டிலே பாஞ்சாலியைக் கண்டான்.

கௌரவர்களாகிய தூரியோதனன் முதலான நூற்றுவரின் ஒரே தங்கையான துச்சளை என்பவளின் கணவனே சயத்திரதன். உறவு முறைப்படி பார்த்தால் பாண்டவர்களின் பத்தினியான பாஞ்சாலி அவனுக்குச் சகோதரி.

அப்படியிருந்தும் அவள்மேல் காமுற்று அவளைத் தன் தேரில் கடத்திச் சென்றான். பாண்டவர்கள் செய்தியறிந்து விரைந்து வந்து அவனோடு போர் செய்து சிறைப்பிடித்துப் பாஞ்சாலியை மீட்டனர்.

சயத்திரதனைக் கொல்லாது அவனது தலையை வழித்து மொட்டையடித்து, தலையில் செம்புள்ளி கரும்புள்ளி குத்தி அவமானப்படுத்தி அனுப்பிவைத்தனர்.

இது மகா பாரதத்தில் வருகிற கதை. பிறன் மனை விழைந்த சயத்திரதனே மகாபாரதப் போரில் அபிமன்யுவின் மரணத்திற்குக் காரணகர்த்தாவாக விளங்கியவன்.

### வாலி - உருமை

வாலியும் சுக்கிரவனும் தாய்வழிச் சகோதரர்கள். இந்திரனின் மகன் வாலி. சூரியனின் மகன் சுக்கிரீவன். இருவரும் ஒரே தோற்றமும் ஒரே சாயலும் கொண்டவர்கள்.

வாலிக்குத் தன் தம்பி சுக்கிரீவனின் மனைவி உருமை என்பவள் மேல் தீராத மோகம். இந்த உருவ ஒற்றுமையைப் பயன்படுத்தி சுக்கிரீவனின் மனைவி

உருமையை ஏமாற்றி அவளை அனுபவித்து வந்தான் வாலி.

ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் உடன் பிறந்த தம்பியை அடித்துக் கொடுமைப்படுத்தித் துரத்தியபின் அவனது மனைவியான உருமையைத் தன் மனைவியாக்கிக் கொண்டான்.

இராமன் சக்கிரீவனுடன் நட்புப் பூண்ட போது அனுமான் இக்கதையை இராமனுக்குக் கூற, இராமன் கடுங்கோபங்கொண்டு வாலியைக் கொல்வதாக வாக்குக் கொடுத்தான். அதன்படி பிறன் மனை விழைந்த பெருவீரனான வாலி இராமனால் கொல்லப்பட்டான்.

இராமாயணத்தில் இக்கதை வருகிறது. கம்பன் தனது இராமாயணத்தில் மிக விரிவாக இக்கதையைப் பாடியிருக்கிறான்.

### முடிவுரை

திருவள்ளுவர் பிறன் இல் விழையாமை பற்றிய பாடுவதற்கு இத்தகைய சம்பங்களே

காரணிகள் எனலாம். பலம் மிக்கவனும், அதிகாரம் உள்ளவனும் தன்னிக்கையாப் பிறன் மனை விழைந்தால் இல்வாழ்க்கை என்னாவது.

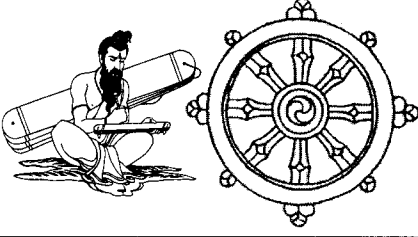
திருவள்ளுவர் அறக்கருத்துக்களை சமூக மேன்மை கருதி வலியுறுத்தும் போது இத்தகை முன்னுதாரணங்களைக் கண்டு தான் சொல்லியிருக்கிறார்.

தான் கற்ற, கேட்ட, தான் அனுபவித்த தான் சிந்தித்த விடயங்களைத்தான் எந்த அறிஞனும் சமூகத்துக்கு வழங்குவான். அந்த வகையில் திருவள்ளுவரின் ஒவ்வொரு கருத்துக்கும் ஒவ்வொரு பின்புலம் உண்டு என்பதை உணர முடிகிறது.

திருக்குறட் பாக்களிலுள்ள கருத்துக்களை இந்த வகையில் ஆராய்ந்தால் இன்னும் பல செய்திகளைச், சம்பவங்களை அறியமுடியும்.

\*\*\*\*\*





## பௌத்த அறநூல் தம்மபதமும் திருக்குறளும்

- பன்மொழிப் புலவர். த. கனகரத்தினம் -

தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவர் செய்த திருக்குறள் தமிழிலுள்ள மிகச் சிறந்த இலக்கிய நூல். அறம், பொருள், இன்பம் என்பனவற்றை விளக்கி வீடுபேற்றுக்கு வழிகாட்டும் இலக்கிய நூலாகும். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் செய்யப்பட்ட இந்நூல் அழியாப்புக்ழ் பெற்றுக் காலத்தை வென்று விளங்குகிறது. திருக்குறளின் பெருமையால் பல மொழிகளிலும் இந்நூல் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய திருக்குறள், (உபநிடதக் கருத்துக்களைக் கொண்ட) பகவத கீதை போன்ற நூல்களிற்காணப்படும் கருத்துக்கள், பாளி மொழியிற் செய்யப்பட்ட தம்மபதம் என்னும் நூலிலும் காணப்படுகின்றன. இத்தம்மபதம், திருக்குறள், நாலடியார் போன்ற நூல்களிலும் பார்க்கக் காலத்தால் முந்தியது. மேலும், தம்மபதமும் உலக இலக்கியத்திலே சிறந்த நூலாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. இந்நூலிலே புத்தபகவானின் அறத்தை - அறம்; பதம் - வழி என்பதாகும்.

தம்மபதம் என்றால் அறவழி; இந்நூல் பௌத்தம் பிடகங்களில் ஒன்றான சுத்த பிடகத்தைச் சேர்ந்த குத்தக நியாயம் என்ற நூலின் ஒரு பகுதியாகும். இந்நூல், பாளி மொழியில் 423 சூத்திரங்களைக் கொண்டது.

26 அத்தியாயங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. பௌத்தர்களால் இது பெரிதும் போற்றப்படுகிறது. இது புத்த சமயத்தவரின் பாராயண நூலாகவும் பிரமாண நூலாகவும் அமைகிறது.

தம்மபதம் என்ற நூலில் திருக்குறளில் வரும் அதிகாரங்கள் போன்ற அதிகாரங்களும் வருகின்றன. உதாரணத்திற்கு அவா அறுத்தல், மடியின்மை, வெகுளாமை, தீவினையச்சம் என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம். முதற்கண் மனத்தைப் பற்றித் தம்மபதத்திலுள்ள மனஇயலில் வரும் சூத்திரம் ஒன்றைப் பார்ப்போம்.

மனோ புவ்பங்கமா தம்மா  
Mano pubbangam-a dhamm-a

மனோ ஸெட்டா மனோமயா  
Mano Setth-a Manaomay-a ;

மனஸா சே பதுட்டேன  
Manas-a ce padutthena

பாசதி வா கரோதி வா  
Bh-a sati v-a karoti v-a



ததோ நாங் துக்கம் அன்வேதி

Tato nan dukkham anveti

சங்கங் வா வஹதோ பதங்

Cakkan va vahato padan (யமக வக்க - 1)

இப்பாசுரத்தில் மனத்தினது இயல்பை அழகாக எடுத்துக் கூறுகிறார். மனம், வாக்கு, காயம் என்ற திரிகரண சுத்தியில்லா விட்டால் ஏற்படும் தீமையையும் விளக்குகிறார். துன்பம் தொடர்வதற்கு நல்லதோர் உவமானத்தையும் கையாள்கிறார். 'துக்கம் அன்வேதி' அதாவது துன்பம் அவனைத் தொடர்ந்து செல்லும். எவ்வாறெனின் - 'சக்கங்வா வஹதோ அன்வேதி'- வண்டிச் சக்கரம் மாட்டின் அடியைத் தொடர்ந்து செல்வது போல என்று நல்லதோர் உவமானத்தை - கருத்தாழத்தோடு காட்கின்றார். இனி, பாசுரத்தின் முழுக் கருத்தினையும் பார்க்கலாம்.

சித்தத்தின் நிலைகளுக்கு எல்லாம் மனமே முன்னோடி. அவை மனத்திலிருந்து உண்டானவை. மனமே எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நிற்கிறது. தீ எண்ணத்தோடு ஒருவன் பேசினாலென்ன செயல் புரிந்தாலென்ன வண்டிச் சக்கரம் மாட்டின் அடியைத் தொடர்ந்து செல்வது போலத் துன்பம் அவனைத் தொடர்ந்து செல்லும்.

“மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல்  
அனைத்தறன்  
ஆகல நீர் பிற” (அறன் வலியுறுத்தல் - 4)

இக்குறட்பாவில் ஒருவன் தன் மனத்தில் குற்றம் இல்லாதவனாக இருக்க, அறம் அவ்வளவே. மனத்துய்மை இல்லாத மற்றவை ஆரவாரத் தன்மை உடையவை; அவை அறச்செயல்கள் ஆகமாட்டா எனத் திருவள்ளுவர் கூறுகிறார். 'மனசா சேபதுட்டேன பாசதி' - என்று தம்மபதத்தில் வரும் கருத்து திருக்குறளின் மொழிபெயர்ப்பை "சிறீ கீய" (பீரீ ிய) நூலாசிரியர் சிறீ சாள்ஸ் த. சில்வா பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

கேடேய் மூல மனசீன் - டூரூரூரூ ரகிஜு  
ஒன் டும  
கியம பீல் நமீ ப்மூவே நூதி கிசீ பூவென்  
பேஜுமென் (சிறி கீய - 34)

இவ்வாறு அறத்தை ஒன் டும குணதம - வலியுறுத்துகிறார். அதுவே மாசில்லாத மனம் கியம பீல் நியம ஸில் - அதாவது உண்மையான அறம் என்று கூறுகிறார்.

தூய மனத்தோடு ஒருவன் பேச வேண்டும். செயல்புரிய வேண்டும். அப்போது தான் சுகமும் நிழல் போல் தொடரும் என்கிறது தம்மபதம். எனவே, தீயவழியிற் செல்லும் உள்ளத்தைத் திருத்துதல் எமது கடமை. திருகு சிந்தையைத் தீர்த்துச் செம்மை செய்ய வேண்டும். என்கிறார் அப்பரும். பகைமையைப் பகையால் வெல்ல முடியாது.

அன்பினாலே தான் பகையையும் வெல்லலாம். இதனைத் தம்மபதம் பாளி மொழியிற் பின்வருமாறு கூறுகிறது.



ந ஹி வேரேன வேராணி  
Nahi verena Ver-a ni

சம்மன்தி இத்த குதாசனாங்  
Sammanti dha kud-a kannan

அவேரேனா ச சம்மன்தி  
A verena ca sammanti

ஏச தம்மோ சனாந்தனோ  
Esa dhammo san-a ntano

இப்பாசுரத்தில் புத்தபகவான் இன்  
சொல்லையும் அன்பினையுமே அருளு  
கிறார்.

இதனைத் தெய்வத் திருவள்ளுவர்  
பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

**‘இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்  
கனியிருப்பக் காய் கவர்ந் தற்று’  
(இனியவை கூறல் - 100)**

இக்குறட்பாவில் கனிகள் இருக்கும்போது  
காய்களைப் பறித்துத் தின்பதைப் போன்றது  
என்று திருவள்ளுவர் உவமமானமும் காட்டி  
நயமாகக் கூறுகிறார். வன்சொல் வழங்கு  
வதாற் பயனில்லை என்பது அவர் கருத்து.  
இன்சொல் வழங்குக என்றே அறிவுரை  
கூறுகிறார்.

இனிய உளவாக என்ற திருக்குறட்  
கருத்தை றணஸ்கல்ல தேரர் (௧௯௪௧-௧௯௪௨)  
சி) தமது ‘உலோகோபகாறய’ என்ற சிங்கள

நீதிநூலில் எடுத்தாண்டுள்ளார். அவர் பாடிய  
பாடலையும் பார்ப்போம்.

ஈமஈரூ வுடன் னுரு-நுரு கீரூ வுடன்  
உருவையு  
விருவி பரு டும ளீ கிருய பரு லுருவனன்  
ஈரூவன்

**(உலோகோபகாற - 182)**

இவ்வாறு ஈமஈரூ வுடன் அமயுறு வதன்  
- இன்சொல் இனிது; நுரு கீரூ வுடன் - தத  
குறிறு பஸ் - வன்சொல் கொடிது என்று தான்  
உலோகோபகாறய என்ற நூலும் கூறுகிறது.  
வள்ளுவரைப் போன்று நல்ல பழம், காய்  
என்பனவற்றையும் உவமைகாட்டி விளக்கு  
கிறார்.

ஒளவையார் பாடிய நல்லவழியில்  
வன்சொற்கள், வெட்டெனவை என்றும் இன்  
சொற்கள் மெத்தனவை என்றும் குறிப்பிடப்  
படுகின்றன. வன் சொற்கள் இன் சொற்களை  
வெல்லமாட்டா. இதனை நல்ல இரு  
உவமை களைக் காட்டி ஒளவையார் பாடிய  
நல்லவழிப் பாடலையும் பார்ப்போம்.

**வெட்டெனவை மெத்தெனவை  
வெல்லாவாம் வேழத்தில்  
பட்டுருவுங் கோல் பஞ்சில் பாயாது -  
நெட்டிருப்புப்  
பாரைக்கு நெக்குவிடாப் பாரை  
பசுமரத்தின்  
வேருக்கு நெக்கு விடும். (நல்வழி - 33)**

இப்பாடலில் யானையின் மேல் தைத்து  
உருவிப் போகின்ற அம்பு பஞ்சில் பாயாது.



இருப்புப் பாரைக்கும் பிளவுபடாத கருங்கற் பாரை, பசுமரத்தின் வேருக்குப் பிளவுபடும் என்னும் இரு உவமானங்கள் எடுத்தாளப்படுகின்றன. இவை வன்சொல்லிலும் இன் சொல்லே வலியது என்பதை விளக்குகின்றன.

பிறப்பால் எவரும் உயர்ந்தவராவதில்லை. அவரவர் செய்கையாலேயே ஒருவர் உயர்ந்த வராக மதிக்கப்படுகிறார். அந்தணர் என்போர் யாவர்? அழகிய தண்ணளியை உடையவர்களே அந்தணராவர். அவர்களே அறவோர். மேலான ஒருவரையே அந்தணர் என்கிறோம். இக்கருத்தைத் தெய்வத் திருவள்ளுவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

**"அந்தணர் என்போர் அறவோர் மற்று  
எவ்வுயிர்க்கும்**

**செந்தண்மை புண்டொழுக லான்"  
(நீத்தார் பெருமை - 30)**

எல்லா உயிர்களிடத்தும் செம்மையான அருளை மேற்கொண்டு ஒழுகுபவரே அந்தணர் என்கிறார் வள்ளுவர். இக்கருத்தினையே தம்மபதம் என்னும் அறவழி நூலும் பின்வருமாறு கூறுகிறது.

நச அஹங் பிராக்மணங் புறாமி  
na C-a han Br-a hmanam br-umi  
யோனியங் மத்தி சம்பவங்  
Yonijan matti sambhavan;  
போவாதி நாம ஸோ ஹோதி

Bhov-a di n-a ma so hoti,  
சசே ஹோதி சகிஞ்சனோ  
Sace hoti sakincano  
அகிஞ்சனங் அனாதானங்  
Akincanan an-a d-a nan  
தம் அஹங் புறாமி பிராக்மணங்  
tam ahan br-umi Br-a hmanam

பிராமண யோனியிற் பிறந்தவன், பிராமணமத்தாய் வயிற்றில் உதித்தவன் என்பதால் மாத்திரம் ஒருவனை நான் அந்தணன் என்று கூறமாட்டேன். அவன் களங்க முடையவனானால் போவாதி - பேச்சளவில் மாத்திரம் அந்தணன் என்பேன். களங்கமற்ற பற்றில்லாதவனையே அந்தணன் என்பேன் என்கிறார் புத்தபகவான். இக்கருத்தினையே 'வசலசத்தவிலும்' அவர் அழுத்திக் கூறுகிறார்.

**"ந ஐக்ச வளலோ ஹோதி  
ந ஐக்ச ஹோதி பிராக்மணோ  
கம்மேன வளலோ ஹோதி  
கம்மேன ஹோதி பிராக்மணோ"**

பிறப்பால் ஒருவன் 'பிராக்மணோ ந ஹோதி' பிராமணன் - அந்தணன் ஆவதில்லை. 'கம்மேன' செயலாலேயே ஒருவன் பிராமணன் - அந்தணன் ஆகிறான்.

இனி, முன்னர் கூறிய திருக்குறளின் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பினைப் பார்ப்போம். இதி ித ிஜுதி தை - ிபிலே - ிஜுன் லேத



පැනුසනට සිල්වන් ජී සැබැවින් දෙවේ  
එහෙයින්

(சிறி கீய - 30)

மக்கள் நல்லொழுக்கத்தையே கடைப்  
பிடிக்க வேண்டும். தீய ஒழுக்கம் இடும்பை -  
துன்பம் தரும். தவ வேடத்தில் மறைந்து  
வாழ்தல் கூடாது. மனத்தில் மாசு இல்லாத  
வாழ்வே உத்தம வாழ்வு. பொய் ஒழுக்கம்  
கூடாது. உலகம் பழிக்கும் தீய ஒழுக்கத்தை  
விட்டுவிடல் வேண்டும். தலையை  
முண்டிதம் செய்வதாலோ தாடியை  
வளர்த்தலாலோ சடை வளர்த்தலாலோ -  
தலைமுடியை நீட்டிக் கொள்வதாலோ  
எவரும் துறவியாவதில்லை. உள்ளத் துறவே  
உயர்ந்த துறவு. இதனைத் தம்மபதம்  
பின்வருமாறு கூறும்.

ந முண்ட கேன சமணோ

Na munda kena Samano

அப்பதோ அலிகம் பணாங்

Abbat-o alikam bhanan

இச்சா - லோ - ஸமாபன்னோ

Icch-a - lobha Sam-a panno

சமணோ கிம் பவிஸ்ஸதி

Samano Kim Bhavissati

(தம்மட்ட வக்க - 264)

புலனடக்கமின்றிப் பொய் பேசித்  
திரிபவன் இச்சை, லோபம் என்ற குணங்கள்  
நிறைந்தவன் எவ்வாறு தன்னைச் சமணன்  
என்று கூறுவது. இக்கருத்தினைத்  
திருக்குறள் பின்வருமாறு கூறுகிறது.

“மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா

உலகம்

பழித்தது ஒழித்து விடின்” (280)

இத்திருக்குறட் பாடலின் சிங்கள  
மொழிபெயர்ப்பினையும் காண்போம்.  
හැඩපළු ගෙහෙහුන් මුඩු කැරුමෙහුන්  
කිමැ හිය  
ගැරුහු කමින් පවිදන - වැළැකුම පමණ  
දන හට

(சிறி கீய - 280)

மேற்கூறியவாறு திருக்குறள், தம்மபதம்  
ஆகிய இலக்கிய நூல்களில் இலக்கிய  
உறவினை - ஒருமைப்பாட்டினை விளக்கும்  
பாடல்கள் பல உள. அவற்றை நாம்  
ஒப்புநோக்கி நயங்கண்டு இரசிப்போமாக.

\*\*\*\*\*



# வரலாறு காணாத மாபெரும் உலகத் தமிழ் இலக்கிய மாநாடு 2012 ஒரு பார்வை

- தேடலோன் -

ஆற்றல் மிகு அறிஞர் பெருமக்களால் கட்டிவளர்க்கப்பட்டு, 70ஆவது ஆண்டு வரலாற்றினைக் கண்ட கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம், உலகம் வாழ் தமிழ் மக்களின் நம்பிக்கைக்கு உரித்தான பெருமையினைக் கொண்டு தலை நகரில் தலைநிமிர்ந்து நிற்கின்றது. ஆளுமை மிக்க தலைவர்களின் வழிகாட்டலில் சங்க உறுப்பினர்களின் பற்றுறுதி கொண்ட செயற்பாடுகளினால் சாதனைகள் பலகண்டு பெருமை பெற்று நிற்கின்றது. அந்த வகையில் 2010/11, 2011/12 ஆகிய ஆண்டு களுக்குத் தலைவராகத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட தலைவர் மு.கதிர்காமநாதன் அவர்களின் வழிகாட்டலில் சங்கம் பலதுறைகளிலும் வளர்ச்சி கண்டு நிற்கின்றது. விருந்தினர் விடுதிக்கான ஐந்து அறைகள், அலங்கார நுழைவாயில் என்பன புதிதாக உருவாக்கம் பெற்றுள்ளன:

தமிழ்மொழி மற்றும் கலை இலக்கிய வளர்ச்சியைப் பொறுத்தளவில் பாரிய முன்னேற்றம் கண்டிருப்பதைப் பலரும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளார்கள். விழாக்கள், மலர்வெளியீடுகள், நூல்கள் சஞ்சிகைகள் போன்ற பதிப்புக்கள் மூலமும், வரலாறு காணாத வகையில் நடந்தேறிய உலகத் தமிழ் இலக்கிய மாநாடும் கட்டியம்

கூறிநிற்கின்றன.

நாவலர் விழா, திருக்குறள் விழா, 70ஆம் ஆண்டு எழுச்சி விழா என்பன பெருமை கொள்ளும் வகையில் நடத்தி முடிக்கப்பட்டன. இலக்கியக் கட்டுரைகள், கவிதைகள் என்பனவற்றைத் தாங்கி, திருக்குறள் விழாவை முன்னிட்டு வெளிவந்த 'முப்பால்', 70ஆம் ஆண்டு எழுச்சி விழாவையொட்டி எழுந்த 'நடந்தாய் வாழி' என்ற மலரும், உலகத் தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டு மலராக வெளிவந்த 'புவல்' மலரும் மணம் பரப்பி நிற்கின்றன. மாநாட்டு மலருக்கு முன்னுறுக்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகள் கிடைத்திருந்த போதிலும், மாநாட்டின் தொனிப்பொருளுக்கு அமைவாகக் காணப்பட்ட கட்டுரைகளில் மிகச் சிறந்த நாற்பத்தைந்து படைப்புகள் மலரை அலங்கரிக்கின்றன. எனவே ஒரு வரலாற்று ஆவணமாக விழா மலர் திகழ்கின்றது. திரு.க.இரகுபரனை மலராசிரியராகவும் பேராசிரியர் சபா ஜெயராசாவை ஆலோசகராகவும் கொண்டு மலர்க் குழுவினர் இச்சிறப்புமலரை உருவாக்கியிருந்தனர். அவர்களின் பணி பாராட்டுக்குரியது.

'தமிழ் இலக்கியமும் சமூகமும்: இன்றும் நாளையும்' என்னும் தொனிப்பொருளில்

உலகத் தமிழ் இலக்கிய மாநாடு ஜூன் 02ஆம், 03ஆம், 04ஆம் திகதிகளில் வெகு சிறப்பாக நடந்து முடிந்துள்ளன. மூன்று நாட்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்ற இந்த மாநாட்டுக்கு இலங்கையின் பலபாகங்களிலிருந்தும், மற்றும் அவுஸ்திரேலியா, இந்தியா, இங்கிலாந்து, டென்மார்க் ஆகிய நாடுகளிலிருந்தும் முன்னூறுக்கும் மேற்பட்ட பேராளர்கள் வருகை தந்திருந்தமை மாநாட்டின் வெற்றிக்குக் கட்டியம் கூறுவனவாக அமைந்தது. மூன்று நாட்களும் காலை, பிற்பகல் என்று தொடர்ச்சியாகப் பதினேழு அரங்குகளில் நூற்றி நூற்பதுக்கும் மேற்பட்ட ஆய்வாளர்கள் தமது ஆய்வுக் கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்தனர். இந்த ஆய்வரங்குகளில், இணைத் தலைமைகள், மதிப்பீட்டாளர்கள், இணைப்பாளர்கள் என்று மேலும் தொண்ணூறு பேர் இணைக்கப்பட்டிருந்தமை ஆய்வரங்கின் சிறப்புக்கு மேலும் பெருமை சேர்த்தன. மேலும் பார்வையாளர்களாகவும் பங்குகொண்டு பலர் விழாவைச் சிறப்பித்தனர்.

02-06-2012அன்று காலை ஆரம்பமான தொடக்க விழா திரு. திருமதி. பாலசுப்பிரமணியம் தம்பதியினரின் மங்கள விளக்கேற்றலுடன் ஆரம்பமாகியது. தமிழ் வாழ்தினை தேன்மதுரக்குரலில் இசை மேதை அருணாந்தி ஆருரன் உணர்ச்சி பொங்க இசைத்தார்கள். இலக்கியப் பணிக் குழுச் செயலாளர் டாக்டர் தி. ஞானசேகரன் மாநாட்டின் குறிக்கோள்களை எடுத்தியம்பியதோடு வந்தோரையும் வரவேற்றார். கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் தலைவர்

திரு. மு. கதிர்காமநாதன் தமது தலைமையுரையில், கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் உயர்ச்சிக்கு உழைத்த உத்தமர்களை நினைவுகூர்ந்து அவர்களின் பணிகளை எடுத்தியம்பியதுடன் தமது காலத்தில் ஆற்றிய பணிகளையும் தொடர்ந்து முன்னெடுக்கப்போகும் முத்திரை வெளியீடு, வீதிப் பெயர்மாற்றம், மின்தூக்கி அமைத்தல் உட்பட இலக்கியம் சார்ந்து எடுக்கவிருக்கும் செயற்பாடுகளையும் குறிப்பிட்டு தமது உரையை நிறைவு செய்தார். தொடர்ந்து மாநாட்டு மலர் 'பூவல்' வெளியீடு இடம் பெற்றது. வெளியீட்டுரையை பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா வழங்கினார். ஆதார சுருதியுரையினை பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமான் அவர்கள் வழங்கிச் சிறப்பித்தார். கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கப் பொதுச் செயலாளர் திரு. ஆ. இரகுபதி பாலநீதரன் நன்றியுரையினை நயந்தார்.

உலகத் தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டை ஒட்டி மூன்று நாட்களும் மாலையில் 'கலையரங்கம்'. இலங்கையின் முன்னணிக் கலைஞர்கள் பலர் பங்குகொண்டு தத்தமது ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்தியது மட்டுமல்லாமல் பார்வையாளர்களையும் மகிழ்வித்தமை சிறப்பம்சமாக அமைந்ததெனலாம். வாத்திய விருந்து, வீணை இசை, பரதநாட்டியம் என்று பல வகைப்பட்ட கலை நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெற்றிருந்தன. முதல்நாள் கலையரங்கில் வி. சிவகுமார் சர்மாவின் மெண்டலின் வாத்திய விருந்து, வயலின், புல்லாங்குழல் மிருதங்கம், தபேலா, மோர்சிங் ஆகிய இசைக் கருவிகளை

மீட்டுநின்ற ஆற்றமிக்க அணிசேர் கலைஞர் களின் நாத விருந்துடன் சபையினரின் கரகோஷ மகிழ்ச்சி பொங்க மிகச் சிறப்பாக நடந்தேறியது.

கலை நிகழ்வுகளுக்கு முக்கிய பிரமுகர்களாக எழுத்தாளரும் மல்விகை ஆசிரியருமாகிய டொமினிக் ஜீவா. திருமதி இராஜமனோகரி புலேந்திரன், திரு.கருணை ஆனந்தன் ஆகியோர் மூன்று நாட்களும் மங்கல விளக்கேற்றி மாலை நிகழ்ச்சிகளை உற்சாகத்துடன் ஆரம்பித்து வைத்தனர். மேலும் சிறப்புச் சொற்பொழிவாளர்களாக பேராசிரியர் சோ.சந்திரசேகரம், பேராசிரியர் ஆசி.கந்தராஜா, பேராசிரியர் அறிவுநம்பி ஆகியோர் பங்குகொண்டு தமது ஆற்றல் மிக்க கருத்துக்களை முன்நிறுத்தினர்.

04-06-2012 அன்று இறுதிநாள் மாலை நிகழ்வு சிறப்புற நடந்தேறியது. வரவேற்புரையை திரு.இராஜகுலேந்திரா வழங்கினார். தலைமையுரையை கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத் தலைவர் திரு.மு.கதிர்காமநாதன் வெற்றி விழாவின் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்து தமது உரையை

பெருமையுடன் வழங்கினார். அதைத் தொடர்ந்து கலை இலக்கியவாதிகள் கௌரவிப்பு இடம்பெற்றது. 'சிற்பி' சிவ சரவணபவன், திருமதி ந.பாலேஸ்வரி, கல்வயல் வே.குமாரசாமி, சக்தீ பால ஜயா, அன்புமணி இரா.நாகலிங்கம், எஸ்.ஆர்.எஸ்.அஸன் மௌலானா, ஆசை இராசையா ஆகியோர் கௌரவிக்கப் பட்டனர். கௌரவிப்பு உரையினை திரு.ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் வழங்கினார். சிறப்புரையினை பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா வழங்கிச் சிறப்பித்தார். கலைநிகழ்ச்சிகளில் சங்கீத வித்துவான் என்.எஸ்.வாகீசனின் வீணாகானம் நிகழ்ச்சி அணிசேர் கலைஞர்கள் மெருகூட்ட சிறப்புடன் இடம் பெற்றது. அதைத் தொடர்ந்து செல்வி திவ்வியா சிவநேசனின் அபிநயவேத்ரா நடனப்பள்ளி மாணவிகளின் பரதநாட்டிய விருந்து சிறப்பாக அமைந்திருந்தது. இசைக்கலைஞர்களின் கௌரவிப்பைத் தொடர்ந்து கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்க பொதுச் செயலாளர் திரு.இரகுபதி பாலசுந்தரனின் நன்றியுரை இடம்பெற்றது. சங்கீதத்துடன் மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள் யாவுமும் இனிதே நிறைவெய்தியது.

\*

### 'சங்கத்தமிழ்' ~ விளம்பரக் கட்டணம்

பின் அட்டை வெளிப்புறம்	ரூபா 100/= (நான்கு கலர்)
முன் அட்டை உட்புறம்	ரூபா 5,000/= (தனி ஒரு கலர்)
பின் அட்டை உட்புறம்	ரூபா 5,000/= (தனி ஒரு கலர்)
உட்பக்க விளம்பரம் (முழு)	ரூபா 4,000/=
உட்பக்க விளம்பரம் (அரை)	ரூபா 3,000/=
விளம்பரதாரர்களே! 'சங்கத்தமிழ்' கலை இலக்கிய மேம்பாட்டு ஏட்டின் வளர்ச்சிக்கு விளம்பரங்கள் தந்து உதவுங்கள்.	









கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில்  
நடைபெற்ற உலக தமிழ் இலக்கிய  
மாநாட்டு நிகழ்வுகளில் சில.....

